

Ác Ma Xấu Xa Lão Đại

Contents

Ác Ma Xấu Xa Lão Đại	1
1. Chương 1.1	2
2. Chương 1.2	5
3. Chương 2.1	9
4. Chương 2.2	13
5. Chương 3.1	17
6. Chương 3.2	21
7. Chương 4.1	24
8. Chương 4.2	27
9. Chương 5.1	29
10. Chương 5.2	33
11. Chương 6.1	36
12. Chương 6.2	40
13. Chương 7.1	44
14. Chương 7.2	48
15. Chương 8.1	51
16. Chương 8.2	56
17. Chương 9.1	60
18. Chương 9.2- Hoàn	63

Ác Ma Xấu Xa Lão Đại

Giới thiệu

Không phải thủ trưởng nhìn thấy cấp dưới làm việc hăng say càng cảm thấy đứa nhỏ này thật có tiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-xau-xa-lao-dai>

1. Chương 1.1

“Mẹ, sao lại gọi cho con ?”

Buổi chiều, Đường Tiểu Oánh cùng đồng sự mua đồ uống đang đi vào công ty thì vừa lúc mẫu thân nàng gọi điện thoại đến, nàng tạm thời đem đồ uống đặt tới trước, cùng mẫu thân nói chuyện điện thoại.

“Tiểu Oánh, lần trước con nói cuối tuần này sẽ về nhà, đúng không?” Đường mẫu hỏi.

“Vâng.” Cha mẹ Đường Tiểu Oánh ở Nghi Lan, trấn La Đông, phụ thân mở gian ngũ kim(TN: buôn vàng chẳng??), nàng một người đến Đài Bắc học đại học. Năm trước vừa tốt nghiệp liền ở lại công tác.“Mẹ, có phải phát sinh chuyện gì hay không?” Bình thường mẫu thân buổi tối liên lạc với nàng, rất ít gọi lúc nàng đang đi làm.

“Không có việc gì, con không cần vội.” Đường mẫu cười nói:“Chính là tiểu a đi vừa mới đến nhà chúng ta mua này nọ, nói muốn giới thiệu bạn trai cho con, con của hàng xóm nàng công tác trong khu hồ khoa học viên, điều kiện không tệ.”

Vừa nghe đến vấn đề giới thiệu bạn trai, Đường Tiểu Oánh tâm thành linh thu hạ, theo bản năng không muốn cùng đối phương gặp mặt.“Mẹ, không cần, con chưa muốn có bạn trai, mẹ thay con cảm ơn hảo ý của tiểu a đi.”

“Người... đứa nhỏ này, làm chi cự tuyệt? Cũng không phải muốn người lập tức cùng đối phương kết hôn, chỉ là gặp mặt làm bằng hữu, hơn nữa các người đều công tác ở Đài Bắc, quen biết nhau cũng tốt, có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Mẹ, con hiện tại công việc bề bộn, không có rảnh giao lưu bạn trai.”

“Con cũng không phải đại lão bản, có thể có nhiều việc?” Đường mẫu biết đây chỉ là nữ nhi thoái thác.

“Mẹ -”

“Ta mặc kệ, dù sao ta đã đáp ứng tiểu a đi.”

“Mẹ, loại sự tình này mẹ phải hỏi trước con, làm sao có thể tùy tiện đáp ứng.....” Không biết là hôm nay ngày quá nóng, hay là mẫu thân trong lời nói uy lực rất mãnh, làm cho nàng cảm thấy đầu có chút choáng váng.

“Tóm lại, cuối tuần này con phải nhớ trở về sớm một chút.”

“Mẹ.....” Điện thoại bên kia đã cúp.

Ai! Đường Tiểu Oánh nhìn di động, khẽ thở dài, không biết làm sao bây giờ, lo lắng không biết tìm có gì để không về nhà. Nàng cúi đầu, long mày khẽ nhíu, vẻ mặt hiện lên khổ sở cô đơn.“Ta hiện tại thật sự một chút cũng không muốn kết giao bạn trai.....”

Bất quá cũng không thể để mẫu thân nàng đáp ứng tiểu a đi loại sự tình này, bởi vì các nàng cái gì cũng không biết, bao gồm chính mình từng có bạn trai, nhưng không lâu đã chia tay.....

“Quên đi, không nghĩ chuyện trước kia.” Nàng lại thở dài, điều chỉnh cảm xúc một chút, nhắc chính mình không được phép nghĩ chuyện trước kia. Ngẩng mặt lên, nụ cười yếu ớt mà ngọt ngào một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cầm lấy đồ uống sắp nguội bên cạnh, bảo trì mỉm cười đi vào công ty đại lâu lý, hy vọng mọi người không nghĩ nàng mua đồ uống nóng.(TN: đoạn này làm ko tốt lắm, hic) Nàng hoàn toàn không phát hiện phía sau có đôi mắt đen vẫn nhìn nàng.(TN: bravo ^^ nam 9 đã xuất hiện)

Tôn Hạo Trạch thân hình cao lớn dựa tường lặng lẽ, hẳn cũng không phải là cố ý nghe lén điện thoại của trợ lý mới này. Hắn đứng ở chỗ này từ trước, là nàng không có phát hiện thôi. Bất quá nàng không phát hiện cũng thực tự nhiên, bởi vì nàng luôn thiếu đề phòng. Nhớ tới những lời nàng vừa nói trong điện thoại, vẻ mặt và bộ dáng khổ sở, thật đúng là hiếm thấy, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tiểu Oánh đến vừa mới đây thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn kia luôn tươi cười. Hắn đưa tay quăng đầu mẫu thuốc lá vào thùng rác, chậm rãi đi vào công ty.

“Tiểu Oánh, giúp ta đem đơn đặt hàng này truyền khẩn cấp cho Hán Thương.”

“Hảo.” Đường Tiểu Oánh chạy đến bên tiền bối A Tuấn nhận lấy đơn đặt hàng, vừa mới đi lại bị gọi lại.

“Tiểu Oánh, đem bản thiết kế trên bàn kia đưa cho ta.”

“Được, Duẩn Hàm tử.” Đường Tiểu Oánh lập tức lại chạy đến chỗ ngồi La Duẩn Hàm, cầm lấy bản thiết kế chuẩn bị đưa, thanh âm kêu nàng lại lần nữa vang lên.

“Tiểu Oánh, thuận tiện giúp ta đem bản kế hoạch này photo làm hai.”

“Hảo, không thành vấn đề.”

Đường Tiểu Oánh chạy tới chỗ Tiểu Lý bên kia, lấy bản kế hoạch, quay người lại, “Phanh” nàng đâm phải một khuôn ngực rắn chắc, nhất thời ngã ngồi đến xuống đất, đồ đạc trên tay rơi tứ phía. Nàng giương mắt lên, là khuôn mặt lạnh băng của tổng tài, kinh hoàng không thôi.

“Thực xin lỗi, tổng tài, ta không phát hiện người đứng ở đằng sau, thật sự không cố ý.” Nàng vừa giải thích lại rất nhanh nhặt lên giấy tờ, ngọt ngào cười.

Bị cấp dưới lén xưng là “Dã thú”, Tôn Hạo Trạch giờ phút này sắc mặt cứng ngắc nghiêm nghị, đôi mày rậm nhướn lên. Hơn nữa trên đầu mái tóc ngắn hỗn độn, làm cho nguyên bản cũng rất cường thế, có chút dã tính, ngũ quan mười phần nam tính, càng có mang vẻ phóng túng, bất quá nhìn ra được biểu tình khó coi của dã thú. Quả nhiên, lập tức nghe được một trận rống.

“Các người có phải phế vật bất thành?? Ta ở bên ngoài nghe nguoiif này Tiểu Oánh, người kia Tiểu Oánh, công tác của ai người đẩy làm!”

Nhìn thấy tổng tài nổi điên, Đường Tiểu Oánh vội vàng nói: “Không phải tổng tài, đây vốn chính là công tác của ta.”

Dã thú phát hỏa, nhưng cấp dưới làm việc nhiều năm đi theo bên người hắn, sớm đã rèn được thành thói quen, người người bình tĩnh. Cảm thấy sợ hãi chắc chỉ có người công tác chưa đến hai tháng- Đường Tiểu Oánh.

“Lão đại, đừng nóng giận, bởi vì Tiểu Oánh muốn đi photo, ta mới nhân tiện nhờ nàng một chút thôi.” Tiểu Lý cười giải thích.

“Máy in ngay cạnh máy copy, cũng không mất chút thời gian.” A Tuấn đi theo nói, hắn cùng Tiểu Lý theo bên người lão đại làm việc lâu nhất, cũng phải sáu năm.

“Mấy nguoiif nói chuyện vô nghĩa!” Tôn Hạo Trạch ngược lại trừng mắt Đường Tiểu Oánh, “Ta muốn người sửa sang lại văn kiện? Ta không phải nói đưa cho ta trước tan tầm sao”

“Văn kiện ta đã sửa sang lại.” Nàng chạy về phía trước, rất nhanh lại chạy lại, trên tay là vài tờ giấy.

Tuy rằng mọi người đều nói tổng tài bộ dạng vừa khốc lại suất, nhưng là do nàng trời sanh tính nhát gan, bởi vậy mỗi khi nhìn thấy tổng tài kia quá mức cương nghị, khuôn mặt không giận mà uy, tâm luôn sinh ra e ngại.

Tôn Hạo Trạch thô lỗ nhận lấy trang giấy, trừng mắt xem kỹ, xác thực làm tốt, nhưng lại không nói câu nào.

“Lão đại, đừng nhìn Tiểu Oánh vóc người nhỏ, nàng làm việc phi thường hữu hiệu nga.” A Tuấn cười nói.

“Đúng vậy, hơn nữa mỗi ngày đều thực chăm chỉ làm việc.” Bình thường nhờ Tiểu Oánh giúp nhiều việc, Tiểu Lý cũng gia nhập hàng ngũ ca ngợi.

“Tiểu Oánh có thể nói hiện tại là tám gương.” Có người bổ khuyết thêm một câu nói ngọt.

Không cần mọi người nói ra, Tôn Hạo Trạch cũng nhìn được nàng có chăm chỉ hay không, bởi vì ngay cả không phải công tác của nàng, người này cũng làm hết sức. Nói thực ra, Đường Tiểu Oánh làm cho hắn cảm thấy khá kinh ngạc. Thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng trẻo tinh tế nhìn qua bộ dáng thực yếu

đuổi vô dụng. Lúc trước hẳn còn tức giận bộ phận nhân sự thay hẳn tìm một trợ lý chân yếu tay mềm, lại là người mới tốt nghiệp chưa đến một năm.

Đúng là nhìn người không nhìn tướng mạo, hiện tại nàng không chỉ là trợ lý của hẳn, mà còn là trợ lý của mỗi người trong công ty, làm cho hẳn không thể không nhìn nàng với cặp mắt khác xưa. Chính là cả một ngày đều xem nàng chạy tới chạy lui, rất bận rộn, bị người gọi đến gọi đi, nàng đều không phiền sao?

Nhớ tới Tiểu Lý bọn họ muốn nàng làm chuyện gì, trên mặt cư nhiên còn lộ vẻ cười ngây ngô, thật không biết trong óc của nàng suy nghĩ cái gì, thay người khác làm việc có cao hứng như vậy sao? Ngốc!

Đường Tiểu Oánh nhớ tới đồ uống trên bàn: “Tổng tài, ta đã mua cà phê đen theo ý ngài, để trên bàn.” Tổng tài hẳn thích uống cà phê đen ở chỗ rẽ. Bởi vì đi ra ngoài giúp hẳn mua cà phê, nàng cũng thuận tiện giúp đồng nghiệp khác mua đồ uống.

Tôn Hạo Trạch nhìn nàng đứng trước mặt hẳn, vẻ mặt ngơ ngác chờ hẳn giao công tác, nhin không được nhớ chuyện bên ngoài công ty. Hẳn vừa tức giận đứng lên, không đầu không đuôi quát: “Làm chi về mặt ủy khuất, không thích thì không biết cự tuyệt sao!” (TN: người mới mà như thế chắc bị bọn nó đi chết ý)

“Nhưng là ta không cảm thấy ủy khuất, hơn nữa đây là công tác của ta.....” Đường Tiểu Oánh nghĩ chỉ là việc photo in ấn, nhưng nàng lại không thấy ủy khuất. Nghe được nàng nói như vậy, hẳn biểu tình càng thêm khó coi, nàng đành cúi đầu, không nói nữa. Tôn Hạo Trạch lười không nói nữa, trực tiếp đi trở về văn phòng mình, mà nàng mặc danh kỳ diệu (kì lạ, kinh ngạc) bị rống còn sững sờ tại chỗ.

“Tiểu Oánh, người tiếp tục làm chuyện của mình, không cần đem lời nói của lão đại để ở trong lòng, không có việc gì.” Nhìn nàng có điểm bị dọa ngây người, A Tuấn giống đại ca ca an ủi nàng.

“Bất quá các người để ý không, lão đại dạo này có điểm kỳ quái, tính tình giống như càn táo bạo, hơn nữa đối với chúng ta đặc biệt dữ?” Tiểu Lý hỏi.

“Ta cũng thấy vậy, chẳng lẽ là bị tích lâu ngày?” Có người nói chế cười.

“Người cũng nghĩ vậy sao?” Tiểu Lý cười, “Bất quá giống như bị tích nhiều quá, bởi vì không thấy bên người lão đại có nữ nhân, ha ha a.” (TN: đoạn này dịch ngu ngu =.)

Cùng nhau nói cười, nguyên bản trọng văn phòng không khí thoáng ngưng nhất thời bị tiếng cười phá vỡ.

“Tiểu Lý Tử, vậy người muốn hay không làm đại anh hùng hóa thân cứu khổ cứu nạn, đem trà Tiểu Cúc đưa lão đại trừ hỏa.” Tiểu Lý diện mạo thanh tú, thường bị mọi người cười gọi là tiểu Lý Tử. (TN: giống tên của thái giám a 0.0)

Tiểu Lý lơ đãng, tiếp tục nói: “Ôi, mặt hàng giống ta thực bình thường, lão đại là người đặc biệt, ta xem hẳn hẳn là sẽ thích người có vẻ ‘man’ một chút,” Hẳn vỗ vai A Tuấn, “A Tuấn, người nên hy sinh cái tôi đi.”

“Tiểu Lý thôi, người đừng dụ dỗ A Tuấn của ta, cẩn thận ta lột da của người.” La Duẩn Hàm ra vẻ tức giận nói.

“Thật là hung dữ, A Tuấn, người xác định người thật sự muốn cưới loại bạn gái dã man này về nhà? không cảm thấy khủng bố sao?” Tiểu Lý ai oán nói đùa. A Tuấn cùng Duẩn Hàm tình cảm văn phòng nhiều năm. Chỉ thấy A Tuấn cười vui vẻ, “Sẽ không a, bảo bối của ta thực đáng yêu nha, chỉ cần nàng gật đầu, ta lập tức đem nàng lấy về nhà.”

“Người ghê tởm, người hại ta cơm trưa đều nhanh nhỏ ra.”

“Tốt nhất phun chết tiểu Lý Tử.” La Duẩn Hàm mắng người xong, tặng A Tuấn nụ cười sang lạn.

Đường Tiểu Oánh cũng theo mọi người nở nụ cười, nhìn ra mọi người ở đây cảm tình tốt lắm. Nàng cảm thấy thực may mắn có thể làm ở trong này.

“Bất quá từ giờ mọi người phải bận một chút, ngày mai là bắt đầu đại án tử haituần lễ, chắc sẽ nhiều việc.” A Tuấn lấy thân phận đại ca dặn dò.

“Ừ.”

Buổi tối hơn mười, Đường Tiểu Oánh có chút mệt mỏi trở lại nhà trọ cùng bạn tốt đại học Hà Hương Dục thuê, vừa đi đến phòng khách, nàng lập tức hướng sô pha than thở. Thấy Hà Hương Dục vừa lúc trong phòng đi ra, nàng vẫy tay.

“Hi, Hương Dục, mình đã trở về.”

“Tiểu Oánh, cậu như thế nào gần đây bộ dáng mỗi ngày thoát nhìn đều mệt chết đi?”

“Đúng vậy.”

“Công tác mới có vất vả hay không? Cậu muốn tìm việc khác không?” Hà Hương Dục lo lắng hỏi. “Đều là Phương Chính Duy, bằng không cậu cũng không rời đi công ty ban đầu.”

Nàng gập vế mặt xấu hổ của Tiểu Oánh, lập tức giải thích, “Tiểu Oánh, thật có lỗi, mình không nên nhắc lại Phương Chính Duy, nhưng là mình tức quá.”

Phương Chính Duy là đồng nghiệp công ty trước của Tiểu Oánh, cũng là bạn trai trước của nàng, bộ dạng tuần tú lịch sự.

Từ khi Tiểu Oánh vào công ty đó, Phương Chính Duy đối với nàng chiếu cố, hai người cũng thuận lý thành chương trở thành người yêu, sau khi bọn họ quen nhau được nửa năm, Phương Chính Duy bị điều đi với nữ nhi chủ tịch cùng ngành, đoạn tình bắt đầu thay đổi từ đây. Tên kia cứ nhiên theo đuổi con gái chủ tịch, cuối cùng công nhiên cùng đối phương cùng ra cùng vào. (TN: thẳng đều, ta ghét nhất loại đàn ông này)

Sau khi Tiểu Oánh cùng Phương Chính Duy chia tay, liền đưa ra đơn xin từ chức, thật không rõ nàng suy nghĩ cái gì, người bắt cá hai tay cũng không phải nàng, nàng sao phải rời cương vị công tác? Tuy rằng Tiểu Oánh rất nhanh tìm được công việc trợ lý bây giờ, nhưng là nhắc tới Phương Chính Duy, vẫn là làm người phi thường tức giận.

Đối mặt với bạn tốt vì nàng bênh vực, Đường Tiểu Oánh chính là cười cười, “Không quan hệ, kỳ thật tạm rời cương vị công tác cũng tốt, bởi vì mình thực thích công việc hiện tại này, cho nên ta sẽ không tìm việc khác.” Nhớ tới công tác của mình hiện tại, trên mặt nàng mệt mỏi xóa một nửa.

“Cậu thật sự thích công tác hiện tại? Nhưng là mình xem bộ dáng cậu giống như mệt chết đi.”

“Đó là bởi vì này hai tuần lễ này mọi người đều bề bộn nhiều việc, hai ngày này còn phải đến hội trường hỗ trợ, cho nên mới có vẻ mệt, bất quá ngày mai sẽ hoàn thành, sau là có thể hảo hảo nghỉ ngơi, hơn nữa tổng giám đốc bọn mình nói tuần lễ sau mời mọi người đi tắm ôn tuyền, thật chờ mong.” Nghe nói là khách sạn ôn tuyền phi thường cao cấp xa hoa.

“Cậu thoát nhìn hình như là thật sự thích công tác hiện tại.”

Nàng cười ngọt ngào gật đầu, “Àn, không chỉ vậy, đồng nghiệp mọi người cảm tình tốt lắm. Nhìn hội trường hôn lễ bố trí tốt đẹp, cảm thấy thật cảm động, tổng tài thật sự rất lợi hại.”

Nói đến tổng tài, hần ở triển lãm áo cưới quốc tế danh khí nhưng vang dội! Hần từng thiết kế hôn lễ cho hoàng thất Saudi Arabia, liên tục cử hành ba ngày ba đêm, nghe nói đó là một hôn lễ xa hoa hoàn mỹ nhất, hần thật sự rất lợi hại, tài hoa dào dạt.

Xem Chap Mới Hơn »

2. Chương 1.2

“Xem cậu nói tổng tài lợi hại như vậy, còn vẻ mặt sùng bái, mình còn tưởng cậu chán ghét hần a.” Nàng đi làm ngày đầu tiên đã nói tổng tài bọn họ thực hung.

Nghe vậy, Đường Tiểu Oánh cảm thấy không tự nhiên lắm. “mình là có điểm sợ hấn, nhưng không chán ghét hấn.” Nàng đoán sở dĩ mình luôn hoàn thành công tác được giao rất nhanh, hơn nữa không dám phạm sai lầm, có một phần nguyên nhân là sợ hấn tức giận.

“Đúng rồi, sao mình chỉ nghe chuyện của tổng tài các cậu, công ty không còn nam đồng nghiệp khác sao?”

“Đương nhiên là có, cậu hỏi cái này làm gì?”

“Còn hỏi nữa, đương nhiên là hy vọng cậu có tình cảm mới, mọi người thường nói muốn quên đau khổ thì lập tức tìm tình yêu mới, không phải sao?” Hà Hương Dục sợ bạn tốt ‘một khi bị rần rần, mười năm sợ thảo thảo’, lần trước nàng không phải gọi điện thoại tới tiểu a di của nàng, cự tuyệt gặp mặt sao?

Đường Tiểu Oánh cười khổ, “Hương Dục, cậu không cần lo lắng, kỳ thật mình đã quên chuyện trước kia rồi.” Đảm nhiệm chức vụ trợ lý, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, đầu óc căn bản không có thời gian dư thừa để nghĩ chuyện khác

“Nhưng cậu.....” Lúc này di động của Hà Hương Dục vang lên, chỉ thấy nàng cao hứng nghe máy: “Anh đến rồi a..... Được, em lập tức đi xuống.”

Đường Tiểu Oánh sững sốt. “Hương Dục, đã trễ thế này, cậu còn muốn đi ra ngoài a?”

“Ừ, buổi tối không trở lại, cậu cẩn thận một chút.” Hà Hương Dục vừa thu thập đồ vừa dặn dò.

Nhìn nàng cầm hộp phấn, bắt đầu hoá trang, Đường Tiểu Oánh có chút lo lắng nói: “Hương Dục, mình cho tới bây giờ chưa thấy qua bạn trai cậu, hay kêu anh ta lên đây ngồi một chút?” Hương Dục cùng bạn trai hiện tại kết giao cũng gần nửa năm, nàng chưa từng gặp qua đối phương. Mỗi lần hấn tới đón Hương Dục, đều là gọi điện thoại kêu nàng xuống lầu.

Hương Dục tóc ngắn, dáng người cao cao, sáng sủa hoạt bát, rất khó tưởng tượng tính tình khác biệt giữa hai người cư nhiên có thể trở thành bạn tốt. Ngay cả chính nàng cũng hiểu được điều này khó xảy ra, nhưng là các nàng tán gẫu cũng thực hợp. Đây là lý do vì sao sau khi các nàng tốt nghiệp đại học còn có thể cùng chung nhau thuê phòng.

“Cậu yên tâm, anh ấy không phải người xấu (TN: đúng là yêu vào người tình hóa Tây Thi, yêu là mù quáng, chỉ có con gái chúng mình là chịu thiệt thôi .), có cơ hội mình sẽ giới thiệu anh ấy với cậu.” Hà Hương Dục chuốt lông mi, tô son môi, cười ngọt ngào, nàng cũng biết Tiểu Oánh là lo lắng cho nàng.

“Nhưng là.....”

Hà Hương Dục hai phút thể hiện kỹ thuật hóa trang cao siêu. “Tốt lắm, mình đi đây, gặp lại sau.”

Nàng cũng chỉ đem suy nghĩ giữ trong đầu, ngày sau sẽ tìm cơ hội nói. “Àn, cậu cũng cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Đường Tiểu Oánh đi đến khung cửa sổ, thấy trước cửa là chiếc xe thể thao màu đỏ, nàng biết đó là xe của bạn trai Hương Dục. Sau đó Hương Dục tiến vào xe, xe lập tức gào rú phóng đi.

Hai bạn trai trước của Hương Dục nàng đều gặp qua, duy nhất bạn trai bây giờ, nàng chẳng những không gặp đối phương, thậm chí nàng hỏi tên, Hương Dục cũng không chịu lộ ra, cảm giác thật thần bí nha

Lần trước Hương Dục còn nói nàng tùy lúc sẽ kết hôn, dọa nàng nhảy dựng, các nàng năm trước vừa mới tốt nghiệp đại học, như vậy có sớm quá không? Bất quá Hương Dục thích đối phương là được.

Chẳng lẽ Hương Dục định kết hôn chớp nhoáng?

“Hoàng thư ký, là tôi, tìm tất cả tư liệu về dự án khách sạn Garth dựng lên án.” Ngồi trong văn phòng, Tôn Hạo Trạch gọi điện thoại quốc tế.

“Vâng, đại thiếu gia.”

“Còn nữa, hoạt động của nhân viên toàn bộ tạm dừng, chờ tôi trở về xử lý sau.”

“Vâng.”

“Có việc tôi sẽ liên lạc sau.”

Tôn Hạo Trạch cúp điện thoại, lại lần nữa tập trung công tác. Gần đây hẳn thật sự bề bộn nhiều việc, trừ bỏ công việc ở Đài Loan, còn có công ty bên Mỹ, bất quá công việc bên Đài Loan đã sắp xong, về sau cơ hội về Đài Loan không nhiều lắm.

‘Cộc..Cộc..’

Nghe được tiếng đập cửa, hẳn nhìn cửa văn phòng mở rộng, lập tức lại cúi đầu tiếp tục bận rộn, hẳn lạnh lùng khiến cho người đứng ở cửa bất mãn.

“Uy, Tôn tổng tài, làm chi không để ý tới ta, người như vậy làm tổn thương tâm hồn nam nhi trong sang của ta a.” (TN: kinh =.=) Thân là tổng giám đốc công ty, Tề Diệc Vĩ vừa nói vừa bước vào văn phòng.

Sáu năm trước, hai người bọn họ cùng nhau hùn vốn thành lập công ty cổ vấn áo cưới quốc tế Điển Á, một người quản lý công ty, một người phụ trách thiết kế, vài năm trở lại đã chiếm một mảnh giang sơn áo cưới ở Đài Loan.

Tuy nhiên với cá tính Tôn Hạo Trạch tùy hứng ăn mặc, áo sơ mi, quần bò đi làm, đối lập với Tề Diệc Vĩ luôn một thân tây trang, tuấn dật nhã nhặn, phong độ.

“Ngây thơ ? Không phải đang ám muội ở quán bar sao, sao lại đến công ty?”

“Ta lại đây lấy vài thứ. Người nha, làm như ta hoa tâm lắm, ta nói cho người, ngẫu nhiên đi quán bar, uống ít rượu là cuộc sống bình thường của nam nhân a.”

“Tốc độ thay bạn gái nhanh đến mức làm cho người ta không một lần nhớ rõ diện mạo bạn gái hiện tại như thế nào, cái này gọi là bình thường?”

“Nói như vậy hơi quá đáng a.” Tề Diệc Vĩ vừa mắng lập tức nở nụ cười. “Thật là, làm chi động tí là mắng chửi người, rõ ràng ta cũng rất bình thường, là người nào đó không bình thường.....” Thấy bạn tốt cúi đầu làm việc, bộ dáng không muốn lãng phí thời gian cùng hắn nói chuyện, hẳn thế này mới thu hồi khuôn mặt tươi cười.

“Nghe nó tuần sau là đi ôn tuyển chi lữ, người không đi có phải hay không?” Cao thư ký hôm nay thống kê nhân số, ngoài việc muốn thỉnh tiểu ba sĩ ngoại (TN: thứ lỗi ta ko hiểu chỗ này lắm nên để nguyên nha), còn muốn vì mọi người mua bảo hiểm.

“Ta luôn luôn không đi, cũng không phải chỉ có lần này.” Tề Diệc Vĩ thường chiêu đãi nhân viên đi du lịch. Theo như hắn nói, công việc đương nhiên phải làm, nhưng là phải nghỉ ngơi thích hợp, hưởng thụ nhân sinh. “Hơn nữa, có người biết rõ ta sắp trở về Mỹ, còn liệu mình tiếp một đồng đơn đặt hàng, ta đi sao được.”

“Chính là biết người phải đi, cho nên mới liệu mình tiếp thôi.” Tề Diệc Vĩ nói thầm. Không có biện pháp, mọi người đều thích Hạo Trạch thiết kế, con gà vàng như hắn sắp chạy mất, đương nhiên hy vọng tranh thủ cơ hội.

“Ta xem người lần này nên đi cùng đoàn, coi như làm là tiệc đưa tiễn.” theo cá tính Hạo Trạch, đảm bảo không cho ai biết hẳn phải về nước Mỹ, nếu không mọi người chắc khốc thành một đoàn đưa tiễn, khẳng định sẽ bị hắn làm thọt.

Tôn Hạo Trạch dừng chút, “Vẫn là không cần.”

“Hạo Trạch, người thật xác định tháng sau sẽ hồi nước Mỹ?”

“Đây là kỳ hạn đã sớm định ra, không phải sao?”

“Không phải, ta nghĩ hay là người làm xong hôn lễ cho nữ nhi của văn lai phú hào rồi hãy trở về?”

Con gái của văn lai phú hào hai tháng sau sẽ xuất giá, tìm tới Tôn Hạo Trạch thay nàng thiết kế hôn lễ. Địa điểm là nhà gái, diện tích chiếm ngàn bình trang viên, hôn lễ bố trí dự toán xa hoa không tưởng, hẳn được trả thù lao một trăm vạn Mỹ kim(USD ý), bất quá sinh ý này đã bị hắn cự tuyệt.

Ồ ~ một trăm vạn Mĩ kim nha, càng động lòng người càng đau long mà. Tiền tài cứ như vậy đẩy ra bên ngoài, hần rốt cuộc có biết hay không số tiền ấy đặt lên bàn có thể chất cao a, bất quá, người này hần là không biết, bởi vì với hần mà nói, đây chỉ là đồng xu thôi.

“Không được!” Tôn Hạo Trạch kiên quyết trả lời.

“Không lo lắng?”

“Không lo lắng.”

Ai, đành thất thoát một trăm vạn Mĩ kim a! Nhưng người nào đó vẫn là không nghĩ buông tha, bởi vì hần nghĩ đau lòng đến chết.“Hạo Trạch, đối với người mà nói, một trăm vạn Mĩ kim tuy rằng chỉ bằng đồng xu, nhưng đối Diễm Á mà nói lại là món tiền rất lớn, cho nên người nên nghĩ một chút.”

Tôn Hạo Trạch cười lạnh,“Như người nói, đây hần chỉ bằng đồng xu?”

Hần không phải hay nói giỡn, một trăm vạn Mĩ kim đối với hần chỉ đến thế, Diệc Vĩ nói không sai. (TN: ước gì mình có lão công như vậy...~,~)

Người này đi theo thời đại mà bắt đầu đầu tư, về phần hạng mục thôi, như lời hần nói, chỉ cần có thể kiếm tiền hần đều có hứng thú. Bởi vậy tuy nghề chính là kinh doanh công ty áo cưới, nhưng nghề phụ hần đầu tư làm lớn hơn nữa. Phạm là sản xuất ô tô, ngành hàng không, còn có khách sạn, công ty bách hóa, rục rờ muôn màu, hơn nữa mỗi hạng đầu tư đều kiếm ra tiền.

Nói thực ra, tài sản của bạn tốt có bao nhiêu, hần không rõ ràng lắm, bất quá sáu năm trước hần thoải mái xuất ra hai triệu để thành lập Diễm Á. Chỉ biết bản thân hần khẳng định có không ít, một trăm vạn Mĩ kim với hần mà nói, tuyệt đối chẳng là gì.

Tuy rằng bị nói móc, nhưng Tề Diệc Vĩ vẫn tiếp tục giả ngu.“Vớ ta mà nói, đồng xu cũng là tiền, vĩnh viễn đều là đồng tiền lớn.”

Tôn Hạo Trạch trừng mắt liếc hần một cái,“ Quên đi, ta nghĩ người nên sửa thành họ Tiền.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nếu không phải sợ bị lão ba cùng Tề gia liệt tổ liệt tông mắng bất hiếu, ta đã sớm thành họ ‘Tiền’ đâu, ha ha ha.” Tề Diệc Vĩ sang sảng cười.

Tôn Hạo Trạch thật sự là bị bạn tốt đả bại. Hai người nói chuyện không để ý ngày sắp tàn, Tề Diệc Vĩ không khỏi có chút sầu não.“Người về nước Mỹ, ta nhất định sẽ rất nhớ người.”

“Ta thấy người là khổ sở vì ta không thể lại thay người kiếm cái gọi là đồng tiền lớn đi.”

“Chán ghét, người làm chi nói toẹt a.” Hần rất nhanh thu lại cảm xúc, nói giỡn thay thế sầu não.

Hần so với bất luận kẻ nào đều biết rõ bạn tốt như thế nào sống qua sáu năm nay. Chỉ có thể nói, hết thảy đều là tạo hóa trên người, Hạo Trạch nên trở vị trí của về hần, sống một cuộc sống mới.

“Ta nghĩ Tôn bá phụ cùng Tôn bá mẫu bọn họ chắc hần rất cao hứng vì rốt cục người phải đi về, đương nhiên, còn có vị hôn thê của người, ta nhớ hình như gọi là Mẫn Mẫn a.”

“Mẫn Mẫn? Vị hôn thê?” Tôn Hạo Trạch dừng lại.

“Không thể nào, người đã quên chính mình có vị hôn thê?”

Tôn Hạo Trạch cười mỉa, hần thật là đã quên, bởi vì từ đầu tới đuôi hần đều không có tham dự sự kiện kia.“Ta nghĩ ta trở về việc đầu tiên muốn xử lý chính là chuyện vị hôn thê này.”

Cư nhiên muốn đem vị hôn thê trở thành sự kiện xử lý, xem ra hần thật đúng là không thích vị hôn thê kia. Cũng đúng, đột nhiên lòi ra cái vị hôn thê, đối lại là mình cũng sẽ đem đối phương trở thành “Sự việc” cần xử lý, bất quá lý do đầu tiên là nàng bộ dạng thật sự không được tốt lắm. (TN: nói như anh thì em vĩnh viễn ko có ai yêu rồi T^T oa hu hu) Xem ra miếu nhỏ không lưu được đại phật.

Hiếm khi thấy Tề Diệc Vĩ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, ngữ khí cũng khác: “Hạo Trạch, hy vọng sau khi người trở về nước Mỹ, có thể có cuộc sống tốt đẹp, đương nhiên phải biết hưởng thụ nhân sinh, biết không?”

Cảm động chỉ có một lúc, Tôn Hạo Trạch chặc thành, “Câu sau miễn đi” « Xem Chap Cũ Hơn Xem Chap Mới Hơn »

3. Chương 2.1

Hơn bảy giờ tối, tại tầng ba của một khách sạn cao cấp, nhân viên công ty áo cưới quốc tế Điển Á đã ở trong này làm việc vài ngày. Hôn lễ xa hoa cuối cùng đại công cáo thành. (thành công tốt đẹp)

“Thật tốt quá, cuối cùng cũng xong.”

“Thật sự là mệt chết mà, ta hiện tại muốn về sớm một chút nghỉ ngơi.” Liên tục làm việc nhiều tuần lễ, vài nhân viên nữ hoàn toàn suy sụp, bao gồm Đường Tiểu Oánh.

Oánh.

“Tổng tài nói chúng ta làm xong là có thể trực tiếp đi về trước, Tiểu Oánh, muốn về cùng không?” La Duẩn Hàm tay xách túi da nói, đây là quà A Tuấn vừa mới tặng, hẳn cũng muốn nài đi về trước nghỉ ngơi, không cần chờ hẳn.

“Em còn xem tổng tài có gì phân phó, biết đâu anh ấy còn việc gì đó cần em làm.”

“Phải không?”

“Không sao, mọi người về trước đi.”

La Duẩn Hàm nhìn về bạn trai đang chuyển đồ ở vũ đài phía trước, nam nhân trời sinh thể lực tốt nên làm việc nặng, mà nữ nhân thì làm công việc trang trí. “Bọn họ bên kia hẳn là cũng sắp xong.”

“Em nghĩ tổng tài muốn em thu dọn đồ này nọ, thật sự không có gì, mọi người đi trước đi.”

“Vậy được rồi, thật sự quá mệt mỏi, chúng ta đi trước, em cũng không nên ôm nhiều việc, dành thời gian nghỉ ngơi nha.”

“Hảo.”

Sau khi mấy nữ đồng nghiệp rời đi, Đường Tiểu Oánh cũng không có đi qua quầy rầy tổng tài, thời điểm hẳn làm việc ghét nhất bị người làm phiền, bởi vậy nàng ra ghế dựa ngồi, chờ tổng tài cần việc gì thì giúp.

Nàng nhìn tổng tài cùng đồng nghiệp nói chuyện, sau đó cảm thấy mí mắt nặng dần. Không biết qua bao lâu, đến khi di động vang lên mới giật mình tỉnh dậy, nàng thế này mới phát hiện chính mình cứ nhiên đang ngủ. Là Hương Dục gọi tới, Hương Dục muốn nàng buổi tối đóng cửa cẩn thận, bởi vì hôm nay nàng không về nhà.

“Được, mình biết rồi.” Vừa cất di động, Đường Tiểu Oánh ngẩng đầu thấy ngay Tôn Hạo Trạch đang đứng trước mặt nàng, nàng hoảng sợ, lập tức đứng lên. “Tổng tài?”

Tôn Hạo Trạch kinh ngạc không thể so nàng thiếu. “Cô như thế nào còn ở nơi này?”

“Cái kia..... tôi nghĩ còn có việc gì sẽ giúp...” Nàng trả lời, thế này mới phát hiện toàn bộ hội trường chỉ còn lại có nàng cùng tổng giám. “Những người khác đâu?”

“Vừa mới về rồi.” Không ai biết nàng ngồi ở góc này ngủ, vừa rồi nếu không nghe thấy tiếng di động, hẳn cũng sẽ không phát hiện nàng còn ở đây. “Lần sau hãy đi về trước, không cần đợi.”

“Mọi việc xong hết rồi sao?” Cảm giác hơi hỗn độn.

“Chỉ phải thu thập đạo cụ thôi, mọi người đều mệt mỏi, tôi kêu bọn họ đi về trước, chỗ này cũng không mất bao nhiêu thời gian.” Tôn Hạo Trạch vừa nói vừa cất đồ, hẳn thấy Đường Tiểu Oánh ngơ ngác nhìn mình, đổi bộ dạng khờ khờ của nàng đúng là hết cách, “Đừng không lãng phí thời gian, không bằng lại đây giúp một tay.”

“Vâng.” Nàng lập tức tiến lên hỗ trợ.

Ước chừng qua nửa giờ, đạo cụ đã được thu dọn xong. Đường Tiểu Oánh thấy Tôn Hạo Trạch ôm một thùng lớn, tay còn lại chuẩn bị nhấc một cái gói to, nàng chạy nhanh tới trước cầm lấy cái gói to. “Tổng tài, để tôi cầm cho.”

“Để trên xe giúp tôi”

“Được.”

Nàng tay cầm gói to, đi theo phía sau Tôn Hạo Trạch ra khách sạn, nào biết ở đại sảnh không cẩn thận đụng phải một nữ nhân. Nàng mất đi trọng tâm, cước bộ lão đảo thiếu chút nữa té lảo quay, may mắn có một bàn tay to hữu lực ôm lấy nàng.

“Đi kiểu gì vậy?”

“Thực xin lỗi.”

Đường Tiểu Oánh kích động đứng vững trong cánh tay Tôn Hạo Trạch, vừa mới mở miệng liền nghe được có người kêu nàng - “Đường Tiểu Oánh, sao lại ở trong này?”

Nàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phương Chính Duy làm cho nàng sắc mặt đông cứng.

Nghe nói bạn gái muốn tới khách sạn năm sao cao cấp cùng nam nhân khác ăn cơm, Phương Chính Duy đi theo, không nghĩ tới sẽ gặp bạn gái cũ đi cùng với nam nhân khác, hơn nữa nhìn từ xa hai người bọn họ còn ôm nhau a. (TN: thằng cha vô duyên, đã đá ng' ta còn để ý ng' ta đi vs ai làm gì)

Hắn cùng con gái chủ tịch- Trương Thiên Hoa kết giao hơn hai tháng. Lúc trước nữ nhân kia chủ động câu dẫn hắn, hắn mới vội vàng đá Đường Tiểu Oánh, nào ngờ, bây giờ lại lạnh lùng làm cho hắn ăn tức không ít.

Hôm nay nàng vốn đáp ứng muốn cùng nhau ăn cơm, kết quả lại hủy hẹn, hắn theo đồng sự khác nói mới biết được nàng gần đây rất thân với tổng giám đốc Hứa, làm cho hắn tức giận không thôi.

Đường Tiểu Oánh cúi đầu, không muốn để ý đến hắn, cũng không muốn cùng hắn nói chuyện, bất quá thái độ của nàng làm cho Phương Chính Duy cảm thấy chẳng ra tư vị gì. Về mặt kia như là rất sợ bạn trai hiện tại biết hắn chính là bạn trai cũ của nàng, làm cho hắn nội tâm oán khí càng sâu.

“Đường Tiểu Oánh, thì ra cô không đơn thuần như vẻ bề ngoài.” Phương Chính Duy trào phúng nói, hắn trong cơn giận dữ thậm nghĩ tìm người phát tiết.

Nàng vi lăng khó hiểu, “Anh đang nói cái gì?”

Hắn cười lạnh nói: “Hai tháng trước tôi chia tay cô, bộ dáng cô lúc ấy lắm khổ sở, kết quả chưa được bao lâu, cô còn có bạn trai mới, còn ôm ôm ấp ấp trước mặt thiên hạ, thì ra là tôi bị lừa rồi.” (TN: mk, ghét thằng này ghê, ta khing)

Bởi vì thấy nàng đơn thuần đáng yêu, bởi vậy bọn họ cùng nhau nửa năm, trừ bỏ ngẫu nhiên ôm với hôn khê cũng chưa tiến thêm hành động thân mật nào, nếu biết trước như vậy cũng không giả ngây thơ với nàng, trực tiếp ăn nàng. (TN: thằng mất dạy)

“Người đừng nói vậy!” Nghe được hắn đem Tôn Hạo Trạch thành bạn trai mới của nàng, Đường Tiểu Oánh cảm thấy bất khả tư nghị, nếu là ngày trước còn có một tia lưu luyến thì giờ phút này cũng hoàn toàn tiêu thất.

Lúc này nàng thậm nghĩ nhanh chút rời đi, không muốn làm cho tổng tài thấy bộ mặt khổ sở của nàng.

“Tổng tài, chúng ta đi mau.....”

“Làm chi vội vã rời đi?” Phương Chính Duy ngăn trước Đường Tiểu Oánh, hắn nhìn nam nhân cao lớn bên cạnh : “Sao vậy, sợ bạn trai mới biết tôi là người yêu cũ sao?” (TN: lo cho bạn gái của mi đi kìa)

Tuy rằng nàng rất muốn trực tiếp nói cho Phương Chính Duy, đúng vậy, người cạnh nàng chính là bạn trai mới, nhưng là không được. Nàng không thể làm loại sự tình này với tổng tài, giả bộ làm bạn trai, chỉ sợ tổng tài không nguyên ý.

Bởi vậy đối với việc Chính Duy tức giận, nàng vẫn muốn nói rằng thân phận Tôn Hạo Trạch.

“Anh ấy không phải bạn trai tôi, anh ấy là cấp.....”

“Con mẹ nó nói xong thì cút cho ta, đừng quấy rầy ta cùng bạn gái!”

Tôn Hạo Trạch rống to, thanh âm hoàn toàn lẫn át Đường Tiểu Oánh. Không chỉ nàng hoảng sợ, Phương Chính Duy cũng bị khí thế hung hãn của hắn làm kinh sợ.

Đường Tiểu Oánh thật sự bị dọa ngây người, không chỉ là hắn rống giận, hơn nữa hắn nói nàng là bạn gái hắn ? Hắn đang giúp nàng?

Phương Chính Duy còn muốn mở miệng nói thêm, nhưng Tôn Hạo Trạch so với hắn cao hơn nửa cái đầu, vẻ mặt ngạo nghễ hung ác từ trên cao nhìn xuống làm hắn cảm giác bức bách, trong nháy mắt nói không ra lời.

Tôn Hạo Trạch đã nhìn hồi lâu, hắn đặc biệt hoài nghi Đường Tiểu Oánh tại có vấn đề, bởi vì từ đầu tới cuối mặc kệ bị nam nhân trào phúng hay nói khó nghe cỡ nào thì nàng ngay cả cãi lại một câu cũng không dám, cứ để bị khi dễ vậy à?

Thật sự nhìn không được, cũng chịu không nổi!

“Tôn tổng, đã lâu không gặp, không ngờ gặp anh ở đây?”

Ba người quay lại, chỉ thấy Trương Thiên Hoa một thân ăn mặc gợi cảm, bên cạnh là nam nhân cao lớn nhả nhận ôm nàng đi tới.

Phương Chính Duy thấy thế, tức giận không thôi. “Thiên Hoa, em với người này... ?”

Không nghĩ nàng thật sự cùng một chỗ với tổng giám đốc Hứa. Trương Thiên Hoa không để ý tới hắn, lực chú ý của nàng tất cả trên người Tôn Hạo Trạch.

Năm trước tỷ tỷ nàng kết hôn, từ áo cưới, hôn lễ đến tuần trăng mật, toàn giao cho Diễm Á xử lý, nàng cùng tỷ tỷ gặp mặt Tôn Hạo Trạch, nàng lần đầu tiên nhìn hắn liền thích, chỉ tiếc hắn đối với vài lời mời của nàng đều cự tuyệt, hiện tại lại gặp mặt lần nữa, hắn vẫn anh tuấn gợi cảm động lòng người.

Chính là hắn sao lại đi chung với Đường Tiểu Oánh? Nàng còn nghe thấy cái gì mà bạn gái, không thể nào, Đường Tiểu Oánh là bạn gái hắn?

“Tôn tổng, anh sao lại cùng một chỗ với Tiểu Oánh?”

“Thiên Hoa, cái này anh hỏi mới đúng, sao em lại cùng một chỗ với tên này? Anh vì em chia tay Tiểu Oánh, sao em lại đối xử với anh như vậy??” Phương Chính Duy tức giận lên án.

“Phương Chính Duy, anh nói chuyện cẩn thận một chút, tổng giám đốc Hứa là khách của công ty chúng ta. Còn nữa, chúng ta đã chia tay, tôi đi với ai đến lượt anh quản sao?” Tuy rằng Phương Chính Duy bề ngoài không tệ, nhưng thân phận bối cảnh bình thường, tính cách cũng không thú vị, bởi vậy trước đây nàng đã muốn chia tay, là hắn không chịu đáp ứng. (TN: chê him thì lúc trc' câu dẫn him làm gì??)

“Anh không đồng ý.”

“Không đáp ứng là chuyện của anh.”

“Thiên Hoa, sao em có thể đối với anh như vậy, anh yêu em thật lòng mà.”

“Nếu anh thật sự yêu tôi thì chia tay đi, đừng quẩn quýt lấy tôi.”

Đường Tiểu Oánh nhìn Phương Chính Duy, đột nhiên cảm thấy hắn có chút đáng thương, kỳ thật hắn đối xử với bạn gái cũng tốt, cảm tình lại bị giam lên như vậy.

Tôn Hạo Trạch phát hiện nàng còn si ngốc nhìn bạn trai cũ, không hiểu sao thấy khó chịu, bàn tay to một trái nắm lấy đôi tay nhỏ bé. “Nhìn cái gì, đi thôi!”

“Nha.” Đường Tiểu Oánh có thể nói là bị lôi kéo rời đi.

Tôn Hạo Trạch lẳng lẳng kéo nàng bỏ cửa chạy lấy người, hoàn toàn không để ý tới ba người phía sau đang đầu khẩu, dù sao việc kia không liên quan đến nàng.

Đường Tiểu Oánh không hiểu vì sao tổng tài đột nhiên kéo tay nàng, nàng đoán có lẽ là hắn muốn đóng giả bạn trai thì giả cho trót, chính là Phương Chính Duy căn bản không rảnh xem, bởi vì bọn họ còn đang âm ỹ.

Có nên kêu tổng tài buông tay nàng ra không?

“Tổng tài, cái kia.....”

“Đèn xanh, xe của tôi bên kia đường, nhanh chút đi qua.”

“Vâng.”

Bàn tay to vẫn gắt gao nắm lấy tay nhỏ bé, trong khi đèn xanh đang đếm ngược thì hai người nhanh chóng đi qua vạch kẻ đường.

Đến khi sang bãi cỏ bên đường, Tôn Hạo Trạch mới buông tay nàng ra, ôm thùng bỏ vào trong cốp xe, nàng cũng tiện tay bỏ gói đồ vào.

“Lên xe.”

“Hả?” Nghĩ đến hắn muốn lái xe đưa nàng về, Đường Tiểu Oánh cười khẽ lắc đầu. “Tổng tài, không cần đâu, trạm xe điện gần ngay gần đây, tôi tự đi về cũng được.”

“Tôi đói bụng, cùng đi ăn bữa tối.”

Cùng tổng tài ăn bữa tối? Nàng nhớ tới hình ảnh kia, liền cảm thấy da đầu run lên.

“Không cần đâu, kỳ thật tôi cũng không đói bụng.....”

“Đây là mệnh lệnh!” (TN: bá đạo a :X cơ mà ta thích lắm)

Mệnh lệnh?

Nàng còn suy nghĩ vấn đề này cho đến khi ngồi trong một quán ăn nhỏ vẫn thất thần, đây coi như là công việc sao?

Nhìn không khí hai người có mấy phần không được tự nhiên. Tôn Hạo Trạch đang nhìn thực đơn đột nhiên hỏi nàng, “Cô thích cơm rang hay mì xào?”

“Ách, cái này.....”

“Nhanh chút!”

“Tôi thích cơm rang.”

Nàng vừa nói xong, đại thẩm mập mập ghi món ăn cười ái muội : “ Cái này có xuất dành cho tình nhân a.”

Đường Tiểu Oánh nhất thời không phản ứng, nàng nhận ra lời đại thẩm có ý khác, nhất thời đỏ bừng mặt. “Không phải, tôi không phải.....”

“Thêm một xuất cơm rang.”

“Được.” Đại thẩm tiếp nhận thực đơn, “Soái ca, bạn gái cậu thật đáng yêu, dễ dỗ mặt, thực ngây thơ, tuổi trẻ thật tốt, ha ha a.”

“Không phải, tôi không phải bạn gái anh ấy.” Nhưng đại thẩm đã xoay người rời đi. Đường Tiểu Oánh quay đầu, ánh mắt chăm chú của Tôn Hạo Trạch làm cho tim nàng đập mạnh. “Cái kia..... Đại thẩm hiểu lầm, chờ chút nữa tôi sẽ giải thích.” Bởi vì quá mức khẩn trương làm cho nàng nói chuyện có chút không thuận.

“Không cần giải thích.”

“Nha.” Cá tính tổng tài không thích phiền toái, hẳn sẽ không để ý tới chuyện nhàm chán này, đương nhiên không cần giải thích.

Nàng nhớ tới mình còn chưa cảm ơn người ta: “Tổng tài, vừa rồi cảm ơn anh.”

Tuy rằng nàng không biết nguyên nhân hẳn giúp nàng, chắc là bởi vì nhìn thấy cấp dưới bị khi dễ nên mới phát huy chính nghĩa nói hẳn là bạn trai mình, lớn tiếng mắng Phương Chính Duy. Mặc kệ như thế nào, nàng thực cảm ơn hẳn là được.

Nghĩ đến tư thái mắng Phương Chính Duy của tổng tài, không hiểu sao nội tâm nàng dâng lên một cỗ vui sướng. Đại khái là vì đối với Phương Chính Duy rất tức giận, có người thay nàng mắng hẳn, làm cho nàng cảm thấy cao hứng. Dựa vào điểm này đủ để nàng nói với hẳn câu cảm ơn, bởi vì lúc đầu, nàng còn tưởng rằng tổng tài đang giễu cợt nàng.

Hiện tại nàng đại khái biết vì sao đồng sự ở công ty đều đối với tổng tài kính trọng cho dù mỗi ngày đều bị mắng vài câu nhưng đều không có câu oán hận. Bề ngoài thoạt nhìn hung dữ, lại ác khẩu, nhưng kỳ thật hẳn là người ôn nhu. « Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

4. Chương 2.2

Lúc này đồ ăn đã được mang hết lên bàn, mà mỗi lần đưa đồ ăn lại đây, đại thẩm luôn hướng nàng cười, làm cho nàng xấu hổ không thôi.

“Đến đây, đại thẩm thực quý các người nên khuyến mại một xuất Ngưu Bàng (*) xào với cà rốt.” Đại thẩm béo lại cầm một đĩa Ngưu Bàng đến: “Nghe nói đồ ăn này phụ nữ ăn vào tác dụng dưỡng nhan, nam nhân ăn thì... ha ha a, ‘Cơm rang’ sẽ rất lợi hại.” Lời nói đại thẩm làm cho khách trong quán tất cả đều nở nụ cười.

Đường Tiểu Oánh cúi đầu chăm chú ăn, nàng đoán mặt mình hẳn là hồng a. Đại thẩm nói chuyện lớn tiếng như vậy có thể biết mọi người ở đây dùng cái biểu tình gì xem nàng.

Thời điểm đại thẩm bưng đồ ăn lên, thấy nàng cười như vậy Đường Tiểu Oánh liền thầm nghĩ giờ phút này nàng nên ăn nhanh chút sau đó rời đi.

Tôn Hạo Trạch nhìn Đường Tiểu Oánh bởi vì thẹn thùng mà cúi đầu hung hăng ăn cơm rang, khóe miệng nhếch lên có chút ôn nhu ngay cả chính hẳn đều không có phát hiện.

“Sao chỉ ăn cơm, ăn miếng thịt gà đi.” Hẳn rất thích ăn cơm tại quán nhỏ nhỏ này bởi có thể hưởng thụ hương vị Đài Loan nồng đậm, hơn nữa chủ quán bình thường đều thực nhiệt tình.

“Tổng tài, ngài không cần gấp hộ.....”

“Bỏ.”

“Cái gì?” Đường Tiểu Oánh sửng sốt, khó hiểu nhìn hẳn.

“Tôi cũng không phải lão nhân, sao lại kêu ngài, phiền chết, bỏ đi.”

“Nhưng là..... Tôi đã biết!” Nàng vốn muốn nói hẳn là sếp, nên xưng hô như vậy, nhưng thấy khuôn mặt anh tuấn nghiêm lại, nàng đành gật đầu.

“Cái tên Phương Chính Duy kia là bạn trai trước của cô sao?”

“..... Ân.”

“Cô còn yêu hẳn sao?”

Vấn đề này thiếu chút nữa làm cho nàng nghẹn. Tuy rằng không biết vì sao tổng tài hỏi cái này, nhưng nàng cẩn thận suy nghĩ mới trả lời, “Tôi nghĩ chắc là không!”

“Có là có mà không là không, làm chi mà trả lời ấp úng.” Tôn Hạo Trạch không biết chính mình tức giận cái gì. “Cái loại nam nhân này, cô tốt nhất lập tức quên hẳn đi.”

“Ừm.” Đây cũng là mệnh lệnh sao? Ngữ khí thật hung dữ nha.

Tùy tiện bị hấn nạt, nhưng mà ngoài ý muốn là nàng phát hiện mình thế nhưng không sợ hãi giống lúc trước. Có lẽ là bởi vì biết hẳn kỳ thật là boss tốt bụng quan tâm cấp dưới. Cái gọi là mặt ác tâm thiện đại khái chính là chỉ người như tổng tài.

Hắn không chỉ giúp nàng giải vây, thay nàng mắng tên người yêu bạc bẽo, lúc này còn cho mọi người đi về trước nghỉ ngơi, chẳng lẽ hẳn không mệt sao? Tuy rằng hẳn thoải mái nói thu thập này nọ không mất bao nhiêu thời gian, nhưng là nếu không phải nàng ở đó khẳng định một mình hẳn một giờ mới có thể làm xong.

Nhớ tới chính mình lúc trước rất sợ hắn, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, người trước mắt này rõ ràng là người tốt, có cái gì phải sợ?

Tôn Hạo Trạch nhìn nàng cười ngây ngô, nói nhỏ một câu, “Cười cái gì, ăn!”

Còn chưa thấy rõ ràng hẳn gấp cái gì, thức ăn đã bị nhét vào miệng, cắn vài cái, nguyên lai là cá.

Không khí lúc này không xấu hổ như vừa nãy mà là thoải mái trừ bỏ đại thẩm béo ngẫu nhiên đi qua nói nàng cái vài câu, tỷ như “Buổi tối ta cũng muốn bảo lão nhân gia nhà ta dứt ta ăn cơm, không làm lão nương đêm nay sẽ không cho hắn ăn cơm.” Câu nói tiểu lâm này lại chọc mọi người cười vang. Lần sau, nàng nhất định sẽ không đến nơi này ăn cơm.

Buổi chiều thứ Năm khi tan tầm, mọi người tâm tình phi thường khoái trá, bởi vì ngày mai sẽ đến suối nước nóng ba ngày.

“Lần này toàn thể nhân viên đều đi, ngày mai buổi sáng chín giờ tập hợp trước cổng công ty, ai đến muộn hoặc nhất thời có việc thì gọi điện thông báo trước nha. Bằng không xe sẽ không đợi đâu.” Thư ký Tổng giám đốc Cao Tư Quân nói xong, sau đó cầm danh sách phòng ở đưa A Tuấn đi an bài.

Đường Tiểu Oánh đối với lời của nàng cảm thấy hoang mang, “Cao thư ký, chị nói toàn thể nhân viên đều đi, tổng tài không đi sao?”

Cao Tư Quân cười cười, “Đó là bởi vì tổng tài rất ít đi du lịch cùng chúng ta, nên mỗi khi đi chơi đều có thói quen không tính sếp.”

“Vì sao anh ấy không đi?”

“Đây chị cũng không biết, chuyện cá nhân của sếp mọi người biết không nhiều lắm.”

Cao Tư Quân lắc đầu. “Bất quá có thể khẳng định là lần này lại có người phải thất vọng.”

“Ai?”

“Tiểu Oánh, chờ đến khách sạn em sẽ biết.” La Duẩn Hàm cười thần bí.

“Yêu chi lữ, không gặp được người yêu, đương nhiên sẽ thất vọng.” Một đồng nghiệp nữ nói.

Nàng càng thêm không hiểu ra sao, “Yêu chi lữ?”

“Em mới tới nên không biết, công ty hàng năm đều đi du lịch. Đặc biệt sau khi đi khách sạn ôn tuyến trở về lại có thêm mấy cặp thành đôi, giống A Tuấn cùng Duẩn Hàm đó. Bởi vậy mọi người đều nói đây là yêu chi lữ.” Cao Tư Quân hướng nàng giải thích truyền thuyết về ‘Yêu chi lữ’.

Nguyên lai là vậy, bảo sao mọi người thấy thú vị.

“Mình nghĩ năm nay tỷ lệ có đôi mới rất cao.” Cao Tư Quân nhìn nàng. “Bởi vì nghe nói nam nhân bên kia có vài người để ý, Tiểu Oánh, có thể cho biết đang nhắm người nào hay không, chúng ta sẽ tạo cơ hội cho hai người.”

Thay nàng tạo cơ hội, “Không cần.”

Mọi người làm nàng ngượng ngùng. “Đừng thẹn thùng, mau nói cho chúng ta, em thích ai?”

“Kỳ thật ai em đều thích.” Nàng nói thoải thác.

“Vậy đặc biệt thích ai nhất?” La Duẫn Hàm hỏi.

Đặc biệt thích?

Bỗng dưng, người trong óc Đường Tiểu Oánh hiện lên cư nhiên là tổng tài. Nhưng là làm sao có thể..... Đêm đó mặc danh kỳ diệu(kỳ lạ, bất ngờ) cùng ăn bữa tối sau. Kỳ thật bọn họ trong lúc đó không có tư tâm, chỗ không giống bình thường là nàng đối với hắn không hề cảm thấy sợ hãi, còn thấy hắn là người thực chiều cố nhân viên.....“Tiểu Oánh, nghĩ lâu như vậy rốt cuộc thích ai a?” Cao Tư Quân thúc giục hỏi.

“Ta.....” Nhìn mọi người vẻ mặt tò mò nhìn nàng, chờ nàng trả lời...:”Tổng tài”

Hai chữ này nàng làm sao có thể nói nên lời.“Em không có đặc biệt thích ai, nói thực ra, bây giờ em không có tâm tình kiếm bạn trai.”

Đi làm ngày đầu tiên, mọi người liền hỏi qua nàng có bạn trai hay không. Nàng cũng thực thành thật trả lời, bởi vì cùng bạn trai chia tay mới thay đổi công tác nên mọi người đều biết.

“Đáp án khẳng định sẽ làm rất nhiều nam nhân bên kia thất vọng.” La Duẫn Hàm thấy Tôn Hạo Trạch đi tới,“Tổng tài, anh muốn tìm Tiểu Oánh sao?”

Nghe thấy sắp đến đây, Đường Tiểu Oánh tâm chán hạ, vội vàng đứng dậy.“Tổng tài, anh tìm tôi?”

Tôn Hạo Trạch tay cầm tư liệu đưa cho nàng.“Đưa vào máy tính, sau đó lưu lại.”

“Vâng.” Nàng tiếp nhận tư liệu, nhìn hắn thân ảnh rời đi, trong lòng nghĩ không biết vừa rồi hắn có nghe thấy các nàng nói chuyện không? Nàng có chút may mắn nãy không nói mấy lời trong đầu kia, tổng tài nghe thấy khẳng định sẽ phức tạp.

Buổi sáng hôm sau.

Tôn Hạo Trạch lái xe đi vào công ty, vừa mới xuống xe điện thoại của hắn liền vang lên.

“Hạo Trạch, người đang ở công ty sao?”

“Đang trong bãi đỗ xe, sao vậy? quên gì sao?” Bọn họ là chín giờ xuất phát, hiện tại đã mười giờ .

“Thật là quên, bất quá không phải ‘này nọ’, là Đường Tiểu Oánh, nàng không đuổi kịp mọi người.”

“Các người làm cái quỷ gì vậy, vì sao không đợi nàng?”

“Nha, Hạo Trạch, người hiện tại là vì Đường Tiểu Oánh mắng ta sao?” Tề Diệc Vĩ nhin không được châm chọc một câu, giọng điệu đùa cợt, nhưng chọc giận Tôn Hạo Trạch.

“Tề Diệc Vĩ!”

“Người thật sự không có neron hài hước.” Tề Diệc Vĩ thanh minh.“Không phải chúng ta không đợi Tiểu Oánh. Mọi người đợi ở cổng đến chín giờ bốn mươi phút, vẫn không thấy cô ấy đến, cũng không biết cô ấy có việc gì không thể tới hay không. Nếu đợi thêm chút nữa sẽ không kịp giờ ăn trưa cho nên đành phải xuất phát trước.”

Cái người kia rốt cuộc đang làm cái khỉ gì vậy, vì sao đến muộn, hơn nữa di động không liên lạc được?

Không phải là xảy ra chuyện gì đi? Bởi vì nàng sẽ không im lặng như vậy.....“Hạo Trạch, bọn này tiếp tục gọi cho cô ấy, bất quá nếu Tiểu Oánh có gọi điện thoại đến công ty, mời người nói cho cô ấy biết chúng ta xuất phát trước, nếu còn muốn đến, cũng chỉ có thể tự mình bắt xe đến, hy vọng không lạc đường.”

“Ta đã biết.” Tôn Hạo Trạch tắt máy, lúc này hắn thấy phía trước có một thân ảnh tinh tế, trên tay xách túi lớn, vội vàng vàng chạy tới, nhất thời mi tâm tự động thả lỏng.

Thật là... Hắn không xuống xe, mà là đem xe quay trở lại bên ngoài.

Đường Tiểu Oánh đi cửa công ty không thấy một ai, xem ra mọi người đã đi trước, nàng ngược lại nhẹ nhàng thở ra. Cũng tốt, nàng rất sợ để cho mọi người chờ lâu như vậy.

Đồng hồ báo thức tối hôm qua chạy đến nửa đêm thì chết, bởi vậy buổi sáng hôm nay không đánh thức nàng đúng giờ. Đến khi nàng tỉnh ngủ đã là chín rưỡi, may mắn nàng tối hôm qua đã đem hành lý đóng gói tốt.

Rất nhanh rửa mặt chải đầu sau, nàng cầm di động tính liên lạc với Duẩn Hàm tỷ, không ngờ lên xe mới phát hiện di động hết pin. Tuy rằng trong túi có mang sạc pin, nhưng nàng lại không mang pin sơ cua

Xem ra nàng đành phải bắt xe đi. Ngày hôm qua thư ký Cao có đưa cho mọi người bản đồ chỉ dẫn đường đến khách sạn như thế nào. Đường Tiểu Oánh đang hướng trạm xe điện ngầm đi đến thì nàng thấy xe Tôn Hạo Trạch đỗ bên kia đường, còn tưởng rằng chính mình nhận sai xe, nhưng mà thấy thân ảnh cao lớn trong xe bước xuống mới biết nàng không nhìn lầm, trong lòng nhất thời khẩn trương

Đợi hẵn đến gần, Đường Tiểu Oánh cười gượng chào hỏi, “Tổng tài, chào buổi sáng.”

Tôn Hạo Trạch nhìn nàng, “Cô biết hiện tại mấy giờ không?”

“Hắn là mười giờ.”

“Thời gian tập trung không phải chín giờ sao?”

“Thực xin lỗi, bởi vì đồng hồ báo thức bị chết nên tôi ngủ quên.”

“Vậy sao di động gọi không được?”

Nàng biểu tình càng xấu hổ. “Điện thoại của tôi vừa lúc hết pin.”

“Cái gì?” Tôn Hạo Trạch cương nghiêm mặt tức giận cũng là bất đắc dĩ, làm sao có thể có người ngốc đến trình độ này, di động cùng đồng hồ báo thức đồng thời hết pin?

“Vậy làm sao bây giờ? Muốn bắt xe sao?”

“Tuy rằng chưa đi bao giờ, nhưng thư ký Cao ngày hôm qua có đưa mọi lộ tuyến, chắc sẽ không lạc đường.” Nàng theo mở túi lấy ra bản đồ, cười khờ khạo, muốn hóa giải xấu hổ lúc này. Tại sao mỗi lần gặp chuyện đều gặp tổng tài?

Tôn Hạo Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cười ngây ngô, vẻ mặt càng hiện vẻ lo lắng.

Đường Tiểu Oánh đương nhiên cũng nhìn ra được hần tức giận, là nàng sai, ai bảo nàng ngủ quên. “Thực xin lỗi, tổng tài, hại anh lo lắng, tôi đi trước.” Nàng triển khai cước bộ đi phía trước.

“Lên xe!”

“Hả?” Nàng kinh ngạc xoay người, nàng nghe lầm sao?

“Ngốc cái gì, lên xe, tôi lái xe đưa cô đi.”

“Không cần, tôi có lộ trình.....” Sau đó bản đồ bị người có ‘khuôn mặt ác quỷ nhưng tốt bụng’ đoạt đi, quay về xe.

Tôn Hạo Trạch quay đầu lại, thấy nàng vẫn đứng sờ tại chỗ, găm nhẹ: “Còn không mau lên xe, đừng để tôi nói thêm lần nữa!”

Hung dữ! Trách không được mọi người gọi hắn dã thú, bất quá hắn là dã thú ôn nhu nha. (TN: bó tay, ==)]

Đường Tiểu Oánh cười ngọt ngào trèo lên xe.

(*) Ngưu Bàng : (ảnh)

Rễ cái của các cây ngưu bàng non có thể được thu hoạch làm rau ăn. Trong khi nó không phổ biến trong ẩm thực châu Âu ngày nay thì nó vẫn là phổ biến tại châu Á, cụ thể là trong ẩm thực Nhật Bản,

tại đây A. lappa (đại ngư bả) được gọi là gobo (hay). LOài này được trồng để lấy phần rễ thon mảnh của chúng, có thể dài tới 1 m và đường kính 2 cm. Rễ ngư bả rất giòn và có vị ngọt, dịu và hơi hăng với một chút vị chất của bần, có thể khử bỏ được bằng cách ngâm rễ đã thái nhỏ trong nước từ 5-10 phút. Các cuống chồi hoa cũng có thể thu hoạch vào cuối mùa xuân, trước khi hoa nở; hương vị của nó tương tự như của atisô, loài cây có qua hệ họ hàng gần với chúng. Một món ăn phổ biến của người Nhật gọi là kinpira gobo (ngư bả kim bình), bao gồm rễ ngư bả và cà rốt thái nhỏ, om với xì dầu, đường, rượu mirin và/hoặc rượu sake, cùng dầu vừng; một món khác là makizushi ngư bả (sushi trộn lẫn với rễ ngư bả ngâm dấm chứ không phải cá; với rễ ngư bả thường được nhuộm màu cam cho giống cà rốt). Trong nửa sau thế kỷ 20, ngư bả đã nhận được sự công nhận quốc tế cho việc sử dụng trong ẩm thực của nó do sự phổ biến ngày càng tăng của xu hướng dinh dưỡng ăn chay, làm tăng sự tiêu thụ ngư bả. Nó cũng chứa một lượng đáng kể chất xơ (GDF: khoảng 6 g trên 100 g), canxi, kali và các axit amin[1] và ít calo. Nó cũng chứa các polyphenol làm cho bề ngoài sẫm màu và có vị chất của bần bằng cách hình thành các phức chất tanin-sắt nhưng vị chất này lại có sự hài hòa tốt với thịt lợn trong món súp miso (tonjiru/butajiru) và cơm thập cẩm kiểu Nhật (takikomi gohan).« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

5. Chương 3.1

Tại một gian cao cấp ở khách sạn ôn tuyền, nhân viên Điện Á đang chuẩn bị đi ăn cơm trưa, nghe tổng giám đốc nói tổng tài lái xe đưa Đường Tiểu Oánh từ Đài Bắc lại đây hơn nửa nhanh sẽ đến, mỗi người ai cũng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, thậm chí còn có người cảm thấy tổng giám đốc đang nói giỡn.

Nhưng nhìn thấy quản lý khách sạn xinh đẹp đã thay đổi quần áo nên tất cả đã minh bạch. Sau đó nàng lướt qua mặt mọi người, không, là cước bộ khoáng hoạt nhẹ nhàng tiêu sái đi qua. Đoàn người vì thế cũng chạy theo đến cửa khách sạn.

“Tổng tài thật sự đặc biệt lái xe đưa Tiểu Oánh tới sao?”

“Làm sao có thể?”

“Có phải hay không tổng giám đốc có ý chinh phục mọi người hử? Hắn luôn thích nói giỡn, khó bảo toàn lần này không phải.” Quản lý khách sạn Tề Diệc Như đúng là mọi người tổng giám đốc nhà bọn họ, nghe nói hắn chính là người đứng sau khách sạn này.

Nhóm nhân viên đứng hết ở cửa, người một lời ta nhất ngữ, tất cả đều cảm thấy không có khả năng.

Lúc này một chiếc xe màu đen rất giống của tổng tài đang từ từ đỗ lại ở cửa khách sạn. Tiếp theo Đường Tiểu Oánh cười méo mó mở cửa xe, nhất thời một đồng người đứng ở cửa té ngã.

Đường Tiểu Oánh nhìn thấy đồng nghiệp, chuyện thứ nhất đó là giải thích.

“Thực xin lỗi, buổi sáng bởi vì em ngủ quên(vì trong truyện nói Tiểu Oánh mới ra trường 1 năm nên so vs mọi ng' tuổi nhỏ hơn, nên ta để cho Tiểu Oánh xưng 'em' a), cho nên để mọi người chờ, thật sự.....” Đường Tiểu Oánh còn chưa giải thích xong liền bị La Duẩn Hàm và mấy nữ đồng nghiệp khác kéo sang một bên.“Duẩn Hàm tỷ?”

Làm ơn, hiện tại ai còn có rảnh đi nghe nàng giải thích buổi sáng hôm nay vì sao muộn. Mọi người muốn biết là chuyện bất quá, vì sao tổng tài lại đặc biệt lái xe đưa nàng lại đây?

“Tiểu Oánh, chẳng lẽ em cùng tổng tài đã sớm có gian tình ?”

“Uy, từ này rất không văn nhã, ý muốn hỏi là hai người đã thân nhau bao lâu a?”

Đường Tiểu Oánh bị hỏi đến choáng váng đầu, xem ra mọi người hiểu lầm. Nhưng nàng còn chưa kịp giải thích thì bên kia một đại mỹ nữ vận sườn xám lộ ra đôi chân thon dài đã chủ động ôm lấy Tôn Hạo Trạch, nhất thời thu hút ánh mắt mọi người.

“Hạo Trạch ca, đã lâu không gặp, em rất nhớ anh nha.”

Tề Diệc Như lúc này hoàn toàn không quản có bao nhiêu người đang nhìn nàng, nàng ôm lấy hắn còn chưa đủ, lại hôn lên hai má hắn, cười đến diễm lệ vô cùng.

Đường Tiểu Oánh xem ngây người, tuy rằng kia là nghi thức hôn môi chào hỏi, bắt quá có thể cảm giác được bọn họ phi thường thân.

Nàng không biết chính mình vì sao để ý việc này, thậm chí cảm thấy rất khó chịu, vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì tổng tài vài lần ra tay giúp nàng, làm cho nàng cảm thấy chính mình đối với hắn cảm giác đặc biệt, bởi vậy mới không muốn nữ nhân khác thân thiết cùng hắn sao? (TN: lí do này thì l. quan gì đâu ta ?,?)

Nàng có phải hay không nghĩ sai cái gì rồi, tổng tài chỉ là thủ trưởng tốt chiếu cố cấp dưới thôi.

“Bạch tuộc đáng ghét, tổng tài lại không thích nàng. Theo đuổi nhiều năm như vậy còn không buông tha, mỗi lần vừa thấy tổng tài luôn bám theo còn bày ra khuôn mặt tươi cười, thật đáng giận a.” Cao Tư Quân nghiêng răng nghiêng lợi: “Có câu nước phù sa không rơi ruộng người, Tiểu Oánh, mau quản lý hắn đi.”

“Cái gì?” Đường Tiểu Oánh sững sờ: “Đúng rồi, người ôm tổng tài là ai?”

“Lúc trước chúng ta không phải nói nếu tổng tài không tới phao ôn tuyền sẽ có người thất vọng sao? Chính là nàng, quản lý khách sạn Tề Diệc Như, cũng là muội muội tổng giám đốc.” La Duẫn Hàm cũng cảm thấy tức giận, bởi vì tổng tài cũng là thần tượng của mọi người nha.

Muội muội tổng giám đốc? Trách không được bọn họ thoát nhìn phi thường quen biết, bắt quá muội muội tổng giám đốc bộ dạng thật đúng là rất được nha.

Tôn Hạo Trạch đối với nhiệt tình của Tề Diệc Như không có biểu tình gì. Nói thực hắn đối với đôi huynh muội này không có cách. Hai tên quái già, huynh muội cũng đều phi thường yêu trò đùa dai.

“Ai nha, tổng tài thật có diễm phúc.”

Tiểu Lý cùng vài đồng nghiệp nam tất cả đều nhìn đến mãnh liệt chảy nước miếng. Bộ dạng Tề Diệc Như xinh đẹp mỹ lệ, đáng người lại tốt, tưởng tượng nếu người nàng thân là mình a...

“Hạo Trạch ca, anh dù sao đã đến đây vậy lưu lại đi, đừng vội chạy về Đài Bắc được không?” Tề Diệc Như thấy hắn vẫn là mặt không chút thay đổi, nàng hướng đại ca bên kia cầu cứu: “Đại ca, anh cũng giúp em khuyên Hạo Trạch ca lưu lại đi.”

“Hạo Trạch, đến cũng đến rồi, vậy ở lại một đêm đi. Nơi này không khí trong lành, có thể lưu lại kỷ niệm đẹp.” Tề Diệc Vĩ nói.

“Ta đã biết, buổi sáng ngày mai ta hồi Đài Bắc.”

“Thật tốt quá, Hạo Trạch ca, ta yêu ngươi.” Tề Diệc Như lại hôn mặt hắn: “Cơm trưa chuẩn bị xong, chúng ta nhanh chút đi vào ăn đi.”

Đường Tiểu Oánh nhìn Tề Diệc Như thân thiết ôm Tôn Hạo Trạch đi vào khách sạn. Lúc này đột nhiên Tôn Hạo Trạch quay lại, nàng lập tức chột dạ cúi thấp đầu, sợ bị phát hiện mình đang nhìn lên hắn.

“Tiểu Oánh, chúng ta cũng nhanh chút đi vào.” La Duẫn Hàm gọi nàng.

“Hảo.”

Nghỉ ngơi một lát sau bữa trưa, mọi người quyết định vào rừng đi bộ, hưởng thụ thiên nhiên làm cho người ta tinh thần sáng láng, hơn nữa nghe nói ngọn núi này có quán cà phê nhỏ, xung quanh thoáng thoáng hương gỗ thơm, đoàn người thật sự là khẩn cấp muốn đi trước.

“Tiểu Oánh nghỉ ngơi tốt, sáng mai mình cùng đi.”

“Cám ơn Duẫn Hàm tỉ.”

Nàng cùng La Duẫn Hàm cùng ở một gian phòng. Cũng không biết là do tốc độ xe Tôn Hạo Trạch quá nhanh hay do nàng không ăn bữa sáng nên đi hết đoạn đường làm nàng say xe, cơm trưa ăn toàn phun ra

làm mọi người lo lắng. Cho nên hiện tại tuy rằng nàng cũng rất muốn đi cùng mọi người, nhưng lại không muốn tạo phiền toái cho mọi người, cuối cùng quyết định ở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Đại khái nghỉ ngơi nhiều giờ sau, nàng cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều, di động cũng nạp điện xong, nghĩ nghĩ liền gọi cho Hà Hương Dục.

Mấy ngày nay bạn tốt đều ở ngoài. Những ngày không gặp nàng, tuy rằng lúc trước nàng có nói qua là đi du lịch với công ty nhưng sợ Hương Dục đã quên. Dù sao hiện tại cũng không có việc gì, vẫn là nên gọi điện thoại nói chuyện một chút, miễn để nàng về nhà lại không thấy người.

Trong phòng tín hiệu không tốt lắm vì thế nàng xuống lầu gọi điện thoại công cộng. Di động Hà Hương Dục vẫn đều đặn chuyển đến hộp thư thoại, rốt cuộc sao lại thế này? Nàng bất giác có chút lo lắng. Nàng để lại lời nhắn, hy vọng Hương Dục sau khi nghe được mau chóng liên lạc, đừng làm cho nàng lo lắng.

Giờ phút này đại sảnh khách sạn không ít người đi vào. Có thể nhìn ra được mọi người đều đến đây du lịch cuối tuần giống bọn họ, khách sạn này sinh ý thật tốt a.

Nàng đi ra khách sạn, lúc mới đến còn chưa nhìn rõ ràng. Hiện tại mới phát hiện nơi này phong cảnh thật sự rất đẹp, ánh mắt tràn ngập sắc lục, làm cho người ta cảm thấy thần thanh khí sảng.

Nàng đi theo con đường mòn, mới này không ít người đi phía này, hẳn là đi vào rừng a. Đi được một đoạn, nàng ngồi xuống cạnh tảng đá nghỉ ngơi ngắm phong cảnh.

Không khí rừng rậm thật tốt, hơn nữa dọc theo đường đi nghe được âm thanh chiêm chiếp không ngừng, làm cho người ta không phân biệt được là tiếng kêu của chim chóc hay là côn trùng, thật sự là thanh thúy dễ nghe.

“Không phải không thoải mái sao, làm chi còn chạy ra đây?”

Tôn Hạo Trạch đột nhiên lên tiếng làm cho nàng hoảng sợ, cả người trượt xuống khỏi tảng đá to, chỉ nghe nàng kêu một tiếng thảm thiết.

“Làm sao vậy, đụng vào đâu sao?” Hắn chạy nhanh lại, đem người đang ngã ngửa trên mặt đất kéo lên, “Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Đường Tiểu Oánh cắn môi cười khổ, tựa người vào tảng đá.

“Có chỗ nào bị thương không?”

“..... Không có.” Nàng trả lời có điểm chột dạ. “Tổng tài, ngài sao lại tới nơi này?”

“Anh không đi cùng mọi người sao?”

“Từ lúc đến tới giờ tôi đều ở chỗ huynh muội Diệc Vĩ.” Đó là Tề Diệc Vĩ an bài, dù sao khi hắn về Mỹ cơ hội gặp mặt cũng ít đi. Sau đó khi hắn ra khỏi văn phòng Tề Diệc Như liền thấy Đường Tiểu Oánh ở trong đại sảnh.

“Vậy sao” Đường Tiểu Oánh thả lỏng mặt.

“Hình như cô đang cố gọi điện thoại cho ai, có chuyện gì sao?” Cũng chính là bởi vì thấy nàng cau mày gọi điện thoại, vẻ mặt lo lắng mới làm cho hắn dừng lại cước bộ.

“Tôi gọi điện thoại cho bạn cùng phòng, mấy ngày nay chưa liên lạc, cô ấy chỉ có ngẫu nhiên gửi cái tin nhắn cho nên tôi có điểm lo lắng.”

“Cô yên tâm, cô ấy sẽ không có việc gì.” Tôn Hạo Trạch vỗ vỗ đầu nàng.

“Tôi cũng hy vọng như vậy.”

Lúc này di động Tôn Hạo Trạch vang lên, chỉ thấy hắn nhìn vào điện thoại biểu tình nghiêm túc, “thư ký Hoàng, chuyện gì?”

Hắn đi đến một bên nghe điện thoại, Đường Tiểu Oánh vẻ mặt hoang mang. thư ký Hoàng? Trong công ty không phải chỉ có thư ký Cao sao?

Nhìn thân ảnh nam nhân bị bao phủ bởi bóng cây lay động. Giờ phút này hấn dáng người cao cao, mây tia nắng vừa vắn chiếu vào mặt và tay tạo thành hiệu quả phi thường đẹp mắt, làm cho người ta luyến tiếc không nỡ dời tầm mắt.

Nguyên lai nam nhân cũng có thể dùng ‘xinh đẹp’ để hình dung, dáng người tốt, diện mạo anh tuấn, thật sự là một bức tranh đẹp a, làm cho nàng có loại ảo giác, nghĩ hay là mình nhìn thấy tinh linh soái ca a.

“Hoàng thư ký, nơi này đường truyền không tốt, tôi sẽ liên lạc sau.”

Tôn Hạo Trạch xoay người lại làm Tiểu Oánh vội vàng quay đầu đi, làm bộ đang thưởng thức cảnh đẹp rừng rậm, bởi vậy không thấy rõ biểu tình của Tôn Hạo Trạch.

Hắn đi đến bên người nàng hỏi: “Tôi muốn về khách sạn gọi điện thoại. Cô thì sao?”

“Tổng tài, ngài đi về trước đi, tôi nghỉ ở đây một lát.”

“Vậy a?” Hắn nhìn nàng thật sâu. “Nhưng cô có biện pháp trở về sao?”

“Tôi.....” Hắn phát hiện?

“Cô nghĩ rằng tôi không phát hiện, từ nãy đến giờ chân của cô khôn dám dùng sức, bị thương sao không nói?”

Đường Tiểu Oánh cúi đầu, không phải nàng không nói, mà là nàng không nghĩ lại một lần nữa ở trước mặt hấn cần trợ giúp. “Mặc dù có điểm đau, nhưng là đi trở về hấn là không có vấn đề.”

“Đi vài bước cho tôi xem.” Tôn Hạo Trạch cường thế nói.

“Tôi.....” Nàng suy nghĩ định nhịn đau đi vào bước cho hấn xem, không nghĩ tới thân ảnh cao lớn kia lại ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía mình. “Tổng tài?”

Tổng tài muốn công nàng về? Giờ phút này nàng quả thực hai gò má đỏ hồng, ngực đập bịch bịch không thôi, nàng không thể tưởng tượng nổi bộ dạng tổng tài công nàng..... “Nhanh chút, đừng lãng phí thời gian, tôi còn muốn trở về phòng gọi điện thoại.” Hắn không có gì tính nhẫn nại thúc giục.

Một lúc do dự cuối cùng vẫn là quyết định rút chân trở về. Nàng không nghĩ để hấn công, kia không chỉ làm cho người ta cảm thấy thẹn thùng, cũng thực mất mặt đi!

“Tổng tài, không cần, tôi cũng không đau lắm, có thể tự về.”

Tôn Hạo Trạch đứng lên, con ngươi đen xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi gằm. Đối với tiểu nữ nhân trước mắt này mặc danh kỳ diệu kiên trì cảm thấy khó hiểu, nhưng hấn không nghĩ lãng phí thời gian ở trong này.

“Cô hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất, để tôi công cô về, thứ hai.....”

“Tôi chọn cái thứ hai.” Không cần phải nói, lựa chọn thứ hai nhất định là “Chính người quả chân trở về a.” (TN: hấp tấp là hỏng việc đó nha :]])

“Cô lựa chọn cái thứ hai?”

“Đúng.” Đường Tiểu Oánh kiên định gật đầu.

“Tôi đã biết.”

Nàng nghĩ hấn sẽ xoay người rời đi, không ngờ giây tiếp theo nàng cả người đã bị ôm lấy, làm cho nàng kinh ngạc không thôi. Không thể nào, lựa chọn thứ hai là về à? (TN: hị hị, hảo lòng mọn 8->)

Đường Tiểu Oánh nơm nớp lo sợ ngồi trên giường, trong lòng căng thẳng như bị kiến bò.

“Tổng tài, không phải anh muốn gọi điện thoại sao? Tôi tự chườm nóng là được.”

“Cô không nên cử động.”

Nàng cúi đầu nhìn Tôn Hạo Trạch đang chườm chân cho mình, lại nghiệm chứng hấn thật là nam nhân ôn nhu.

Vừa rồi hắn đúng là ẵm nàng về khách sạn, đối mặt với ánh mắt khách nhân khác hắn mặt không chút thay đổi, nhưng nàng lại thẹn thùng đem mặt giấu ở vai hắn, mặc hắn trực tiếp ôm nàng trở về phòng.

Nhìn hắn vì chính mình lần lượt cẩn thận chườm nóng, nàng nội tâm cảm động không thôi. Rõ ràng là chỉ có mắt cá chân bị chườm nóng, vì sao nàng ngay cả trong lòng cũng nóng lên. Nàng nhận được hắn là thiệt tình quan tâm đến mình. Nàng cũng không khỏi nghĩ vì sao hắn tốt với nàng như vậy?

Có thể hỏi hắn sao? Vậy nàng là muốn nghe đáp án như thế nào?

Nhớ tới lúc trưa bộ dáng Tề Diệc Như thân mật ôm hắn, Đường Tiểu Oánh cảm thấy chính mình có thể không cần hỏi. Muội muội tổng giám đốc bộ dạng xinh đẹp như vậy, gợi cảm như vậy, hai người bọn họ lại quen thân, nghe nói nàng ta còn theo đuổi tổng tài rất nhiều năm, hắn vẫn không thích nàng, vậy thì sao hắn có thể thích mình a? (TN: tỷ tự ti quá, giống ta nên tới giờ vẫn chưa có ai yêu và ko dám yêu ai ... ai da..)

Nàng lại suy nghĩ nhiều rồi. Đơn giản là người ta đối với người tốt một chút, liền nghĩ đó là đặc biệt.« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

6. Chương 3.2

Editor: Thù Nhi

Bỗng nhiên mặt của nàng bị nâng lên cơ hồ đối mặt hắn, làm cho nàng hoảng sợ, mặt cũng hơi hơi đỏ.

“Cô suy nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy?” Tôn Hạo Trạch hỏi.

“Tôi..... Không có nghĩ cái gì.” Giờ phút này khoảng cách mặt hai người rất gần. Đường Tiểu Oánh khẩn trương đến mức hô hấp có chút khó khăn, nàng đành phải quay đầu dời tầm mắt, miễn cho trái tim nhảy ra ngoài.

Tôn Hạo Trạch mặt lạnh băng, lại lần nữa chế trụ cái cằm nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn kéo lại.

“Từ lúc tới khách sạn đến giờ cô vẫn tránh ánh mắt của tôi. Vì sao?”

Nàng không biết nên nói cái gì.

“Vì sao trốn tránh tôi?” Hắn lại hỏi một lần nữa.

Nàng biết cho dù nàng không trả lời hắn vẫn cứ hỏi. Thở sâu, nàng nâng tầm mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại:

“Tổng tài vì sao lại muốn hỏi tôi vấn đề này?”

“Cái gì?”

“Tổng tài, nếu có thể tôi hy vọng anh không cần lại để ý.”

Tôn Hạo Trạch tuần nhan trầm xuống, thanh âm cũng thâm trầm :“Có ý tứ gì?”

“Tôi biết đối với tôi rất tốt, chính là thủ trưởng quan tâm cấp dưới, nhưng là có đôi khi quá mức quan tâm, sẽ làm tôi hiểu lầm.”

“Cô hiểu lầm cái gì?”

Làm chi muốn truy vấn, như vậy còn nghe không hiểu sao?

“Nhanh chút nói.”

Nói thì nói! “Anh cũng biết, tôi vừa mới bị bạn trai đá không lâu, cho nên giờ phút này nếu anh đối tốt với tôi sẽ làm tôi đối với anh sinh ra ý lại. Tôi nghĩ anh hẳn là cũng không muốn tôi quá mức ý lại đi? Cho nên, xin tổng tài không cần lại để ý tôi.”

“Ý lại tôi làm cô khó xử sao?”

“Tổng tài, anh không hiểu ý tứ của tôi sao? Cảm thấy khó xử hẳn là anh a, mà tôi không nghĩ làm anh thêm phức tạp.”

“Nhưng tôi cũng không cảm thấy khó xử.”

“Tổng tài, vì sao anh nói như vậy?” Đầu nói đến thế hẳn còn không hiểu sao? Ý tôi là nếu anh còn đối với tôi quan tâm như vậy, tôi sẽ hiểu lầm là anh thích tôi, đương nhiên đó là không có khả năng. Cho nên, xin anh đừng như vậy nữa.”

Tôn Hạo Trạch rốt cục đã hiểu nàng muốn nói gì. Nàng chính là không muốn quan hệ bọn họ lúc này trở nên ái muội.

Hắn sẽ về Mỹ, cũng không nghĩ phát sinh tình cảm với nàng. Nhưng là lúc nàng nói muốn hắn đừng để ý nàng, đừng phát sinh tình cảm với nàng, không hiểu sao làm cho hắn phi thường tức giận.

“Muốn tôi đừng để ý đến cô, vậy cô cũng đừng biểu hiện đáng thương trước mặt tôi. Bị người khác cả ngày hô đến gọi đi cũng không ý kiến, bị bạn trai cũ khi dễ cũng không phản kích, chín giờ tập hợp lại ngủ quên, còn nữa, khi không lại trật chân. Cô có thể không yếu đuối vô dụng như vậy được không? Làm cho người ta nhìn liền chướng mắt, phiền chết!” Quá mức tức giận làm Tôn Hạo Trạch không khống chế được cảm xúc nói những câu chói tai khó nghe.

Không báo động trước, một gọt nước mắt to bằng hạt đậu từ hốc mắt phiếm hồng rơi xuống. Đường Tiểu Oánh lập tức lau đi, lại một giọt chảy xuống, nàng lại lập tức lau. Nàng không muốn lại cho hắn thấy bộ mặt yếu đuối của nàng, nhưng là càng ngày càng nhiều nước mắt rơi xuống. Nàng hoàn toàn không kiềm chế được, vô pháp ngăn nước mắt không chảy nữa.

Bởi vì nàng thật sự rất khổ sở, tâm tính thiện lương bị tổn thương, ô..... Nàng cho tới bây giờ cũng không biết nguyên lai bị hắn chán ghét, thật là thương tâm a. Giờ phút này nàng chỉ có thể dùng hai tay bịt mắt, không cho hắn thấy khuôn mặt đang khóc. “Tổng tài, xin anh đi ra ngoài.”

Tôn Hạo Trạch bình tĩnh lại xem chính mình đối nàng làm cái gì. Rõ ràng tức giận vì nàng bị người khi dễ, hiện tại hắn lại làm cho nàng khóc thương tâm khổ sở như vậy.

Hắn đưa tay về phía trước muốn đem con người đang khóc đến run run ôm vào trong lòng, nhưng đôi tay bỗng dừng lại giữa không trung.

Có lẽ như vậy tốt cho nàng. Bởi vì hắn nhân sinh rất phức tạp, mà nàng rất đơn thuần.

Cố gắng kiềm chế nội tâm đang muốn ôm nàng, hắn đi ra ngoài cửa, nói : “Như ý cô, về sau tôi sẽ không để ý cô nữa.” Sau đó đóng cửa lại.

“Ô ô.....”

Tôn Hạo Trạch đứng ở ngoài cửa phòng, nghe thấy rõ ràng tiếng khóc bên trong. (TN: ta thích những chi tiết ngược nhẹ nhẹ như này ^^ tim nhói 1 cái, hic. Mời các nàng vừa đọc vừa nghe bài I Cry cho nó phần nào :>) “Trời ạ, người trong phòng khóc hảo thảm.” Tề Diệc Như lộ tai dán vào tường nghe.

Tôn Hạo Trạch nghiêm mặt, “Em làm sao có thể ở trong này?”

“Đương nhiên là tới tuần phòng thôi.” Nàng vẫn duy trì tư thế nghe lén.

“Lão bản cũng muốn tuần phòng?”

“Đương nhiên, ngay cả quét rác cũng phải làm. Bất quá Hạo Trạch ca, nữ nhân bên trong khóc thật đáng thương, có thể không để ý tới nàng sao?” Vừa nãy nàng nghe nói hẳn bề một cô gái trở về, nàng đoán nhất định là Đường Tiểu Oánh, quả nhiên đúng vậy.

Kỳ thật giữa trưa thấy Tôn Hạo Trạch lái xe đưa nàng lại đây, lúc ấy nàng đã biết cô gái này đối với hần thực đặc biệt, bất quá nàng không muốn đến hỏi, xem như trốn tránh sự thật đi.

Tôn Hạo Trạch sắc mặt có vẻ lo lắng, “Không quan hệ, này cũng là tốt cho cô ấy.”

“Hại người ta khóc thành như vậy, là vì tốt cho nàng???”

“Em rốt cuộc là tới làm cái gì?” Hần trừng mắt nàng

“Không phải nói đến tuần phòng sao, thật là, cứ phải nói vài lần mới được a.” Tề Diệc Như hờn dỗi oán giận.

“Bất quá nếu gặp anh trong này, liền nói cho anh một chuyện rất thú vị.”

“Ta hiện tại ta không có tâm tình cùng em nói giỡn.”

Thấy hần rời đi, Tề Diệc Như chạy nhanh theo: “Hạo Trạch ca, chuyện này anh nhất định cảm thấy hứng thú, bởi vì là về chuyện cái người gọi là Tiểu Lý.”

“Tiểu Lý?” Tôn Hạo Trạch dừng lại cước bộ.

“Anh biết không? Em vừa mới nghe lén Tiểu Lý cùng nam đồng nghiệp trong công ty buổi tối muốn chơi trò chơi. Bọn họ muốn sắp đặt để được hôn nữ nhân a, em còn nghe được tên nữ nhân kia, hình như gọi là.....” Nàng liếc mắt nhìn hần một cái. Trên mặt hần dường như không có biểu tình gì nhưng nhưng đôi mày rậm tiết lộ hần đang khẩn trương.

Nhìn nàng ánh mắt gian tà, cùng ca ca nàng một dạng, hần tức giận nói: “không muốn nói thì đừng nói.”

“Em nói, em nói, làm chi không nhẫn nại vậy. Em nghe bọn hần nói muốn sắp đặt đối tượng, hình như gọi là cái gì mà Tiểu Oánh, các anh có nhân viên nữ này sao? Nga, sẽ không là vị đang khóc bên trong đi?”

Tôn Hạo Trạch mân môi, hỏi nàng, “Em là nói riêng cho anh a, vì sao?”

“Cho vui a.” Tề Diệc Như cười nói.

“Nhàm chán! Không liên quan chuyện của ta.” Bởi vì hần đã nói, sẽ không để ý nàng.

Tôn Hạo Trạch không muốn dây dưa cùng nàng xoay người rời đi.

“Nhàm chán? Có liên quan tới anh hay không buổi tối sẽ biết.” Nàng đi theo phía sau nói.

Hai người đi đến cầu thang đột nhiên có người chụp lấy vai nàng, Tề Diệc Như quay đầu, là đại ca.

Hai người nhìn Tôn Hạo Trạch đi vào phòng, hần thở dài, “Muội thật sự đã nhận ra?”

“Không thấy thì cũng làm sao bây giờ? Nhiều năm như vậy, chủ động yêu thương nhưng nhớ, cũng hôn qua, nhưng là người ta chính là đối muội hoàn toàn không có cảm giác. Nhưng anh ấy lại có thể bỏ lại công tác, đặc biệt lái xe đưa Đường Tiểu Oánh đến khách sạn, thật sự là hơi quá đáng, cho nên muội quyết định không thích nữa.” Tề Diệc Như nói xong mũi không khỏi có chút đỏ. Ngực khí sầm nã, bởi vì nàng là thật thích Tôn Hạo Trạch. (TN: thích tính Như tỷ a, đúng là người phụ nữ độc lập tự chủ, nắm đc thì cũng buông đc)

Chính là cảm giác tiếc nuối, nhiều năm như vậy hần thủy chung vẫn coi nàng là muội muội.

Nàng hỏi huynh trưởng, “Hạo Trạch ca thật sự thích Đường Tiểu Oánh sao?”

“Ta cũng không biết, tên kia tâm ‘D_E_L_E_T_E’ lâu lắm, ta còn nghĩ hần muốn cả đời cứ như vậy.” Tề Diệc Như nhún vai. “Hần là không thể có người yêu một lần nữa. Thật muốn xem hần đối Tiểu Oánh thích bao nhiêu, có đủ để làm tan trái tim đã đóng băng hay không.”

“Nhưng là muội thật sự không cam lòng. Muội thích anh ấy lâu như vậy, kia Đường Tiểu Oánh kia nghe nói mới đến công ty không bao lâu, cư nhiên khiến cho Hạo Trạch ca có thay đổi, thật sự là đáng giận.”

“Có lẽ vấn đề là thời điểm. Một người cô đơn đã lâu, cũng muốn tìm người bạn để tâm được an ủi.”

“Chỉ cần Hạo Trạch ca nguyện ý, muội cũng có thể cho anh ấy an ủi a.”

“Nha đầu ngốc, đừng như vậy, muối vừa mới làm tốt lắm.” Tề Diệc Vĩ cấp muối muối một cái ôm.

“Phải không?”

“Thật sự.”

“Nếu muối làm tốt, vậy có nên thưởng hay không?”

“Cái gì, thưởng?” Tề Diệc Vĩ biết chính mình bị lừa.

“Muội nghĩ nên thưởng cái gì hảo a? Đúng rồi, bách hóa trên Đài Bắc kia nhượng lại toàn quyền cho muội nha.” Khách sạn này đại ca đã sớm cho nàng.

“Nha đầu khẩu vị nhỏ vậy sao, ta nghĩ hay là đem toàn bộ tài sản nhượng cho người a.”

“Tốt lắm tốt lắm, hoàn toàn không phản đối.” Tề Diệc Như mãnh liệt gật đầu, cười đến thực vui vẻ hoàn toàn nhìn không ra một giây trước nàng còn thương tâm không thôi.

“Tiền tiền tiền, muội yêu tiền như vậy, ta xem muội rõ ràng sửa thành họ Tiền đi.” Hắn lấy lời nói của Tôn Hạo Trạch nói với muội muội.

“Nếu lão ba không phản đối, muội rất nguyện ý, ha ha a.”

Tề Diệc Vĩ nhìn nàng. Huyết thống đúng là không phải giả, nha đầu kia thật đúng là muội muội hắn a. « Xem Chap Cũ Hơn Xem Chap Mới Hơn »

7. Chương 4.1

Editor: Thù Nhi

“Tiểu Oánh không sao chứ?”

La Duẫn Hàm trở lại phòng, thấy Đường Tiểu Oánh ánh mắt tựa hồ có điểm hồng, “Em đã khóc??”

“Không có, chính là buổi chiều đi ra ngoài một hồi cảm thấy ánh mắt có điểm đau, xoa nhẹ là không sao.” Nàng cười cười tìm cách nói.

“Ta nghe nói của chân em bị thương, là tổng tài ôm em trở về, thật vậy chăng?”

“Đúng, bởi vì tổng tài vừa lúc đi qua, nên anh ấy liền giúp em trở về, thật sự rất cảm ơn anh ấy chườm nóng hộ, hiện tại tốt hơn nhiều.”

La Duẫn Hàm ngồi cạnh bên người nàng. “Tiểu Oánh, mau thành thật khai ra, không phải em với tổng tài có quan hệ gì chứ?”

“Không có.” Nàng vội vàng lắc đầu.

“Thật vậy chăng?” La Duẫn Hàm không tin, “Vậy vì sao tổng tài lại lái xe đưa em tới khách sạn? Sau đó khi em bị thương lại ôm trở về phòng a?”

“Em cùng tổng tài trong lúc đó thật sự không có gì, em nghĩ anh ấy nhất thời thay đổi chủ ý nên mới đưa em tới khách sạn, cũng nghĩ cùng mọi người đến phao ôn tuyến đi. Về phần anh ấy ôm em trở về phòng, em nghĩ hôm nay mặc kệ ai chân bị thương anh ấy chắc đều làm như vậy.”

Đường Tiểu Oánh dùng mỉm cười che dấu nội tâm chua xót. Nếu có thể, nàng cũng muốn cùng tổng tài trong lúc đó có cái gì quan hệ đặc biệt a, nhưng thật sự không có. Hắn đối với nàng không có ý gì, nàng cũng vì thế khóc một hồi không phải sao? Bất quá nàng cũng không khóc lâu lắm, bởi vì nàng không thể yếu đuối.

Nhớ tới buổi nói chuyện kia, đến nay vẫn làm cho lòng của nàng đau. Nàng chưa bao giờ biết nguyên lai tổng tài nhìn nhận về nàng như vậy, cảm thấy nàng thực đáng thương, yếu đuối vô dụng, bất quá cũng không thể trách hẳn có cảm giác như vậy, ai bảo nàng mỗi lần đều ở trước mặt hắn yếu đuối.

Biết từ nay về sau hắn sẽ đối xử với nàng khác trước, Đường Tiểu Oánh tuy rằng cảm thấy không quen nhưng có thể làm mình không phải mơ mộng nữa, như vậy cũng tốt.

Ngay từ đầu là do nàng tự đa tình. Tổng tài tài hoa như vậy làm sao có thể thích nàng, nàng bề ngoài bình thường, hơn nữa trước đó không lâu mới bị bạn trai bỏ rơi, là nàng xuyên tạc long tốt của hắn, hết thấy đều là nàng sai. Bất quá sau một hồi khóc thương tâm nàng mới biết được nguyên lai là nàng đã thích hắn, hơn nữa là rất thích.

Rốt cuộc vì sao lại thích hắn? Ngay từ đầu nàng không phải còn rất sợ hắn sao? Lúc này hồi tưởng lại, kỳ thật nguyên nhân nàng thích hắn cũng rất đơn giản. Hắn đối nàng tốt lắm, còn lộ ra bộ mặt ôn nhu chăm sóc nên hình tượng hắn tổng long nàng liền thay đổi. Nhớ tới hắn nói muốn lái xe đưa nàng đến khách sạn, lúc ấy nàng không biết có bao nhiêu kinh hãi, bao nhiêu vui vẻ.

Nhưng mà này hết thấy đều là ảo giác mà thôi, hắn cũng không có đối nàng đặc biệt như nàng nghĩ. Kỳ thật hắn chán ghét nàng, hắn còn nói cảm thấy nàng thực chướng mắt thực phiền phức..... Tâm hơi hơi đau, muốn ngừng thích hắn không phải chuyện dễ, nàng nên cố gắng điều chỉnh cảm xúc, đừng làm hỏng tâm tình của mọi người mới tốt.

Nàng cười sáng lạn ra vẻ không có việc gì, “Duẩn Hàm tỷ, nói lại lần nữa, bọn em thật sự không có quan hệ đặc biệt gì.”

La Duẩn Hàm xem bộ dáng của nàng giống như thật sự cùng tổng tài không có gì. “Thật là, ta còn nghĩ em cùng tổng tài sẽ thành đôi a.”

“Tỷ suy nghĩ nhiều rồi.” Nàng cũng thật là.

“Hảo, ta đã biết, ta đi ra ngoài ăn bữa tối, để ta giúp muội mang bữa tối lên.”

“Không cần, mình cùng xuống nhà ăn.”

“Nhưng là chân em không có vấn đề gì sao?”

“Không sao, chỉ đau một chút.”

“Tốt lắm, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Chân của nàng lúc đi vẫn là hơi đau, nhưng là nàng không muốn biểu hiện yếu đuối, chân bị thương một chút mà thôi, cùng lắm thì chịu đựng đau. Nàng đi vào nhà ăn, bọn họ tổng cộng có hai bàn, có rất nhiều đồng sự đều đến đây, bao gồm Tôn Hạo Trạch. Hắn thấy nàng đến, tựa hồ thực kinh ngạc. Nàng lạnh nhạt cười dời tầm mắt, làm bộ như không có việc gì, chọn chỗ cách xa hắn ngồi xuống.

Nàng đoán hắn sở dĩ kinh ngạc nhất định là nghĩ nàng chắc chắn ở trong phòng, nhưng nàng quyết định kiên cường đứng lên, nàng cũng không phải gọng cổ yếu đuối vô dụng, chỉ là lúc trước quá mức ỷ lại hắn thôi.

Bỗng nhiên La Duẩn Hàm hỏi: “Tiểu Oánh, sao ăn ít như vậy, như thế nào, còn say xe sao?”

“Không có việc gì, lúc trước em đã ăn nhiều.” Nàng chính là chân rất đau, bởi vậy ảnh hưởng khẩu vị, bất quá nàng vốn cũng ăn không nhiều lắm.

“Tiểu Oánh, ta cảm thấy chuyến đi này em có vẻ xui nha, đầu tiên là buổi sáng muộn, sau đó buổi chiều bị thương ở chân. Vậy ngày mai em có biện pháp cùng mọi người hoạt động sao?”

“Em nghĩ hẳn là không có vấn đề.” Buổi tối lại chườm nóng một chút, ngày mai chắc là đỡ thôi.

“Bàn kia xảy ra chuyện gì vậy? Như thế nào đặc biệt im lặng?.” Cao Tư Quân nhìn cảm thấy mọi người dường như ăn thật sự trầm trọng.

“Có lẽ đồ ăn quá ngon, mọi người chỉ lo ăn đi.”

Bàn khác đó thật sự im lặng, bất quá không phải do đồ ăn ngon, mà là bởi vì không khí là lạ.

Lão đại nhà bọn họ mặt so với màu đen đường như giống nhau, làm Bao công hiện đại bất thành sao? Có thể trực tiếp lên sân khấu không cần hoá trang. Đương nhiên một phần nguyên nhân là vì vài nhân viên nam đang nghĩ tiến hành kế hoạch buổi tối. Mọi người đều tự hiểu trong lòng không nói ra, không muốn tranh cãi âm ỉ. Cặp tân tình lữ có sinh ra hay không, đêm nay sẽ rõ.

Sau bữa tối, Đường Tiểu Oánh tính trở về phòng chườm chân lại bị vài nữ đồng sự bắt được.

“Tiểu Oánh, không cho phép đi, ngươi là lần đầu tiên theo chúng ta đến viên công du lịch, nhất định phải tham gia hoạt động a.”

“Nhưng là.....” Nàng muốn trở về phòng chườm nóng nha.

“Không nhưng nhị gì hết, đi thôi.”

Vài người bu vào giúp đỡ nàng tiến đến phòng hoạt động đã được chuẩn bị tốt. Đường Tiểu Oánh nghĩ này chính là hoạt động của người trẻ tuổi, không nghĩ tới Tôn Hạo Trạch cũng đến đây. Đương nhiên hắn mới ba mươi một tuổi, cũng không phải rất lớn, chính là nàng không nghĩ tới hắn cũng sẽ tham gia.

Người chủ trì hoạt động là Tiểu Lý, hắn đảm nhiệm làm MC, trước hết bắt đầu trò chơi ca đấu. Vài người phần vãi lời bình phẩm ác độc làm quá trình thêm buồn cười.

“Cao Tư Quân tiểu thư, trước khi hát xin nói cho mọi người biết cô năm nay bao nhiêu tuổi, bởi vì trận đấu này có hạn chế tuổi.” Tiểu Lý hỏi khô khan.

“Ta năm nay hai mươi tuổi.”

“Ta ở trong này tuyên bố Cao Tư Quân tiểu thư trực tiếp bước sang khu dành cho người thua cuộc, không, hắn là trực tiếp đào thải, bởi vì nói dối tuổi nhiều lắm.”

Mọi người cười thành một đoàn, Đường Tiểu Oánh cũng bật cười, vô tình bắt gặp con ngươi đen của Tôn Hạo Trạch, nàng lập tức dời đi miễn lại sinh ra hiểu lầm không cần thiết.

Bất quá nàng lúc trước nàng thật sự có biểu hiện bộ dáng đáng thương sao?..... Quên đi, không nghĩ nữa, vẫn là chuyên chú hoạt động náo nhiệt trước mắt đi

“Tốt lắm, biểu diễn chấm dứt, tiếp theo là hạng mục tối phần khích, quốc vương trò chơi gặt hái.” (TN: để nguyên bản cv nha =.) Tiểu Lý vui vẻ tuyên bố, sau đó xuất ra hai xấp giấy. Trợ thủ A Tuấn chia cho mỗi người một tờ giấy có ghi số.

“Trong hộp này là cá dĩa số chứa các nhiệm vụ. Tỷ như nói, chỉ định người cùng với người khác ôm hôn một cái thì hai người bốc sẽ phải thực hiện, cũng có thể cự tuyệt, bất quá phải nộp hai ngàn nguyên làm chi phí, ai có ý kiến không? Tốt, trò chơi bắt đầu.”

Tiểu Lý tiên phong bốc trước:“Số năm, thỉnh đứng ở trước đài.”

Nhìn A Tuấn lên đài, Tiểu Lý tiếp theo đọc đề mục:“Số năm là lão đại ca A Tuấn tiên sinh, nhiệm vụ là – xin làm biểu tình thật dâm loạn. Ta xem nhiệm vụ này căn bản chính là vì A Tuấn mà viết, bởi vì không cần cố ý biểu diễn, bản thân đã có vẻ mặt dâm loạn.” (TN: bó tay =))

Có người quăng giấy đến trước đài, là La Duẩn Hàm.

“Hảo, số tiếp theo... số một. Số một không phải là ta, vì để công bằng, ta thỉnh Cao thư ký đến trước đài đọc nhiệm vụ.”

Cao Tư Quân lên đài, rút tờ giấy trong hộp ra, sau đó đọc nội dung,“Cùng số mười hai hôn môi, số mười hai là ai a? Có ở đây không?”

Số mười hai? Đường Tiểu Oánh nhìn dãy số trên tay mình, nàng là số mười hai?

La Duẩn Hàm nhích lại gần,“Tiểu Oánh, hình như của em là số mười hai.” Nàng lấy tờ giấy trên tay Tiểu Oánh sau đó hô to:“Số mười hai là Tiểu Oánh.”

Tiểu Lý quả thực là nhếch môi cười to, hắn đưa Microphone trên tay cho Cao Tư Quân, sau đó dang rộng hai tay, “Đến đây đi, Tiểu Oánh muội muội đáng yêu, nhanh lên sân khấu.”

Cùng Tiểu Lý hôn môi? Đường Tiểu Oánh nghe được liền cảm thấy sợ hãi. Nhìn Tiểu Lý, nàng nào có biện pháp cùng hắn hôn? Vậy nàng phải nộp hai ngàn sao?

“Tiểu Oánh muội muội, nhanh chút đi lên a, đừng làm cho ta chờ lâu.”

“Ta.....” Nàng theo bản năng hướng Tôn Hạo Trạch nhìn nhưng lập tức thu hồi tầm mắt. Nàng làm sao có thể lại hướng hắn cầu cứu? Hơn nữa hắn cũng sẽ không ra tay cứu nàng, bởi vì hắn nói về sau sẽ không lại để ý nàng.

Nàng đứng lên, quyết định biểu hiện kiên cường, nội tâm khẩn trương xen lẫn kinh dị, nàng từng bước từng bước chậm rãi đi lên sân khấu. « Xem Chap Cũ Hơn Xem Chap Mới Hơn »

8. Chương 4.2

Editor: Thù Nhi

Khi nàng bước lên đài, Tiểu Lý nhanh tay nắm lấy đôi tay nhỏ bé. Thành linh một thân ảnh cao lớn xuất hiện, động tác rất nhanh đem nàng ôm lấy làm cho tất cả mọi người ngồi đây một trận choáng váng, bao gồm cả người bị ôm – Đường Tiểu Oánh.

“Tiểu Lý, tối nay tới phòng ta lấy tiền.” Tôn Hạo Trạch nói xong, ôm nàng ra ngoài không thềm ngoảnh đầu.

“Người nếu hôn thật, còn có mệnh sống sao?”

“Nói cũng đúng.”

“Xem ra kế hoạch chúng ta thực thành công, ôn tuyên chi lữ đôi thứ sáu chính thức sinh ra nha!” Mọi người vui vẻ cười đùa.

Tổng tài đã lâu không gần nữ sắc, đoàn người còn không rõ ràng sao? Cho nên nhìn thấy hắn đặc biệt lái xe đưa Tiểu Oánh lại đây, mọi người trong lòng liền có quỷ. Xem Tiểu Oánh thảnh thơi nhìn tổng giám đốc mắt hữu tình nên mọi người quyết định hạ mãnh dược, kết quả biểu hiện, chiều này quả nhiên hiệu quả.

“Làm chi cứ như vậy coi người ta như con mèo tha đi, thật đúng là ‘dã thú’ đúng như danh hiệu nha.” Tiểu Lý oán giận nói, “Bất quá người ta không quản mất hai ngàn, có vẻ muốn thân Tiểu Oánh muội muội.”

“Ta nghĩ người diễn đạt nhất đêm nay nhất định là ta. Xem ta vừa mới biểu diễn rất đạt, làm cho tổng tài hoàn toàn nhìn không ra.” Cao Tư Quân đắc ý nói, nàng vừa mới lấy là tờ giấy dính ở cạnh thùng.

“Không đúng, hắn là ta.” La Duẫn Hàm cũng muốn tranh công. “Là ta cứng rắn lôi kéo Tiểu Oánh tới tham gia, quá trình thể hiện tự nhiên hoàn toàn không bị nàng phát hiện, cho nên ta mới là đạt nhất.”

“Là ta mới đúng.” Đoàn người quay lại nhìn Tề Diệc Như đứng ở cửa đột nhiên chen ngang, chỉ thấy nàng như trước một thân gọi cảm chậm rãi đi vào.

“Người diễn đạt nhất hẳn là ta, nếu không phải ta nói những lời này với Hạo Trạch ca, anh ấy sẽ không tin tưởng, đêm nay càng không thể đến tham gia hoạt động nhằm chán này, cho nên vị trí này cho ta hoàn toàn xứng đáng.”

“Hảo hảo hảo, các vị mỹ nữ đều là nhân vật diễn tốt nhất, công lao đều rất lớn,” Đại nam nhân Tiểu Lý bọn họ thực không hiểu này có cái gì mà thích tranh, “Quan trọng nhất là kế hoạch tác chiến chúng ta thành công!”

Mọi người vui vẻ vỗ tay hoan nghênh ăn mừng, lúc này có nhân hỏi: “Vây trò chơi kia tiếp tục nữa hay không?”

“Đương nhiên tiếp tục!”

“Tổng tài, anh muốn kéo tôi đi đâu?”

“Không biết.”

Cái gì? Người này..... “Tổng tài, trước hết thả tôi ra được không? Tư vị thật không thoải mái.”

Tôn Hạo Trạch liếc nàng một cái: “Bữa tối chưa ăn cái gì vậy tư vị cũng sẽ không thoải mái?”

Hắn ôm nàng trực tiếp đi ra cửa sau khách sạn, đem nàng đặt trên ghế đá: “Thay đổi không khí một chút.”

Giờ phút này hắn đối tốt với nàng hay chỉ là ảo giác?

“Tổng tài, anh có biết anh kéo tôi rời đi như vậy sẽ làm mọi người hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?”

Hiểu lầm cái gì? Hắn nói làm cho nàng không biết nên trả lời như thế nào. Đúng vậy, hắn không sợ bị hiểu lầm bởi vì hắn căn bản là không có ý gì, cũng sẽ không để ý có bị hiểu lầm hay không. Không giống nàng, loạn thất bát tao một đồng ý tưởng.

Nàng nâng mi mắt nhìn bầu trời đêm, không biết có phchirdo đang ở trên núi cao hay không, nàng cảm thấy đêm nay sao đặc biệt sáng, đặc biệt đẹp.

Tôn Hạo Trạch nhìn nàng dưới ánh trăng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo toát vẻ nhu hòa, xinh đẹp bất khả tư nghị. Hắn có chút chần chờ mở miệng, “Về chuyện buổi chiều.....”

“Tổng tài, anh không cần phải nói, hết thấy đều là tôi sai, là tôi suy nghĩ nhiều mới sinh ra hiểu lầm như vậy, nghĩ anh đối tốt với tôi..... Tóm lại tôi đã chỉnh lại cảm xúc của mình, anh không cần lo lắng, về sau tôi sẽ không để anh tức giận như vậy nữa.”

“Tôi có nói là tức giận sao?”

Ngữ khí hung lệ lãnh đạm làm cho hốc mắt Đường Tiểu Oánh thoáng chút đỏ, nàng lập tức nghiêng mặt đi.

“Tôi đang nói chuyện, làm chi quay mặt đi?” Tôn Hạo Trạch có chút thô bạo giữ lấy cằm nàng. Thế này mới phát hiện nàng khóc: “Cô khóc cái gì?”

Nàng cúi đầu, thanh âm nghẹn ngào: “Tổng tài, thực xin lỗi, tôi nghĩ mình cần một chút thời gian mới có biện pháp sửa sang lại cảm xúc thật tốt, bây giờ anh cũng không cần để ý đến tôi. Giống hiện tại, tôi cũng không biết nguyên nhân anh ôm tôi ra đây làm gì, nhưng anh cứ như vậy tôi sẽ càng thêm miên man suy nghĩ, càng không thể hảo hảo sửa sang lại cảm xúc.”

Hắn vì sao lại ôm nàng ra đây?

Nói thật ngay cả chính hắn cũng không giải thích được, chỉ biết là hắn không muốn để cho người khác chạm vào nàng..... Rốt cuộc là từ khi nào hắn lại trở nên như vậy? Hắn biết rõ tất cả không phải lỗi của nàng bởi vì đều là hắn chủ động tới gần nàng.

Hắn hướng bên cạnh nàng ngồi xuống: “Cô thích tôi sao?”

“..... Ân.” Đường Tiểu Oánh hồi lâu mới gật đầu: “Nhưng là tôi sẽ nhanh sửa lại cảm xúc.....”

“Cô thích tôi ở điểm nào?”

Không chút do dự, nàng nở nụ cười ngọt ngào: “Anh thực ôn nhu.”

Nàng choáng váng sao? Hắn mà ôn nhu? Buổi chiều không phải còn nói lời quá đáng với nàng sao? Mà giờ phút này nàng vừa khóc vừa cười nói hắn thực ôn nhu, lúc này ai dám nói nàng không đáng yêu, làm đau lòng người?

Hắn đoán có lẽ nàng đơn thuần nên hấp dẫn ánh mắt hắn, mặc kệ người khác đối xử như thế nào nàng cũng chỉ tươi cười ngây ngô đáp lại, làm cho người ta dễ xuống phòng bị cảnh giác.

Hắn là như vậy, hấp dẫn nhân sinh thật phức tạp. Hắn chủ động tới gần, cùng một chỗ với người đơn bào như nàng làm cho hắn cảm thấy thoải mái. Ngày đó ăn bữa tối ở cửa hàng nhỏ cùng nàng, có thể nói đó là bữa cơm vui vẻ nhất của hắn nhiều năm qua. Đã lâu trong lòng hắn không thấy khoái hoạt như vậy.

Có lẽ là từ lần đó tầm mắt hắn càng không rời được nàng, bởi vậy buổi chiều ở trong rừng rậm thấy nàng thần sắc biến đổi hắn khẳng định nàng có chuyện, quả nhiên, hắn không đoán sai.

Hắn gơ tay vuốt khuôn mặt nàng, có chút chần chừ. Không lẽ cứ để tiểu nữ nhân đơn thuần đáng yêu bị cuốn vào cuộc đời phức tạp của hắn sao? Nhưng tựa hồ hắn đã không thể nàng tha nàng.

Cho dù biết rõ như vậy lại nghĩ một đằng làm một nẻo, nhưng mà hắn cố không được, vẫn là hành động đi.

Hắn cúi đầu, hôn trụ môi nàng.

“Tổng tài?” Hắn đột nhiên hôn môi, làm cho Đường Tiểu Oánh thập phần ngạc nhiên, không biết nên phản ứng như thế nào.

Hắn cười hỏi: “Như vậy người khác sẽ hiểu lầm nhiều hơn sao?”

“Đương nhiên!” Nàng cũng vậy.

“Vậy cứ để cho người khác hiểu lầm đi, chúng ta hôn tiếp.” Hắn lại lần nữa che lấy đôi môi đỏ mọng mềm ngọt.

Môi nàng mềm mại đến bất khả tư nghị bộ, thưởng thức hương vị ngọt ngào này cảm giác tâm mình bị giam cầm đã lâu, một cổ ấm áp vây quanh, chậm rãi hòa tan.

Tôn Hạo Trạch đem nàng ôm vào trong ngực hôn thật sâu.

Hắn nghĩ không ra cũng không nghĩ buông tay nàng. Chuyện trước kia sau này hắn sẽ cùng nàng nói. Từ nay về sau nàng chỉ có thể ở bên cạnh hắn mà thôi. « Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

9. Chương 5.1

Ba! Đường Tiểu Oánh mở công tắc đèn, trong nháy mắt phòng khách đèn đuốc sáng trưng.

“Tổng tài, mời vào.”

Du lịch ba ngày hai đêm đã chấm dứt, nàng không đi xe về Đài Bắc cùng mọi người mà là ngồi xe của ‘new boyfriend’.

Tuy gọi người yêu là “Tổng tài” có điểm kỳ quái, nhưng nàng gọi đã quen nên nhất thời không đổi được, Tôn Hạo Trạch cũng không sửa được nàng. Tạm thời vẫn là để như cũ đi, thuận theo tự nhiên a.

Một giờ sau khi trở lại Đài Bắc, hai người ăn xong bữa tối hắn mới đưa nàng về nhà. Vốn nàng còn đang suy nghĩ có nên mời hắn vào nhà ngồi một chút hay không, không nghĩ tới hắn chủ động xách hành lý lên lầu giúp nàng, cũng liền thuận lý thành chương vào luôn.

“Xem ra Hương Dục mấy ngày nay không ở nhà.” Đồ đạc trong phòng chưa bị di động quá, điều khiển tivi vẫn đặt ở một góc bàn trà so với lúc nàng đi vẫn giữ nguyên vị trí.

“Đừng quá lo lắng, cô ấy không phải đã nhắn tin cho em sao?”

“Ân, tổng tài. Anh ngồi đi, để em lấy đồ uống, trà được không?”

“Được.” Tôn Hạo Trạch ngồi xuống sofa. Hắn nhìn căn nhà trọ một lượt, mặc dù có hơi cũ nhưng thoạt nhìn sạch sẽ sáng sủa.

Một lát sau, Đường Tiểu Oánh bê hai chén trà từ phòng bếp đi ra: “Tổng tài, mời uống.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Tôn Hạo Trạch thấy nàng chuẩn bị ngồi xuống liền vỗ vỗ chỗ bên cạnh : “Lại đây ngồi bên này.”

“....” Nàng đứng dậy đi vào bên cạnh hắn ngồi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ bởi vì nàng chính là đang thẹn thùng a. Nhớ lại thứ sáu tuần trước nàng liền cảm thấy tâm tình của mình giống như làn sóng ầm ập. Còn nghĩ rằng tổng tài chán ghét mình, nào biết hắn thế nhưng lại hôn nàng. Một lần, hai lần, ba lần..... Không đếm được buổi tối đó hắn hôn nàng bao nhiêu lần, hôn nàng đến đầu óc choáng váng.

Tuy bị hôn choáng váng, đầu óc nặng nề nhưng nàng nghe được hắn nói rất rõ ràng — chúng ta kết giao đi.

Chỉ là những từ đơn giản nhưng hữu lực đã làm cho tâm tình của nàng từ đáy cốc một đường bay lên, bay lên, bay... thẳng lên trời xanh mây trắng, mà những khúc mắc trước kia cũng không cần hỏi lại vì vấn đề đấy đã không còn quan trọng nữa.

Nhớ rõ đêm đó hắn thật khuya mới đưa nàng về phòng, Duẫn Hàm tỉ mỉ nhìn thấy nàng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ta nghĩ đêm nay em ngủ ở phòng tổng tài.”

Lời nói của Duẫn Hàm tỉ mỉ làm cho nàng đương trường đỏ mặt, làm sao có thể phát triển nhanh như vậy..... Lại bắt đầu miên man suy nghĩ rồi... nàng thật nhanh tìm đề tài khác a.

“Em với Hương Dục là bạn học cùng đại học, cô ấy bộ dạng rất được nga. Thời điểm vừa mới vào đại học, các bạn nữ khác đều nói Hương Dục tâm tính cao ngạo, không dễ ở chung, nhưng mà em lại không thấy vậy. Về sau hai người đã trở thành bạn tốt.”

Tôn Hạo Trạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, chân thành kia, trong mắt hắn nàng có lẽ ở chung không tệ. Hắn nhin không được gờ tay vuốt đầu nàng.

Mấy ngày nay hắn đặc biệt thích làm như vậy, cũng không biết có phải do cô đơn đã lâu hay không, hiện tại bên cạnh có thêm một người làm cho hắn nhin không được muốn chạm vào nàng, vuốt ve nàng, như hiện tại chính là xoa đầu mà thôi, mặt của nàng liền đỏ.

Hắn nhin không được nghĩ nếu hai người tiến thêm một bước nữa thì...?

Đột nhiên một dòng khí khô nóng từ hạ phúc truyền đến, đó là một loại khát vọng, một loại nhu cầu.

Trách không được có người nói nam nhân dùng nửa người dưới để suy nghĩ. Hắn chỉ là nghĩ mà thôi, dục vọng giam cầm trong cơ thể liền rục rịch.

Không phải là hắn lại muốn hôn nàng chứ?

Mấy ngày nay chỉ cần hai người ở cùng một chỗ hắn luôn thích sờ đầu nàng như vậy, sau đó hôn nàng, tuy rằng nàng không chán ghét bất quá lại thẹn thùng, hơn nữa hắn hôn phi thường nhiệt tình a.

Cho tới bây giờ hai người đã xác định rõ tình cảm nhưng nàng vẫn thấy thật không thể tin.

Ngay khi nghĩ hắn định hôn nàng thì hắn lại đột nhiên đứng lên, Đường Tiểu Oánh sửng sốt cũng đứng dậy đi theo.

“Được rồi thời gian không còn sớm, anh đi trước, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nhìn Tôn Hạo Trạch bước ra khỏi cửa, hắn thật sự phải đi về?? Vậy hắn..... không hôn nàng?

Hắn đi tới cửa quay đầu lại, đem biểu tình hoang mang thu vào tầm mắt. Hắn đoán nàng nhất định là đang tự hỏi hắn vì sao không có hôn nàng.

Nhưng hắn hiện tại không thể hôn, nếu không dục vọng sẽ hết sức căng thẳng, vạn nhất không kìm chế được sẽ không tốt, hắn sợ làm nàng sợ hãi.

Hắn cúi người hôn trụ hai má nàng, “Gặp lại sau.”

“Ân, tổng tài.” Đường Tiểu Oánh cười ngọt ngào.

Tôn Hạo Trạch trở lại trong xe, nhìn lên lầu ba không khỏi bật cười.

Hắn cũng đã ba mươi một tuổi lại làm như là tiểu tử hơn mười tuổi mới học yêu. Xem ra nam nhi ‘ngây thơ’ nên thay đổi rồi.

Giữa trưa Tề Diệc Vĩ bước vào công ty, thấy Đường Tiểu Oánh đang đứng chờ thang máy. Hắn khuôn mặt mang ý cười tiến lại gần: “Đây không phải bạn gái của Tôn tổng tài sao sao?”

“Tề tổng.” Đường Tiểu Oánh mỉm cười.

Hắn nhìn nàng cầm gói su shi to trên tay. “Bên ngoài trời nắng như vậy cô còn chạy đi mua su shi, không bất tiện sao?” Thời tiết nóng, mọi người đều kêu đồ ăn nhanh đem tới.

“Tôi tiện đường mà.” Thật ra là nàng quên số điện thoại của cửa hàng. “Đây là cho tổng tài, anh ấy mười giờ mới đến chỗ khách hàng, khả năng sẽ về công ty trễ một chút, chắc sẽ không mua gì về ăn nên tôi mua su shi a.”

“Thích thật, tôi cũng muốn có bạn gái.” Tề Diệc Vĩ thật hâm mộ bạn tốt có một tri kỷ như vậy. Hắn nhìn Đường Tiểu Oánh là cô gái điển hình đơn thuần ôn nhu, hắn hiện tại đại khái biết nguyên nhân vì sao Tôn Hạo Trạch động tâm.

Không có bề ngoài xinh đẹp nhưng lại nhẹ nhàng. Cùng một chỗ với cô gái như vậy, bao nhiêu căng thẳng cũng tiêu biến hết.

Vì sao trước kia hắn không có phát hiện mặt đáng yêu của Đường Tiểu Oánh?

Tên Hạo Trạch kia thật sự là may mắn, xem ra về sau hắn nên bớt đi quán bar, ở đó lâu sẽ không có được nữ nhân tốt a. Bất quá tối hôm qua ở quán bar quen đại mỹ nữ tên cái gì mà Jenny nói đêm nay muốn mời hắn uống rượu..... Được rồi, qua đêm nay rồi tính sau, ngày mai không đi là được. (TN: anh cứ như vậy còn lâu mới bỏ dc :]])

Lúc này đèn thang máy sáng, hai người cùng bước vào.

“Tiểu Oánh, Hạo Trạch có nói qua chuyện của cậu ấy với cô không?”

Nàng lắc đầu, “Chuyện gì vậy?”

Tuy rằng bọn họ kết giao đã nhiều ngày, nhưng hắn rất ít nói về chuyện bản thân, nàng cũng không hỏi, chẳng lẽ có chuyện gì đặc biệt sao?

Xem ra Hạo Trạch còn chưa nói cho cô ấy thân phận của mình, cũng đúng, bọn họ mới cùng một chỗ chưa được bao lâu, bất quá thời gian cũng không còn bao nhiêu.

“Không có gì.” Nếu Hạo Trạch chưa nói, hắn cũng không muốn đa sự. “Bất quá có chuyện tôi rất ngạc nhiên, cô cùng Hạo Trạch bắt đầu yêu nhau là khi nào? Vì sao mọi người cũng không biết.” Loại sự tình này hỏi tên kia đáp án khẳng định là ánh mắt xem thường.

Trách không được hôm sáng du lịch đó y gọi điện thoại cho hắn biết Đường Tiểu Oánh không đuổi kịp y liền phản ứng mạnh như vậy, thậm chí còn đặc biệt lái xe đưa nàng đến khách sạn. Hắn đoán tên kia đã để ý nàng từ trước rồi.

Bất quá Hạo Trạch cũng thật giữ bí mật, hoàn toàn nhìn không ra hắn thích Đường Tiểu Oánh. Mọi ngày đi làm thấy bọn họ vẫn bình thường, rốt cuộc là thời điểm nào bắt đầu a?

Đối mặt với vấn đề của Tề tổng, Đường Tiểu Oánh không biết nên trả lời như thế nào. “Cái này tôi không biết nên nói như thế nào, tôi chỉ biết khi gặp rắc rối quay đầu lại sẽ gặp anh ấy.” Nhớ tới Tôn Hạo Trạch đối nàng ôn nhu, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngọt ngào lại thẹn thùng.

Nghe được lời của nàng làm cho Tề Diệc Vĩ khá kinh ngạc, nhớ tới muội muội hắn từng nói qua không biết Đường Tiểu Oánh dùng phương pháp gì để câu dẫn Hạo Trạch. Hiện tại nghe được lại thành Hạo Trạch câu dẫn em gái ngây thơ nhà người ta? Tên kia cũng có ngày làm loại sự tình này a.

Nhìn Đường Tiểu Oánh đang cười vui vẻ, hần cảm than: “Tiểu bạch thổ đáng thương, cứ như vậy sập bấy lúc nào không biết.”

Bất quá hần cũng thay bạn tốt cảm thấy cao hứng: “Sau sự việc từ sáu năm trước, tôi chưa thấy Hạo Trạch để ý quá tới người phụ nữ nào, xem ra cậu ấy thật sự thích cô.”

Đường Tiểu Oánh thấy hần nhắc tới sự việc này nọ cảm thấy tò mò: “Tề tổng, anh vừa mới nói sự kiện sáu năm trước là chuyện gì?”

“Tôi lại nhiều lời rồi, việc kia không nên nghe từ tôi. Cô là bạn gái hần, tôi nghĩ Hạo Trạch sẽ có dịp nói với cô.” Tề Diệc Vĩ mỉm cười nói.

Tuy rằng hần thấy cao hứng vì rốt cục y cũng có tình cảm mới, bất quá có chuyện làm cho hần lo lắng.

Gần đây Tư Viện có gọi điện thoại nói nàng sẽ về Đài Loan, không biết có phải thật hay không? Nếu nàng biết Hạo Trạch có bạn gái, sẽ chúc phúc hay là phản đối đây?

Nếu nàng phản đối, Hạo Trạch hần là bị khó xử đi!

“Tiểu Lý. Khách hàng này muốn đặt váy thiết kế, đã liên lạc trước sao?”

“Liên lạc trước, nhưng là trợ lý của cô ấy nói cô ta đã đi nước Mỹ, làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ, cho dù là đi Châu Phi cũng phải tìm ra cô ta!” Tôn Hạo Trạch quát.

“Vâng!”

“Còn nữa Đường Tiểu Oánh, văn bản này có vài chỗ sai em không phát hiện sao?”

Hần vung tay quăng xấp giấy lên bàn.

Nàng khấn trương nhặt lại: “Thực xin lỗi tổng tài, em lập tức sửa lại.”

“Anh không hy vọng lần sau lại có sai lầm kiểu này.”

“Vâng, em đã biết.”

Một giờ sau, Tôn Hạo Trạch cùng nhóm đồng nghiệp đi gặp khách hàng, La Duẩn Hàm dựa vào ghế ghé vào bên cạnh Đường Tiểu Oánh nói.

“Tiểu Oánh, em với tổng tài cãi nhau?”

“Không có a.” Gần đây hần công tác bề bộn nhiều việc, bọn họ ngay cả thời gian ăn tối đều không có nên làm gì có thời gian cãi nhau, bất quá hôm nay là thứ sáu, bọn họ đã hẹn nhau ăn tối.

“Không có ? vậy sao tổng tài mới nảy đối với em hung vậy, bây giờ em đã là bạn gái y, như vậy không phải là hơi quá đáng sao.”

“Bởi vì em làm sai, anh ấy đương nhiên tức giận. Tỷ cũng biết anh luôn luôn công tư rõ ràng mà.” Tuy rằng vừa rồi nàng cũng hoảng sợ nhưng mà ai bảo nàng phạm sai lầm, vậy nên nàng cũng sẽ không để bụng, chỉ là cảm thấy hần công tác quá mệt mỏi mà thôi.

“Cho dù là công tư rõ ràng nhưng dù sao em cũng là bạn gái y, chẳng lẽ là em không cho y ‘ăn no’ sao?”

“Hửm?” Đường Tiểu Oánh sửng sốt.

“Hửm cái gì, không hiểu ý ta sao?” La Duẩn Hàm lại càng tới gần nàng: “Ý tỷ là ví dụ hần muốn hai lần, em lại chỉ cho hần làm một lần, như vậy hần sẽ bất mãn, tính tình cũng sẽ trở nên khó chịu. Hiểu không?”

Nàng nghe hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng.

“Em đừng xem A Tuấn nhà ta bộ dạng thành thật mà bị lừa. Nói cho em biết, nam nhân khi ở trên giường sẽ biến thành dã thú, không đem em tra tấn phát khiếp sẽ không được thỏa mãn.”

Duẩn Hàm tỷ nói thật rõ rang a! Đường Tiểu Oánh cúi thấp đầu đến không thể thấp hơn. Nàng không biết nên cùng Duẩn Hàm tỷ nói như thế nào nữa bởi vì nàng cùng tổng tài còn chưa phát triển đến trình độ này.

Nàng vẫn một mực cúi đầu, nhìn chén trà chằm chằm: “Duẩn Hàm tỷ, cái kia..... Em đi pha trà.” Nàng rất nhanh rời khỏi vị trí giống như lần trốn.

Đến khi đi vào phòng pha trà, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng rửa chén đun nước sôi nghĩ lại lời nói của La Duẩn Hàm mới nãy, chẳng lẽ Tôn Hạo Trạch gần đây tính tình có vẻ không tốt, không phải bởi vì công tác quá mệt mỏi mà là dự vọng không được thỏa mãn? Nhưng là trước nay tính tình hắn không phải như vậy..... Hắn muốn làm ‘việc kia’ sao? Kỳ thật nếu hắn muốn, nàng cũng sẽ không cự tuyệt..... Trời ạ, nàng rốt cuộc đang nghĩ linh tinh cái gì, xem ra nàng bị ảnh hưởng lời nói của Duẩn Hàm tỷ rồi.« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

10. Chương 5.2

Editor: Thù Nhi

Chương này có H nha các bạn trẻ *cười gian*

Vào lúc tan tầm nhóm người Tôn Hạo Trạch mới trở lại, ai nấy đều một thân ướt sũng.

“Không có biện pháp, thời điểm hoa vừa đưa đến đột nhiên trời mưa to, mọi người đành phải nhanh chóng chuyển hoa cho nên bị ướt.” Tiểu Lý giải thích với mọi người trong phòng, cảm giác nhơm nhớp thật ngượng ngùng liền nhanh chóng hoàn thành việc rồi về trước.

Đường Tiểu Oánh đem văn bản đã sửa xong vào phòng Tôn Hạo Trạch, cũng thuận tiện cầm khăn lông cho hắn, bắt quá khăn không lớn.

“Tổng tài, em nghĩ bữa tối nay hay là đổi ngày đi.”

“Vì sao muốn đổi ngày, em có việc?”

“Em không có, là vì anh toàn thân đều ướt, em nghĩ anh nên đi về trước tắm rửa thay quần áo.” Nàng quan tâm nói.

“Như thế này đi, mình về nhà anh trước thay quần áo rồi cùng ăn bữa tối.”

“Hảo.”*****

Đường Tiểu Oánh đứng trong phòng khách nhà Tôn Hạo Trạch ngó đông ngó tây, còn chủ nhà hiện đang tắm rửa.

Đây là lần đầu tiên nàng đến nhà hắn, tuy rằng hắn muốn nàng ngồi chờ một chút nhưng là nàng thật sự ngồi không được. Nàng không nghĩ tới hắn lại ở nơi cao cấp như vậy, đây chính là chung cư cao cấp như người ta thường nói bởi vì phòng khách nhà hắn so với nhà trọ nàng đang ở hiện tại còn to hơn.

Nàng đến trước tủ kính trưng bày tò mò nhìn đồ đạc bên trong, là một đồng hình nộm rực rỡ muôn màu, đủ loại kiểu dáng (TN: trong bản cv nó ghi là ‘công tử’, ta sửa lại là hình nộm nha U___U định sửa thành ‘búp bê’ mà nghe hơi kỳ).

“Nguyên lai tổng tài thích hình nộm nha.” Nàng lại biết thêm về hắn một chút rồi.

Phương Chính Duy cũng thích sưu tập cái này, tiền lương cơ hồ toàn bộ để mua hình nộm (TN: chúng ta hãy tự kỷ ám thị đó là đồ vật này nọ như kiểu robot trái cây a :]]), khi đó nàng mới biết được nguyên lai cái này cũng không có gì hay lắm. Mấy ngàn tệ một cái rất bình thường, thậm chí hơn mười vạn cũng có,

sau đó nàng thấy một cái Phương Chính Duy lúc trước rất muốn mua lại mua không được bởi vì chào giá là một tháng tiền lương của hắn.

Nhưng là Tôn Hạo Trạch lại khác. Hình nhân bên trong được xếp chỉnh tề mười hai hàng, lần lượt từ trên xuống dưới, so với một năm tiền lương của nàng còn nhiều hơn, mà ngăn tủ này độc nhất chỉ gồm mỗi bộ hình nhân này thôi.

Tổng tài rất nhiều tiền?

Trong một khắc này nàng cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ chênh lệch rất lớn.....“Nếu thích thì cứ lấy ra xem.”

Tôn Hạo Trạch vừa nói vừa đến gần nàng, trên người đã thay quần áo sạch sẽ.

“Không cần lấy ra, xem như vậy là được rồi.” Vạn nhất làm hỏng thì một tháng tiền lương của nàng cũng đền không nổi.

“Thích cái nào? Tặng cho em đó.”

Đường Tiểu Oánh nhìn đám hình nhân kia nói“Nếu em nói em thích một bộ?” Nàng chỉ vào một hàng trong tủ.

“Làm chi bày ra loại vẻ mặt này, sợ anh không cho em sao?” Tôn Hạo Trạch xoa đầu nàng,“Toàn bộ trong ngăn tủ đều đưa em cũng không thành vấn đề.”

Toàn bộ ngăn tủ? Kể cả cái bằng vàng? Hắn là có thể mua được một gian nhà trọ a, hắn đối nàng thật đúng là hào phóng.

“Để anh đi kiếm thùng, chắc là quanh phòng thôi.”

Nghe hắn nói muốn đi tìm thùng, nàng lập tức ngăn cản.“Tổng tài, không cần đi tìm, mới nãy em nói giỡn thôi, thật ra em không muốn...”

“Nói giỡn?” Hắn nâng mặt nàng,“Làm sao vậy, em có vẻ là lạ.”

“Không có a, em có lạ sao?” Nàng dùng nụ cười ngọt ngào che dấu xấu hổ lúc này sau đó xoay người đến xô pha, cầm lấy túi xách.“Không phải muốn đi ăn bữa tối sao? Đi thôi.”

Không nghe thấy đáp lại, nàng vừa quay đầu liền đụng phải thân hình cao lớn của Tôn Hạo Trạch phía sau,“Tổng tài?”

“Em đúng là có vẻ lạ.” Hắn giơ tay vuốt mặt nàng.“Là vì anh bắt em chờ lâu, còn trùng tác quái trong bụng nên cáu kỉnh sao?”

“Trùng tác quái trong bụng? Phốc.” Nàng nhin không được bật cười, không nghĩ tới hắn lại nói đáng yêu như vậy.

“Hiện tại cười rộ lên liền tự nhiên hơn.” Hắn hôn hai má nàng.

Hắn mới rồi là vì nàng mà cố ý nói đùa như vậy? Nhìn hắn làm Đường Tiểu Oánh nội tâm cảm động nói không nên lời. Nam nhân này thật sự đối nàng thực ôn nhu, nàng cảm thấy hảo hạnh phúc.

Nàng ôn nhu nở nụ cười,“Cám ơn anh, em thật sự không có gì.” Chênh lệch lớn thì đã sao, hai người thật lòng yêu nhau là được rồi.

Tôn Hạo Trạch cúi đầu, hôn lên đôi môi ngọt ngào đến mê người.

Nhẹ nhàng hôn trụ, tinh tế lại triển miên. Trải qua nụ hôn lưu luyến này, hai người đều có thể cảm nhận được tình yêu khắc sâu của đối phương. Nụ hôn khơi dậy lửa cháy làm cho muốn ngừng mà không được, càng khát khao có được nhiều hơn.

Nụ hôn nồng nhiệt làm bầu không khí tràn ngập mật ngọt nhu tình, khiến dục vọng nguyên thủy tự động đứng lên.

Chấm dứt, hai người hô hấp dồn dập không thôi. Tôn Hạo Trạch không cho nàng thời gian thở gấp lập tức một lần nữa hôn tiếp.

Nhưng bất đồng với ôn nhu khi nãy, nụ hôn lúc này có chút gấp gáp, có chút nóng bỏng, còn có khát vọng mãnh liệt xuyên xuyên qua lớp quần áo truyền đến thân thể nàng.

“Ừm.....” Đường Tiểu Oánh hôn đến mức hoàn toàn bị đoạt đi hô hấp, đầu dần mờ mịt, mà hần vừa tắm xong đặc biệt cảm nhận được hơi thở nam nhân hòa với mùi nước hoa làm nàng say mê, hô hấp ngắt nhịp, tâm cũng từ đấy rối loạn, chỉ có thể theo bản năng gắt gao ôm lấy hần.

Một lần nữa tách ra, lần này hơi thở hai người càng hỗn loạn hơn, trong cơ thể khát vọng mãnh liệt nóng rực. Tôn Hạo Trạch biết bây giờ chính mình cực độ muốn nàng.

Miễn cưỡng áp chế dục vọng, thanh âm có phần căng thẳng. “Tiểu Oánh, anh muốn em.”

Nhìn chằm chằm dung nhan phiếm hồng làm tâm bất ổn. Hần chưa từng khấn trương như vậy, thậm chí lo lắng vạn nhất nàng lắc đầu, hần còn có biện pháp nhẫn sao?

Đường Tiểu Oánh nhẹ nhàng cúi mặt thẹn thùng, nhưng đáp án của nàng khẳng định là...

Giây tiếp theo, hần ôm nàng, hôn nồng nhiệt tiến vào phòng ngủ.

“Ừm..... Tổng tài.....”

Tôn Hạo Trạch nâng mặt nàng nhẹ nhàng hôn, lời nói mang theo ý cười. “Về sau còn gọi anh là tổng tài?”

Về sau? Đường Tiểu Oánh mở mắt, đầu nàng từ lúc ở phòng khách vào đây đều trống rỗng. Nhìn thân thể hai người dính sát vào nhau nhất thời nàng lại đỏ mặt, nhiệt độ cơ thể tăng cao.

Hần tuyệt đối là cố ý.

“Đừng khấn trương, anh sẽ nhẹ nhàng.” Hần lại hôn môi nàng.

“Tổng tài.....” Hần hôn hảo ôn nhu, ngữ khí cũng vậy.

Khuôn mặt có chút bật cười. “Nơi này không phải văn phòng.” Hần lại hôn hai má nàng.

Khuôn mặt đỏ hơn, Đường Tiểu Oánh thẹn thùng sửa miệng, “..... Hạo Trạch.”

Sau khi nàng kêu tên hần, hần cho nàng một cái hôn khen thưởng, làm nàng mới nếm thử tình dục.....

Một lúc sau Đường Tiểu Oánh từ phòng tắm đi ra, thấy nam nhân kia nằm trên giường nhìn mình chằm chằm làm lòng nàng chấn động, khấn trương không thôi.

Tôn Hạo Trạch không biết nàng muốn đứng ngốc trước cửa bao lâu, bất quá như thế hần lại được hảo hảo thưởng thức cảnh đẹp nàng mặc áo sơ mi một phen. Bây giờ hần mới biết nguyên lai nữ giới mặc áo sơ mi của nam nhân là đáng yêu gợi cảm như vậy. (TN: ta cũng thích vậy nhưng chưa đc thử bg =)))

Tuy nàng không cao nhưng lại có một đôi chân tuyết trắng thẳng tắp. Cách áo sơ mi, hần nhìn thấy rõ ràng nụ hoa vì không mặc nội y mà thoáng ẩn hiện, phiến tình vô cùng.

Hần vẫy tay: “Lại đây.”

Nàng thấy dục vọng rõ ràng trên mặt hần nhưng lại ngoan ngoãn đi qua đi giống như bị cái gì mê hoặc. Đặt tay vào long bàn tay to, nàng chợt bị kéo lên giường ngồi trên đùi hần, hai người bắt đầu hôn nồng nhiệt.

Thực ra nàng thích hần hôn, dù là ôn nhu hay là cuồng dã giống như bây giờ đều làm cho nàng tìm được nhanh hơn. Nàng hôn đáp lại cho hần biết nàng có bao nhiêu thích hần.

Ôm lấy chiếc eo thon, hần muốn nàng, hành động càng cuồng dã hơn. Đường Tiểu Oánh ôm lấy vai hần, đón nhận những mãnh liệt cướp đoạt từ hần. (TN: *toát mồ hôi* làm cái đoạn này khó a ;...;)

Đường Tiểu Oánh trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói của La Duẩn Hàm – ‘nam nhân trên giường sẽ biến thành dã thú, không đem người tra tấn chết khiếp sẽ không thỏa mãn.’ Hiện tại nàng đã hoàn toàn hiểu được lời này.

Đến khi nam nhân của nàng rốt cục cũng thỏa mãn, nàng cả người yếu đuối vô lực nằm sấp trong lòng hắn thở gấp không thôi.

Tôn Hạo Trạch ngực phập phồng, bàn tay to ôm nàng, đặt nàng nằm xuống, thủy chung chưa rời khỏi cơ thể nàng. Nhìn nàng đôi mắt phiếm lệ vụ sương, hắn không thể di dời tầm mắt. Hắn rất biểu tình ý loạn tình mê của nàng lúc này, làm hắn dâng lên một cổ cảm xúc vô cùng thỏa mãn.

Cả một đêm nam nữ trên giường giao triền không chút tách rời, mùi kích tình tràn ngập không gian, nhiệt độ không giảm cho đến tận sáng hôm sau.....« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

11. Chương 6.1

Editor: Thù Nhi

Buổi sáng hôm sau thời tiết sáng sủa, ánh mặt trời ấm áp.

Trong lúc ngủ mơ Đường Tiểu Oánh nghe được âm thanh lạch cạch. Nàng hơi hơi mở mắt, thấy Tôn Hạo Trạch đứng trước tủ thay quần áo.

“Tổng tài?”

Nàng ban đầu là ngây người một chút, sau đó nhớ ra nơi này không phải phòng của nàng. Thấy hắn đã thay quần áo xong đang đi tới, nàng nhanh kéo cao chân ngồi dậy.

“Đánh thức em sao.” Tôn Hạo Trạch ngồi vào mép giường, hôn hai má nàng.

“Tổng tài, anh định đi ra ngoài?”

“Vừa tỉnh ngủ đã quên tối hôm qua đã nói như thế nào sao?” Hắn khẽ dí cái trán của nàng, động tác vô vàn ôn nhu. “Về sau tổng tài chỉ kêu ở văn phòng.”

“Dạ, Hạo Trạch.” Đường Tiểu Oánh mặt ửng đỏ, nàng còn chưa quen động tác thân mật như vậy.

“Cái này với ‘Vâng, tổng tài’ có gì khác nhau? Về sau không cần thêm ‘Dạ’. Đừng quên, em là bạn gái của anh.”

“Dạ, em đã biết.....” lại ‘dạ’ nữa rồi, nàng ngượng ngùng cười.

“bây giờ anh muốn đến hội trường một chút, giữa trưa mới có thể trở về, em cứ ngủ tiếp.” Tối hôm qua hành nàng mệt chết, xem mặt nàng còn có vẻ mệt mỏi.

“Ừm.” Thật ra thì nàng rất muốn ngủ.

Hắn giọng nói có phần quan tâm lẫn ảo não nói: “Em không thoải mái sao? Tối hôm qua anh hơi quá đà.”

Đêm qua hắn như biến thành con thú thoát cương không khống chế được dục vọng quá mức mãnh liệt trong cơ thể, muốn nàng một lần lại một lần nữa.

Nghe hắn nhắc tới chuyện tối qua, trên mặt nàng đỏ càng đỏ thêm, vội vàng cúi cúi đầu.

Thấy nàng bộ dáng đơn thuần thẹn thùng, hắn nhìn không được ôm chặt nàng trong lòng, muốn dựa gần nàng hơn. Thật là đáng yêu, làm cho người ta rất thích nha.

Đường Tiểu Oánh ngoan ngoãn nép trong lòng hắn, khoe miệng cười yếu ớt gợi lên một chút hạnh phúc ngọt ngào.

“Em làm anh thật không muốn ra ngoài, muốn quay lại giường a.” Nhìn thấy nàng lộ ra biểu tình kinh ngạc, hắn liền bật cười.

Ý thức được hần đang nói đùa, Đường Tiểu Oánh cũng ngốc ngốc cười theo, ngọt ngào mà xinh đẹp.

“Anh thật sự muốn quay lại giường.” Không phải nói giỡn. “Anh phải đi rồi, em ngoan ngoãn ở trên giường chờ anh biết không?”

“Dạ..... Ách, em là đâu có....”

Tôn Hạo Trạch cúi xuống hôn nàng lần cuối rồi mới ra khỏi phòng.

“Aizz, mệt mỏi quá nha!” Nàng nằm trở lại trên giường duỗi thẳng chân tay, vẫn cảm thấy quá mệt mỏi.

Vừa mới nhắm mắt lại liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại của nàng vang lên, nghĩ lại, có lẽ là đặt trên bàn ngoài phòng khách.

Sợ là có việc gì trọng yếu, mặc dù thân thể vẫn còn mệt, nàng vẫn dậy mặc quần áo rồi đến phòng khách.

Nàng xem điện thoại, là Hương Dục, nàng lập tức nhắc máy.

“Hương Dục, cậu tìm mình?”

“Tiểu Oánh, cậu có thể đến bệnh viện với mình không?”

Nghe thấy bạn tốt hiện tại đang ở bệnh viện, ngữ khí nghe qua có vẻ khổ sở, Đường Tiểu Oánh không khỏi thắc mắc vội vàng cầm túi xách đến bệnh viện.

Hương Dục sinh non?

Tối hôm qua nàng té ngã ở nhà bạn trai, được đưa đến bệnh viện khẩn cấp. Máu ra quá nhiều cuối cùng không cứu được sinh mạng nhỏ kia. Buổi sáng khi Hương Dục tỉnh lại, y tá cho biết tối hôm qua sau khi bạn trai nghe bác sĩ nói nàng không có việc gì liền ly khai, bởi vậy nàng liền gọi điện cho người ở cùng nhà trọ là Đường Tiểu Oánh.

“Hương Dục.” Nhìn sắc mặt trắng bệch của bạn tốt, Đường Tiểu Oánh cảm thấy khổ sở. Nàng cho tới bây giờ vẫn không biết Hương Dục mang thai, nàng là bằng hữu cũng quá thất trách. “Hương Dục, thực xin lỗi, mình không biết cậu phát sinh chuyện như vậy, thực xin lỗi.”

“Đứa ngốc, cái này với cậu không quan hệ.” Hà Hương Dục suy yếu nói. “Gọi điện thoại cho cậu chính là muốn cậu giúp mình. Mình không muốn trong bệnh viện một mình.”

“Vậy bạn trai cậu đâu? Anh ta làm sao có thể mặc kệ cậu trong bệnh viện một mình?”

“Tối hôm qua bọn mình đã chia tay.”

“Cái gì, cậu mang thai đứa nhỏ của hần, hần còn đòi chia tay?” <TN: thằng này khôn nặn hơn cả!!!>

“Mình cũng rất sốc, ô.....” Hà Hương Dục òa khóc.

“Hương Dục, đừng khóc.” Nàng khóc, Đường Tiểu Oánh cũng khóc theo.

Một giờ sau Đường Tiểu Oánh vào cửa hàng cạnh bệnh viện mua đồ dùng này nọ, sau đó lại đi vào canteen mua bát cháo thịt.

Trong lúc chờ lấy cháo, nàng lại nghĩ tới chuyện của Hương Dục.

Bạn trai Hương Dục làm trong ngành điện tử. Hai người kết giao được hơn ba tháng hần mới nói cho Hương Dục hần đã kết hôn, nhưng vì Hương Dục thương hần, hơn nữa đối phương nói đã chuẩn bị ly hôn, tính cưới nàng, bởi vậy Hương Dục mới tiếp tục cùng hần kết giao, thậm chí thuê nhà ở chung cùng hần. Chả trách có lúc Hương Dục nói muốn kết hôn.

Khi Hương Dục phát hiện mình mang thai, bạn trai nàng lại muốn nàng đi phá thai. Hương Dục đương nhiên không muốn, còn hỏi bạn trai bọn họ khi nào thì kết hôn. Nào biết nam nhân kia nói nàng đừng có nằm mộng, lại nói hần chỉ là chơi đùa mà thôi, làm gì mà coi là thật như vậy, hơn nữa hần là ai chứ, chẳng lẽ lại li hôn vợ chỉ vì nàng sao? <TN: đọc đoạn này ghét thằng kia quá, quá khôn nặn. Hôm nay vào fb đọc dc cái này, thấy rất đúng với tình trạng của Hương Dục tý nha: Đòi một thằng đàn ông chỉ sợ nhất 3 câu nói: 1. Anh đã bị bắt. 2.Đồ đàn bà. 3.Anh ơi em đã có thai. =>> >

Hương Dục thương tâm đến thấu xương. Về sau nàng mới biết nam nhân kia thật ra là có bạn gái mới. Tối qua khi hắn trở lại phòng bọn họ thuê chung lấy này nọ, hai người phát sinh to tiếng, do mất thăng bằng nên Hương Dục té ngã. “Nam nhân kia từ đầu tới cuối chỉ là đùa giỡn, căn bản là không phải thiệt tình muốn kết hôn với mình, mình thậm chí hoài nghi hắn có từng yêu mình hay không.”

Nhớ lại cảnh Hương Dục than thở khóc lóc kể ra, Đường Tiểu Oánh cảm thấy tâm đau. Có tiền là có thể đùa bốn người khác sao? Thậm chí sát hại một tiểu sinh mệnh, đứa nhỏ là của hắn nha!

“Cô gái à, cháo của cô được rồi.”

“Nha, cảm ơn.”

Đường Tiểu Oánh xách cháo cùng gì đó trên tay trở lại bệnh viện, Hương Dục đang ngủ nên nàng không muốn đánh thức.

Nếu nàng phát hiện Hương Dục yêu phải người như vậy sớm một chút, nàng sẽ khuyên Hương Dục cùng đối phương chia tay. Từ thời điểm nàng cảm thấy bạn trai Hương Dục thần bí, nàng nên truy vấn mới phải.

Điện thoại của nàng vang lên, là Hạo Trạch gọi đến. Nàng lập tức rời khỏi phòng bệnh ra hành lang nghe máy.

“Em đang ở đâu? Vì sao không ngoan ngoãn ở trên giường chờ anh?”

“A, anh đang ở nhà?”

“Ừm, công việc đã xong nên anh về. Em đang ở đâu? Đi mua đồ ăn sao?”

“Không phải, em ở bệnh viện.”

Nàng kể lại chuyện Hương Dục với hắn, vốn nàng nghĩ hắn không cần đến bệnh viện nhưng hắn nói sẽ lập tức lại đây. Nàng biết, hắn lo lắng nàng sẽ đau lòng bởi vậy đến cùng nàng.

Đường Tiểu Oánh trở lại phòng bệnh gặp muội muội Hương Dục đến, nàng mở cặp lồng cháo đưa Hương Dục hốc mắt hồng hồng ăn, Đường Tiểu Oánh thấy vậy mắt cũng đỏ theo.

“Tiểu Oánh, Hương Thực ở trong này giúp mình là được rồi, cậu về trước đi.”

“Mình ở lại cùng cậu.”

“Cậu không cần lo lắng, mình không sao. Coi như đây là bài học, về sau mình sẽ không lại vì cái hạng đàn ông kia mà nhỏ một giọt lệ.”

Đây mới là Hương Dục, yêu hận rõ ràng, cá tính kiên cường, tuy có phần suy yếu nhưng vẫn xinh đẹp.

Khi Đường Tiểu Oánh đi ra bệnh viện vừa vặn gặp Tôn Hạo Trạch đi vào.

“Tiểu Oánh, em không sao chứ? Bạn em đâu?”

“Muội muội cậu ấy đến đây, Hạo Trạch, ô.....” Nàng khổ sở ôm hắn khóc.

“Chúng ta đi về trước.”

“Em không định ăn?”

“Thực xin lỗi, ăn không vô.” Nàng thật sự không có khẩu vị.

Hai người rời bệnh viện, trên đường về nhà Tôn Hạo Trạch thuận tiện mua cơm trưa, nhưng nàng ăn không quá hai miếng liền không ăn nữa.

“Không sao, không cần giải thích, bạn cùng phòng em chắc không có việc gì rồi?”

“Àn, em thấy mình không giúp gì được cho cậu ấy, như vậy mà là bạn tốt sao? Nếu em có thể phát hiện tên đó nguyên lai là cái đại phơi đản (tạm cho đó là tên khốn kiếp đi) sớm một chút thì tốt rồi.”

Hắn ngồi vào bên người nàng, ôm nàng an ủi: “Cái đó với em không quan hệ, cô ấy không nên kết giao với người đã kết hôn.”

“Nhưng mà là hấn lừa gạt cậu ấy, đến khi Hương Dục yêu hấn, hấn mới nói mình đã kết hôn, anh không biết là hấn như vậy rất quá đáng sao? Từ đầu tới cuối tên kia là chỉ đùa bốn người.”

Tôn Hạo Trạch đáy mắt lóe lên một chút khác thường, bởi vì hấn cũng có việc gạt nàng.

Bất quá hấn còn chưa kết hôn là được, mà vị hôn thê trên danh nghĩa kia chờ khi hấn hồi nước Mỹ rất nhanh có thể xử lý. Về phần việc kia về sau cùng nàng nói, hôm nay nàng tâm tình không tốt, thời cơ không thích hợp.

“Hạo Trạch, anh làm sao vậy?” Hấn vẫn không nói gì.

“Không có việc gì.”

Đường Tiểu Oánh đột nhiên nhớ tới lời nói mập mờ của Tề Diệc Vĩ lúc trước: “Hạo Trạch, cái kia.....”

“Chuyện gì?”

“Em hy vọng nếu anh có việc gì có thể nói với em được không?” Nàng không tiện hỏi thẳng, bởi vậy đành nói khéo.

“Anh không sao.” Hấn biết nàng vì bạn tốt phát sinh chuyện như vậy, nội tâm cũng bất an theo. “Em yên tâm anh không có lừa gạt em, nếu em còn chưa tin chúng ta ngay bây giờ có thể đi công chứng kết hôn.”

“Đi công chứng kết hôn ngay bây giờ?” Đường Tiểu Oánh ngây ngẩn cả người.

“Thế nào, em không muốn?”

Không phải vấn đề nàng có nguyện ý hay không mà là hấn đang nói thật sao? Hấn là không phải đâu, dù sao bọn họ mới cùng một chỗ không có bao nhiêu lâu.

“Hạo Trạch, anh lại đùa quá rồi.” Bất quá nếu là thật, nàng sẽ thật cao hứng.

Tuy rằng bọn họ vừa mới bắt đầu kết giao, nhưng là nàng thực nguyện ý làm vợ hấn. Thiết nghĩ nàng được người gọi là Tôn phu nhân, tâm liền dậy lên một cỗ vui sướng cùng chờ mong.

“Anh không nói giỡn, em xem không phải anh đang cầu hôn sao?” Hấn thật sự muốn cùng nàng kết hôn, trước kết hôn ở Đài Loan, sau lại mang nàng cùng về Mỹ cũng không tệ. Về sau muốn giải thích ‘chuyện kia’ cũng có vẻ không quá phức tạp.

Hấn là đang cầu hôn? Đường Tiểu Oánh tim đập bịch bịch, vẻ mặt của hấn rất chân thật nha.

“Em không đáp ứng?”

Người này thật là, bình thường không nói làm gì, ngay cả nói đùa cũng nghiêm túc dọa người như vậy.

“Làm chi nghĩ lâu như vậy. Em không muốn gả cho anh?” Khả năng này làm cho hấn cảm thấy bất khả tư nghị, mày rậm khê chau.

“Người ta cầu hôn không phải đều có nhẫn sao? Anh lại không có.”

“Em muốn nhẫn?”

“Đúng.”

“Có nhẫn em sẽ đáp ứng?”

“..... Ân.” Chẳng lẽ hấn muốn lập tức chạy đi mua nhẫn sao?

“Đưa tay đây.”

Còn đang buồn bực không biết hấn biến đâu ra nhẫn cho nàng đeo thì hấn kéo tay phải nàng qua, đưa đến gần miệng.

Sau đó đột nhiên nàng cảm thấy một trận đau đớn, kêu một tiếng thảm thiết.

Hấn cư nhiên cắn nàng; ‘Anh làm cái gì.....’

“Đeo nhẫn cho em.” Tôn Hạo Trạch hôn tay nàng, chỉ thấy trên ngón áp út trắng nõn kia có một vòng dấu răng cắn bao quanh (TN: dễ thương quá :>)

Giống như đeo một chiếc nhẫn đỏ :“Cái này hình như không rõ.” Hấn cư nhiên lại bồi thêm một phát nữa,“Tốt lắm, hoàn mỹ rồi.”

Đau quá nha!“Anh.....” Nhìn ngón trên ngón tay mình nơi hấn lạc hạ “Nhẫn”, Đường Tiểu Oánh không biết nên khóc hay nên cười. Tuy rằng vô hình, nhưng cũng giống như là trao nhẫn thật làm lòng nàng tràn ngập vui sướng.

“Từ nay về sau em chính là của anh, mặc kệ sinh bệnh, hỉ nộ ái ố, chúng ta đều phải cùng một chỗ, cả đời không xa rời nhau.”

Đoạn tuyên thệ này quá trình tuy rằng hóm hỉnh, lại không phải thật, thậm chí còn có chút khôi hài, nhưng mà nàng vẫn bị những lời nói này cảm động.

Bởi vì hấn nói vô cùng chân thành, làm cho nàng rất muốn lớn tiếng kêu “Em nguyện ý”.

Một bàn tay to che ở trước mặt nàng, nàng hoang mang mở lớn ánh mắt.

“Trao nhẫn.”

“Cái gì?”

“Em vừa mới nhận nhẫn của anh rồi.”

“Đó là.....” Đó là bị hấn đè ra cắn.

“Đeo cho anh.”« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

12. Chương 6.2

Tiếng nói trầm thấp ôn nhu lại thâm sâu tình ý, ngay cả biểu tình cũng vậy. Đường Tiểu Oánh căn bản không thể cự tuyệt, có lẽ nàng cũng muốn để lại ấn ký trên người hấn, chứng minh hấn là của nàng.

Cầm bàn tay to đặt trước miệng, nàng muốn cắn nhưng mà miệng của nàng quá nhỏ, ép buộc nửa ngày mà dấu vết cũng không rõ ràng, nàng cắn khá nhẹ mà da hấn lại ngăm đen.

Nàng còn muốn bổ khuyết thêm mấy mấy nhát nữa thì ngón tay thon dài thu lại :“ Chú rể có thể hôn tân nương.”

Nàng nhất định không biết vừa rồi bộ dáng cái miệng nhỏ nhắn của nàng hôn, cắn có bao nhiêu mê người. Cơ thể hấn bị nàng làm cho rục rịch muốn rút ngắn giai đoạn.

Tôn Hạo Trạch hôn nàng đúng theo cách thức tiêu chuẩn kiểu Pháp. (TN: chỗ này chém a -.-)

Đột nhiên nàng bị bế lên.“Hạo Trạch?”

“Vào động phòng.”

Đường Tiểu Oánh nhìn không được nở nụ cười, hấn vẫn còn đùa sao.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến ngọt ngào, hấn lại lần nữa hôn trụ nàng.

Đến khi bị cởi hết quần áo đặt ở trên giường, nàng mới giật mình cảm giác tình thế này có vẻ không đúng: “Hạo Trạch, không phải là đùa thôi sao?” Thật sự muốn vào động phòng?

Tôn Hạo Trạch cũng đem chính mình lột hết, gắt gao ôm Đường Tiểu Oánh ở trên giường, làm nàng không thể động đậy.

“Từ đầu tới cuối anh không nói đùa.”

Không phải là đùa, vậy thì...?

Nhưng nàng không còn dư tâm lực suy nghĩ thêm nữa bởi vì hần đã nhanh chóng minh bằng hành động. Hần dụng lực đạo cuồng dã mãnh liệt, thật mạnh xâm nhập vào trong cơ thể nàng, cũng thật mạnh chạm vào lòng của nàng. Nàng tâm hoa nở rộ sáng lạn vô cùng, nội tâm đang xao động cũng chậm chậm được trấn an.

Nàng biết là hần dùng phương thức “Dã thú” an ủi nàng. Tuy rằng công nhận là hiệu quả nhưng là nếu có thể, lần sau nên đổi cách nhẹ nhàng hơn a.

Trong xe Tề Diệc Vĩ liếc mắt nhìn vị ngồi bên cạnh-Mẫn Tư Viện, “Lần này về mấy ngày?”

Nàng là nữ nhi của cậu hần. Từ nhỏ bộ dạng thập phần xinh đẹp tựa như búp bê, cũng bởi vậy nên bị làm hư, tính tình tùy hứng. Lúc này nàng đến Đài Loan không chỉ hần đau đầu mà Hạo Trạch cũng vậy.

“Nghe nói Hạo Trạch ca có bạn gái, là thật sao?” Mẫn Tư Viện một lòng chỉ muốn biết chuyện mà mình quan tâm nhất, căn bản là mặc kệ ông anh kia nói cái gì.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết nha đầu Diệc Như kia nói, bất quá việc này xảy ra cũng chưa lâu: “Anh trước nói với em không được đi phá bọn họ, em cũng biết Hạo Trạch vài năm nay sống như thế nào, khó khăn lắm hần mới có người trong lòng, em nên chúc phúc hần đi!”

“Không phải chỉ là kết giao thôi sao, vì sao phải chúc phúc ảnh? Chẳng lẽ ảnh sẽ kết hôn với người ta hay sao?”

Phản ứng của nàng thực kịch liệt.

Thật là, đầu của hần càng ngày càng đau, sớm biết trước hần là nên uống thuốc giảm đau rồi mới đón nàng.

“Cậu ấy đối cô gái kia là thật lòng.”

“Vậy sao?”

“Thật, hơn cả thật.” Nếu không lái xe, hần còn muốn khua tay loạn xạ thể hiện cấp độ a.

Mẫn Tư Viện không thềm nhắc lại.

“Tư Viện, nếu là Diệc Như nói cho em chuyện này, nó hần là cũng kể không ít chuyện của Hạo Trạch cùng Tiểu Oánh đi, bọn họ là thật tâm thích nhau cho nên ...”

“Anh không cần nói nữa! Em không muốn nghe.”

Xem đi! Lại bốc đồng rồi.

“Em không thích nghe nhưng anh vẫn phải nói, nếu em phá hủy hạnh phúc của Hạo Trạch, Diệc Vĩ ta từ nay về sau sẽ không có biểu muội như vậy nữa.” Hần biết đe dọa kiểu này hiệu quả không lớn, dù sao nha đầu kia ai cũng không sợ nhưng là hần vẫn muốn vì bạn tốt làm chút gì đó.

Đây là vấn đề mà Hạo Trạch phải tự đối mặt, hần chỉ hy vọng Tư Viện nghe lời khuyên của người khác, cũng đừng làm ra chuyện gì đại đột. Hạo Trạch đã qua sáu năm cuộc sống đơn điệu, hần thật sự hy vọng bạn tốt có thể có được hạnh phúc.

Bất quá nhìn biểu tình của nha đầu này, aizzz xem ra chiêu bài này của biểu ca đây hoàn toàn vô dụng rồi. *****

Hà Hương Dục xuất viện được chị họ từ Tân Trúc lên đón.

Chị họ Hương Dục mở một quán ăn bình dân, vậy nên trước hết nàng sẽ qua đó điều dưỡng thân thể, sau ở lại làm việc. Dù sao Hương Thực ở Tân Trúc sẽ được nhiều người chiều cố.

Đường Tiểu Oánh biết nàng không muốn ở lại Đài Bắc ôm khối thương tâm này, mặc dù luyến tiếc nhưng cũng không lưu nàng.

“Tiểu Oánh, đừng khóc.” Hà Hương Dục ôm bạn tốt nói.

“Hương Dục, thực xin lỗi.”

“Không có chuyện gì đâu mà, đừng tự trách mình nữa.” Có chăng thì nàng là có lỗi với đứa nhỏ a, khi biết nam nhân kia đã kết hôn nàng nên rời đi, chính là lúc ấy đã lún quá sâu.....

Thấy bạn tốt còn đang khóc, Hà Hương Dục lấy lại tinh thần cười nói: “Tiểu Oánh, nếu rảnh đến Tân Trúc thăm mình, mình với cậu sẽ ăn cho chị họ sạt nghiệp.”

“Hảo.”

“Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Cậu cũng vậy, còn nữa, cậu nói trước đây cậu nói với mình, giờ mình nói lại – cách tốt nhất để quên đau khổ chính là tìm tình cảm mới, biết không? Đừng để một lần bị răn cấm, cả đời liên ám ảnh.”

“Mình biết rồi, cậu nghĩ mình là ai chứ, mình là Hà Hương Dục nha, làm sao có thể để một chuyện nhỏ này ảnh hưởng? Lần sau mình sẽ mở to mắt chọn một người thật tốt.”

Hai người lại ôm nhau, sau đó Hà Hương Dục lên xe chị họ ly khai.

Đường Tiểu Oánh biết kỳ thật Hương Dục không giống với biểu hiện kiên cường như bề ngoài, nếu không nàng cũng sẽ không rời khỏi Đài Bắc, bất quá nàng hy vọng lời nói mới này của Hương Dục là sự thật.

Đường Tiểu Oánh vẫy tay cho đến khi chiếc xe khuất bóng, trong lòng hướng lên trời âm thầm cầu nguyện – Sau này Hương Dục nhất định phải gặp được người đàn ông tốt, tìm được hạnh phúc đích thực.

Khi Đường Tiểu Oánh trở lại văn phòng, phát hiện mọi người đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn mình.

Nàng vừa mới xin phép nghỉ nửa buổi để tiễn Hương Dục, chỉ không ở đây có vài giờ mà đã xảy ra chuyện gì sao?

Còn đang thắc mắc thì gặp Tôn Hạo Trạch trong văn phòng đi ra, nàng tiến lên được vài bước đột nhiên dừng lại.

Bởi vì đi theo sau hắn là một cô gái chưa gặp qua lần nào lại thập phần xinh đẹp, quan trọng là cô gái kia đang thân mật kéo tay hắn.

“Hạo Trạch ca, chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

Cô gái này không chỉ có bộ dạng hoàn mỹ, làn da tuyết trắng, mà ngay cả giọng nói cũng mềm mại vô cùng, quả thực cùng tiền nữ giống nhau.

Tôn Hạo Trạch thấy Đường Tiểu Oánh: “Em trở lại rồi?”

“..... Ân.”

“Không có việc gì.” Đường Tiểu Oánh nhìn mỹ nữ bên cạnh hắn: “Vị này là?”

Mẫn Tư Viện thái độ cao ngạo không thèm quan tâm đến Đường Tiểu Oánh, nàng không để ai vào mắt, chỉ đối Tôn Hạo Trạch làm nũng: “Hạo Trạch, em đói bụng, nhanh chút dẫn người ta đi ăn cơm thôi.”

“Hảo.” Tôn Hạo Trạch nhìn về phía Đường Tiểu Oánh: “Buổi tối anh gọi điện thoại cho em.”

“Nhanh chút.” Mẫn Tư Viện thúc giục.

Đường Tiểu Oánh đành phải kiềm chế một bụng nghi vấn nhìn bọn họ động tác thân mật tiêu sái rời văn phòng. Nàng có thể nhận ra rõ ràng hắn đối với cô gái nàng không biết lai lịch kia rất thương yêu, biểu tình lãnh khốc bình thường cũng không thấy đâu.

“Tiểu Oánh, cô đừng hiểu lầm, Hạo Trạch với Tư Viện không có gì đâu, cô ấy là em họ tôi.”

Đường Tiểu Oánh nhìn Tề Diệc Vĩ đang đi tới có chút kinh ngạc. Nàng là em họ Tề tổng?

Tề Diệc Vĩ đưa Đường Tiểu Oánh vào văn phòng hắn, trước hết để nàng chuẩn bị tâm lý. Hắn không biết Tư Viện kia nha đầu muốn làm gì, cũng biết Hạo Trạch sẽ không chủ động đuổi nàng đi, bởi vậy hắn muốn

nói cho Tiểu Oánh biết quan hệ của Hạo Trạch cùng Tư Viện, cho dù Tư Viện có giở trò gì, Tiểu Oánh cũng sẽ không hiểu lầm.

“Tư Viện là con gái của cậu tôi, nó cũng là..... em ruột của An Viện- bạn gái đã tạ thế của Hạo Trạch.” Tên này mị lực thật kinh người, nữ nhân nhà bọn họ đều thích hẳn.

Bạn gái đã tạ thế?

“Cô hẳn là biết Hạo Trạch là Hoa Kiều đi!”

“Ân.” Đường Tiểu Oánh gật đầu. Nàng đi làm ngày đầu tiên đã biết, cũng nghe nói người nhà của hẳn đều ở nước Mỹ.

Tuy rằng hai người đã là người yêu, nhưng nàng chưa từng hỏi chuyện nhà hẳn, cũng như hẳn không có hỏi qua chuyện nhà nàng. Giữa bọn họ tồn tại một loại ấn ý, kết giao là hai người bọn họ chứ không phải người nhà.

“Cậu tôi đã sớm di cư bên Mỹ, sau này tôi sang Mỹ du học. Hạo Trạch với tôi là bạn cùng lớp. Vào năm thứ hai, An Viện khi ấy mới học trung học tới tìm tôi, bọn họ cũng chính là từ thời điểm đó bắt đầu kết giao.”

Kì nghỉ hè sáu năm trước An Viện tốt nghiệp đại học, nàng cùng Hạo Trạch trở về Đài Loan du lịch. Trong lúc lái xe bất hạnh phát sinh tai nạn xe cộ, bình xăng dò rỉ làm đuôi xe cháy, Hạo Trạch lâm vào bán hôn mê được An Viện kéo ra ngoài nhưng là xe đột nhiên phát nổ, An Viện dùng thân thể của chính mình bảo hộ Hạo Trạch.”

Đường Tiểu Oánh ngực một trận đau, đôi tay nhỏ bé đưa lên che miệng, hốc mắt phấp phồng, không thể tin được nam nhân yêu thương của mình từng phát sinh loại chuyện như vậy.

Nàng nhớ lần trước Tề tổng nói sự kiện sáu năm trước kia chính là chuyện này?

Nàng đoán An Viện hẳn là thực yêu Hạo Trạch, bởi vì cô ấy đã dùng sinh mệnh của mình bảo hộ người mà cô ấy yêu nhất. Hạo Trạch hẳn lúc ấy nhất định rất thống khổ, nàng không khỏi vì hẳn đau lòng theo.

“Hạo Trạch cùng An Viện cảm tình tốt lắm, nếu không phải vì vụ tai nạn kia, tôi nghĩ bọn họ hẳn là sẽ kết hôn.”

Aizz! Chỉ có thể nói tạo hóa trêu ngươi. “An Viện cũng thực hiểu biết cá tính Hạo Trạch, bởi vậy trước khi nhắm mắt nàng nói với Hạo Trạch, mệnh của hẳn là nàng dùng sinh mệnh đổi lấy, cho nên hẳn nhất định phải sống hạnh phúc khoái hoạt, con cháu đầy nhà, nếu không nàng sẽ không tha thứ hẳn.”

Đường Tiểu Oánh nhin không được khóc.

“Từ khi An Viện qua đời, Hạo Trạch giống như là cái xác không hồn, có thể nói cậu ta đem tâm thu lại, bên người chưa từng quen bạn gái khác. Có đôi khi tôi nghĩ cả đời cậu ấy có khi nào cứ như vậy không.”

Tề Diệc Vĩ nhìn nàng. “Những năm gần đây Hạo Trạch đem hết sự quan tâm đặt tại công việc tựa như cái máy giống nhau. Mãi cho đến khi cùng cô kết giao, tôi mới cảm thấy rốt cục cậu ta mới có vẻ giống con người.”

Đường Tiểu Oánh cảm thấy rất khổ sở, nàng hoàn toàn không biết Hạo Trạch từng phát sinh chuyện thống khổ như vậy. Nàng chỉ hưởng thụ ôn nhu của hẳn, thậm chí còn từng cầu kính muốn hẳn đừng đối tốt với nàng nữa. Bây giờ nghĩ lại, nàng thấy mình thật tệ.

“Tiểu Oánh, sở dĩ tôi đem việc này kể cho cô là vì tôi hy vọng cô thông cảm cho Hạo Trạch một chút. Tương lai mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không rời khỏi cậu ấy được không?”

Đường Tiểu Oánh đôi mắt ứa lệ kiên định gật đầu. « Xem Chap Cũ Hơn Xem Chap Mới Hơn »

13. Chương 7.1

Editor: Thù Nhi

Tôn Hạo Trạch đưa Mẫn Tư Viện vào một nhà hàng cao cấp.

“Ồ đây có món gì ngon?” Nàng xem thực đơn xong nâng mâu hỏi ý kiến người trong lòng: “Hạo Trạch ca, anh có biết không?”

“Bít tết ở đây cũng không tệ lắm.”

“Được, vậy ăn cái này đi.” Nàng vui vẻ cười đến ngây thơ.

“Hai phần bít tết.” Tôn Hạo Trạch hưởng bồi bàn nói.

“Có ngay.” Bồi bàn sau khi ghi chép liền rời đi.

Mẫn Tư Viện tò mò đánh giá xung quanh. “Nhà hàng này thoạt nhìn rất khá, Hạo Trạch à, anh thường tới nơi này ăn cơm sao?”

“Mỗi lần Diệc Như đến Đài Bắc, bọn anh với Diệc Vĩ đều tới nơi này.” Khoảng cách gần công ty, hương vị cũng không tệ.

“Diệc Như chị ấy thường lên Đài Bắc tìm anh sao?”

“Thỉnh thoảng.” Tôn Hạo Trạch nhìn nàng. “Nghe Diệc Vĩ nói em không ở nhà hẳn lại một mình thuê khách sạn, là thật sao?” Trước đây nàng đến Đài Loan đều là ở tại Tề gia.

“Bởi vì anh ấy rất đáng ghét.” Nhớ tới những lời hắn nói trên xe, Mẫn Tư Viện liền cảm thấy tức giận.

“Diệc Vĩ cậu ấy chỉ là lo lắng cho em thôi.”

“Hạo Trạch ca, chúng ta lâu như vậy không gặp nhau, đừng nói về anh họ nữa được không? Đúng rồi, anh có nhớ em hay không? Thật ra lúc trường học cho nghỉ hè em định đến Đài Loan luôn, nhưng là giáo sư lại cho dự án nghiên cứu, hại em toàn bộ kì nghỉ bận túi bụi.” Dự án kết thúc nàng lập tức bay tới Đài Loan.

Qua nghỉ hè nàng sẽ là sinh viên năm thứ ba.

Tỷ tỷ qua đời năm nàng mười bốn tuổi, từ đó Hạo Trạch ca liền ở lại Đài Loan không về Mỹ. Nàng tuy rằng rất muốn gặp hắn nhưng do tuổi còn nhỏ, chỉ có nghỉ hè hàng năm cùng mẹ về Đài Loan thăm bà ngoại, sau đó mới được gặp Hạo Trạch ca.

Sau này bà ngoại qua đời, mẹ ít về Đài Loan hơn. Hai năm nay là nàng tự mình đi, mục đích đương nhiên là hắn.

Lúc này phục vụ đã đưa cơm lên, Mẫn Tư Viện ăn một miếng tán dương: “Món này thật ngon nha.”

Tôn Hạo Trạch không ăn, hắn vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tư Viện, anh đã có đối tượng kết hôn.”

Nghe vậy, Mẫn Tư Viện tay cầm dao đĩa nhất thời cứng đờ. Nàng tức giận nhìn hắn, trong giọng nói tràn đầy lên án.

“Không phải mới kết giao chưa được bao lâu sao?”

Quả nhiên, nha đầu kia biết chuyện hắn cùng Tiểu Oánh kết giao.

Vốn hắn định sau khi về Mỹ sẽ tìm thời điểm thích hợp giới thiệu nàng với Tiểu Oánh, bắt quá nếu nàng đến Đài Loan rồi vậy thì hắn cũng không giấu diếm.

“Người vừa nói chuyện với anh ở văn phòng lúc nãy chính là vị hôn thê của anh, tên là Đường Tiểu Oánh.”

Nàng biết, vừa nhìn nàng đã nhận ra bởi vì Hạo Trạch ca vừa nhìn thấy cô gái đó đã đi qua nói chuyện ngữ khí thập phần quan tâm.

Nàng buông dao nĩa, bất mãn oán giận nói: “Hạo Trạch ca, chẳng lẽ anh đã quên chị em sao? Hơn nữa anh với Đường Tiểu Oánh kia cũng mới quen nhau chưa được bao lâu, vì sao nhanh như vậy đã muốn kết hôn?”

“Cả đời này anh cũng không thể quên chị em, tựa như với thân nhân giống nhau, trong lòng vĩnh viễn hoài niệm cô ấy.” Đối hấn mà nói, An Viện chính là người thân. “Hiện tại người anh yêu là Tiểu Oánh, bọn anh sẽ kết hôn.”

Mẫn Tư Viện có thể nhìn ra hấn là thật sự muốn kết hôn cùng Đường Tiểu Oánh kia.

Đã nhiều năm qua bên người Hạo Trạch không có nữ nhân khác xuất hiện. Nàng biết hấn vẫn không quên được chị mình, và nàng cũng tự cho rằng có một ngày Hạo Trạch ca sẽ đem tình yêu này chuyển lên người mình. Kết quả hấn hiện tại đột nhiên nói muốn thú nữ nhân khác, điều này làm cho nàng hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Hạo Trạch, làm sao anh có thể yêu người khác được, như vậy chị em không phải rất đáng thương sao? Chị ấy vì cứu anh mà bỏ mạng.”

Đối mặt với chỉ trích của nàng Tôn Hạo Trạch cũng không cảm thấy tức giận, bởi vì nàng nói là sự thật, mạng của hấn là do An Viện dùng sinh mệnh đổi lấy. “Anh sẽ theo di ngôn của An Viện, sống hạnh phúc khoái hoạt.”

Kia kì thật là di ngôn của chị nàng, nhưng là... nhưng là hấn cũng có thể sống những ngày khoái hoạt cùng nàng a!

Nàng cảm giận bất bình nói: “Hạo Trạch ca, không phải là anh một người cô đơn đã lâu, muốn tìm người tâm sự cho nên mới nói muốn thú Đường Tiểu Oánh đấy chứ? Nhưng anh đã quên sao? Em sẽ thay thế chị em cả đời bởi ở bên cạnh anh, em tốt nhất là tạm nghỉ học, mỗi ngày ở cạnh anh.”

Nhìn Tư Viện, hấn cho rằng cô nhóc này bất quá là đem tưởng niệm người chị của mình chuyển dời lên người hấn, mà không phải thật sự yêu hấn. Bởi vì năm đó An Viện phi thường yêu thương cô em gái kém mình nhiều tuổi này.

Hấn không biết nên nói với nàng như thế nào nữa, bất quá hấn nghĩ rồi có ngày nàng sẽ minh bạch.

“Tư Viện, không phải là anh tùy tiện tìm người thay thế. Những năm gần đây nữ nhân xung quanh anh không biết bao nhiêu, nhưng là anh chưa từng để mắt tới ai, chỉ có Tiểu Oánh không giống vậy, cô ấy luôn hấp dẫn ánh mắt anh, khiến anh chủ động tiếp cận cô ấy, yêu cô ấy.”

Mẫn Tư Viện nghe xong càng tức không thôi, “Vì sao là Đường Tiểu Oánh? Cô ta bộ dạng cũng không có gì đặc sắc, hoàn toàn không bằng chị em!”

“Đúng vậy, cô ấy cùng An Viện hoàn toàn bất đồng.” Hấn không phủ nhận.

An Viện tự tin xinh đẹp, cá tính sáng sủa, mà Tiểu Oánh dè dặt nói tự tin, căn bản là ngốc ngốc khờ khạo. Nhớ lại sáng hôm đó nàng về mặt vô tội nói đồng hồ báo thức không chạy, di động vừa vặn cũng hết pin, đến nay hấn vẫn cảm thấy buồn cười.

Hấn nghĩ có lẽ chính là bởi vì nàng rất đơn thuần, làm người ta cảm thấy lo lắng cho nên hấn mới có thể đặc biệt chú ý tới nàng.

Hấn lại nhìn ngón áp út bên trái vô thức nở nụ cười cho đến khi thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Mẫn Tư Viện hấn mới phát hiện mình cứ nhiên lại nghĩ đến cô ngốc kia đến gần người.

Xem ra hấn đã thật sự yêu người con gái kia.

Mẫn Tư Viện cắn môi, tuy rằng nàng không biết vì sao Hạo Trạch ca vừa rồi lại nhìn bàn tay trái, trên ngón tay căn bản không có cái gì nhưng mà hấn vừa nhìn đã nở nụ cười.

Mẫn Tư Viện không thể không ghen tị. Anh ấy tươi cười là vì nhắc tới Đường Tiểu Oánh sao? Anh ấy thích nữ nhân kia đến vậy sao?

Nhưng người có tư cách bởi ở bên người Hạo Trạch ca chỉ có nàng, cũng chỉ có thể là nàng thôi!

Không khí nặng nề của bữa tối không lâu sau liền chấm dứt. Tôn Hạo Trạch trên đường lái xe đưa Mẫn Tư Viện về khách sạn khuyên nàng nên về Tề gia ở, nhưng nàng ngược lại nói muốn đến nhà hắn, hắn lập tức cự tuyệt. Nàng muốn ở khách sạn thì cứ ở đi.

Quay về nhà đã là chín giờ tối, hắn liền gọi điện cho Đường Tiểu Oánh: “Em đã ăn tối chưa?”

“Ăn rất no, anh đừng lo.”

“Vậy sao?” Tinh thần tốt như vậy có vẻ như thật sự ăn no.

“Anh đã về nhà....?”

“Ừm.”

“Cái kia.....” Nàng chần chờ chưa nói.

“Em muốn nói gì?”

“Tề tổng nói với em Mẫn Tư Viện là em họ anh ấy. Còn nữa, anh và chị cô ấy trước kia xảy ra chuyện.”

“Phải không?” Hắn cũng không để ý. Diệc Vĩ nói với nàng cũng tốt, hắn vốn cũng đã nghĩ sẽ tìm một cơ hội nói với nàng.

“Anh không sao chứ?”

“Không sao, chỉ là cảm thấy hơi mệt.”

“Vậy anh nghỉ ngơi sớm một chút, em không làm phiền.”

“Anh còn tưởng em hỏi như vậy là muốn lại đây giúp anh đâu!”

“Anh muốn em qua nhà sao?”

“Nói đùa thôi, cũng muộn rồi em mau đi ngủ sớm.” Tuy rằng giờ phút này nghe thấy thanh âm của nàng làm hắn thật sự muốn nàng bồi bên người, nhưng là thời gian cũng không còn sớm, hơn nữa ngày mai còn phải đi làm.

“Hảo, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tôn Hạo Trạch gác máy, đi vào phòng bếp lấy một ly nước đá trở lại phòng khách.

Tối nay đã nói rõ với Tư Viện không biết cô ấy có thể tiếp thu được bao nhiêu, bất quá hắn vẫn hy vọng khi hắn cùng Tiểu Oánh kết hôn, cô ấy có thể vui vẻ mà chúc phúc hắn.

Bởi vì cô ấy là em gái của An Viện.

An Viện cùng một chỗ với hắn đã sáu năm. Hắn dùng một loại phương thức khác bởi nàng sáu năm — An Viện từng nói qua nàng rất thích Đài Loan, tương lai nếu có cơ hội sẽ mở công ty áo cưới ở Đài Loan vì thế hắn quyết định thay nàng hoàn thành giấc mộng.

Hắn không phủ nhận khi An Viện vừa qua đời hắn luôn khổ sở tự trách mình, nếu lúc ấy hắn lái xe cẩn thận một chút hoặc là hắn không hôn mê, có lẽ An Viện sẽ không phải chết..... Tôn Hạo Trạch mi tâm (lông mày) nhíu chặt nhớ lại chuyện năm đó, chuyện đã qua nhiều năm như vậy hắn vẫn không thể bình tĩnh đối mặt. Cũng vì áy náy mà hắn đối đãi với Tư Viện như em gái mình, muốn thay An Viện yêu thương nàng, nàng vốn có người chị gái yêu nàng như vậy mà hắn...

Không biết có phải do thời gian hay không, vô hình trung hắn đối với việc tưởng niệm An Viện có sự chuyển hóa như là tưởng niệm thân nhân. Kỳ thật việc này hắn đã nhận ra hai năm trước đây.

Hắn thay An Viện hoàn thành giấc mộng của nàng, sau đó hắn sẽ về Mỹ tiếp quản gia nghiệp hết thảy đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Duy nhất không có trong kế hoạch chính là Tiểu Oánh.

Từ khi gặp cô gái này trái tim hắn đã có một chủ nhân mới, chấp nhận mở thêm một lần nữa. Tuy rằng hắn một lần muốn đẩy nàng ra, cũng cho rằng mình không có khả năng thích nàng, thậm chí bởi vì không muốn làm rõ tâm ý mà nói với nàng nhiều lời quá đáng.

May mắn khi quay đầu lại, cô gái nhỏ kia vẫn dịu dàng cười với hắn.

Nội tâm hắn thực sự cao hứng. Ngày đó cầu hôn nàng không phải là nói đùa mà hắn thật phần nghiêm túc.

Hắn quyết định ngày mai tìm thời điểm thích hợp đem chuyện của hắn nói rõ ràng với nàng, thỉnh nàng cùng sang Mỹ. Hy vọng khi hắn nói ra thân phận thật thì đừng dọa nàng chạy mới tốt.

Dinh Dong!

Tiếng chuông cửa đánh gãy suy nghĩ Tôn Hạo Trạch. Đã trễ thế này sẽ là ai đây? Hơn nữa quản lý dưới lầu sao không thông báo cho hắn có khách, hệ thống bảo an của tòa nhà phi thường nghiêm mật, trừ phi là..... Chỉ có một người hắn nói qua không cần thông báo.

Hắn mở cửa ra, quả nhiên thấy Đường Tiểu Oánh đối hắn cười ngọt ngào.

“Cái kia..... Em nghĩ hay là qua đây xem anh, lúc này trên điện thoại âm thanh của anh có vẻ cần có người.....”

Lời nàng còn chưa nói xong liền bị người đàn ông đang khẽ cười, vẻ mặt cảm động một phen kéo vào trong nhà, thân thể nàng bị đè dán chặt trên cửa, sau đó là những nụ hôn dồn dập.

Kỳ thật nàng là vì lo lắng hắn mới đến.

Mẫn Tư Viện là em gái của người yêu đã qua đời. Gặp cô ấy làm tâm tình hắn hẳn là không dễ chịu gì, nàng muốn cùng hắn chia sẻ những khó chịu này.

Những nụ hôn nồng nhiệt dễ dàng khởi động dự vọng trong cơ thể. Bàn tay to hướng hai chân dưới váy bắt đầu xoa nắn.....

Hắn không phải là muốn làm trong này chứ? Giây tiếp theo nàng bị bế xốc lên, ngượng ngùng hỏi: “Không vào phòng sao?”

“Quá xa.”

Đúng vậy, nàng cũng biết là xa. Từ phòng khách đến phòng hắn phải đến mười bước, lại đang đứng ở cửa, chính là..... Ở trong này không phải rất kỳ quái sao?

“Rất khó chịu sao?”

Bây giờ mới hỏi không phải quá muộn sao? Đường Tiểu Oánh nhìn hắn vẻ mặt khát vọng, đáy mắt hiện ôn nhu sợ làm nàng bị thương, lòng nàng nhịn không được mềm nhũn, tùy mặc hắn bài bố.

Nàng chủ động hôn môi hắn. Hai người nhìn nhau, trong mắt đối phương là hình ảnh chính mình. Đôi môi lại một lần nữa gấu gao kết hợp, căn phòng tràn ngập nhu tình.

Nàng không biết an ủi hắn như thế nào, cũng không vĩ đại như An Viện, nhưng mà chỉ cần hắn cần nàng, nàng sẽ luôn bồi bên người hắn.

Nàng cũng không muốn hắn quên đi An Viện, bởi vì An Viện vì hắn mà trả giá bằng cả sinh mệnh, bất quá trong thâm tâm nàng vẫn tồn tại một loại ích kỷ, nàng hy vọng bây giờ trong lòng hắn nàng chiếm vị trí thứ nhất.

Khi biết An Viện vì hắn trả giá, có lẽ ngược lại làm nàng cảm thấy bất an sợ hãi bởi vì nàng cái gì cũng không làm, chân tay luôn yếu đuối. Vậy hắn sẽ thích nàng bao lâu đây?

Nếu trong lòng hắn nàng là số một thì nàng có thể ở bên hắn lâu một chút.

Nàng thật sự rất yêu người đàn ông này, hy vọng vĩnh viễn không phải chia lìa.

Buổi sáng hôm sau Tôn Hạo Trạch lái xe chở Đường Tiểu Oánh đến công ty. Hắn dừng lại ở cửa không xuống xe vì hắn muốn đến hội trường bên kia xem một chút.

Đây là dự án cuối cùng của hắn ở Đài Loan, hoàn thành xong hắn chỉ có thể ở Đài Loan vài ngày, đem chức vụ ủy quyền cho người khác. Đương nhiên phải nói rõ ràng với Tiểu Oánh trước.

Trước khi rời Đài Loan, hắn phải lên kế hoạch cho tương lai mới có thể yên tâm về Mỹ, đem chuyện vị hôn thê xử lý tốt rồi mới trở về tiếp nàng. Đoạn tình cảm này không nằm trong dự kiến ban đầu của hắn bởi vậy sự tình có chút dồn dập, bất quá hắn nắm được chín phần.

Tôn Hạo Trạch hôn hai má nàng: “Chiều anh mới về công ty, còn nữa, tối nay anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy?” Vẻ mặt của hắn thoát nhìn rất nghiêm túc.

“Buổi tối em sẽ biết.” Hắn nhéo nhéo hai má hồng của nàng.

“Vậy anh nói một chút thôi được không.” Nàng thật sự rất tò mò a.

Hắn cúi người, bàn tay to đỡ sau gáy nàng đem khuôn mặt đáng yêu kia dán lại gần mình, trao nàng cái hôn nóng bỏng.

“Ừm, Hạo Trạch.....” Một hồi kịch liệt làm nàng hô hấp rối loạn, tim đập nhanh hơn.

Rõ ràng đêm qua đã dính nàng cả một đêm nhưng là vẫn cảm thấy không đủ. Nếu hai tư giờ có thể ở bên nàng thì tốt biết mấy. Ba mươi mốt năm qua đây là lần đầu tiên hắn có dục vọng mãnh liệt với nữ nhân như vậy, ngay cả trước đây kết giao với An Viện cũng không có cảm xúc này.

Đại khái là vì nàng đơn thuần, lại gốc làm cho người ta không thể không lo lắng, chỉ sợ không biết nàng sẽ phát sinh chuyện gì, một lòng gắt gao bị nàng thu hút.

Thay nàng sửa sang lại quần áo, lại hôn nàng thêm một chút hắn mới thả nàng xuống xe.

“Tái kiến.” (gấp lại) « Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

14. Chương 7.2

Editor: Thù Nhi

Đường Tiểu Oánh vẫy tay cho đến khi hắn lái xe rời đi mới xoay người vào công ty. Vừa bước vào cửa đã thấy Mẫn Tư Viện làm nàng có chút thấp thỏm.

Sớm như vậy cô ấy đã đến tìm Hạo Trạch?

Mẫn Tư Viện vừa thấy nàng đến lập đứng trước mặt nàng hỏi: “Hạo Trạch ca đâu?”

“Ách, anh ấy đến hội trường rồi, có lẽ tối mới có thể về công ty.” Thật hung dữ nha, so với ngày hôm qua làm cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống nhau. Đôi mắt xinh đẹp trừng to dọa người, thật đúng là nổi da gà, làm người ta sợ hãi mà.

Mẫn Tư Viện trừng mắt nhìn nàng: “Chúng ta đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với chị.”

“Hảo.” Đường Tiểu Oánh cũng rất ngạc nhiên không biết cô gái này muốn nói cái gì với mình.

Nhìn Mẫn Tư Viện bộ dáng như muốn đấu nhau, La Duẫn Hàm mở miệng ngăn cản sợ Tiểu Oánh chịu thiệt: “Tiểu Oánh em đừng nghe cô ta, làm chi phải ngoan ngoãn cùng cô ta đi ra ngoài, có chuyện gì nói ngay tại đây, nếu không thì xin mời cô về.”

“Nữ trung hào kiệt thật đúng là suất nha.” Tiểu Lý lên tiếng tán dương.

“Cám ơn.” La Duẫn Hàm hướng Tiểu Lý gật đầu.

Mẫn Tư Viện là em gái người yêu trước đây của tổng tài, việc này mọi người đều biết rõ. Nghỉ hè hàng năm cô ta chỉ đến Đài Loan, tuy rằng bồi bên người tổng tài nhiều năm, lại thể hiện khát khao có được hân thập phần rõ ràng nhưng tổng tài cho tới bây giờ đều chỉ coi cô ta là em gái. Bây giờ tổng tài cùng Tiểu Oánh kết giao, nhắm mắt cũng biết cô ta đến tìm Tiểu Oánh là để gây phiền toái.

Đường Tiểu Oánh thực cảm động vì Duẫn Hàm tử đứng về phía mình, bất quá nàng lại muốn biết Mẫn Tư Viện rốt cuộc muốn nói cái gì. “Duẫn Hàm tử, không có việc gì, em đi một lát sẽ trở lại.”

“Nhưng mà.....”

“Nếu có phát sinh chuyện gì em sẽ lập tức gọi điện thoại cho chị.”

“Duẫn Hàm, để cho hai người nói chuyện rõ ràng.” A Tuấn lên tiếng, hẳn nghĩ nếu Tiểu Oánh hôm nay không đi theo cô gái kia, ngày mai cô ta lại đến.

“Được rồi Tiểu Oánh, vậy em cẩn thận một chút.”

“Em biết.”

Có nhiều đồng nghiệp quan tâm, làm hậu thuẫn như vậy Đường Tiểu Oánh cảm thấy không còn sợ chút nào nữa.

Bất quá, Mẫn Tư Viện rốt cuộc là muốn nói cái gì a?

Hai người đi vào chỗ bóng râm trong sân, Mẫn Tư Viện nói câu đầu tiên liền làm cho Đường Tiểu Oánh ngây ngẩn cả người.

“Đường Tiểu Oánh, chị không xứng với Hạo Trạch ca, mau rời khỏi anh ấy!”

“Cái gì?” Tuy rằng nàng biết Hạo Trạch rất tài hoa, nhưng mà cô ấy nói như vậy không phải hơi quá đáng sao.

“Tôi biết chị bám dính lấy Hạo Trạch ca đơn giản là muốn về Mỹ cùng anh ấy làm phu nhân tổng tài. Tôi nói cho chị biết, cái này không có khả năng.”

“Về Mỹ? Phu nhân tổng tài?” Nàng hoàn toàn không biết.

“Chị không hiểu tôi nói gì sao?” Mẫn Tư Viện nguyên bản là nghĩ nàng đang giả ngu, bất quá biểu hiện của Tiểu Oánh có vẻ như cái gì cũng không biết. “Chị không biết thân phận Hạo Trạch ca sao?”

“Thân phận Hạo Trạch?” Anh ấy không phải đến Đài Loan mở công ty thôi sao?

“Xem ra chị thật sự cái gì cũng không biết, nguyên lai Hạo Trạch ca cũng không phải thích chị.” Mẫn Tư Viện trào phúng nói. “Hạo Trạch ca là đại thiếu gia tập đoàn Lohr cũng là người thừa kế duy nhất, chị có biết tập đoàn Lohr lớn như thế nào không? Nếu ở Đài Loan anh ấy chính là số một, như vậy chị hiểu được vì sao tôi nói chị không xứng với Hạo Trạch chưa?”

Đường Tiểu Oánh đầu tê rần. Cho tới bây giờ nàng vẫn không biết Hạo Trạch còn có thân phận khác..... Lúc trước nàng chỉ nghĩ hẳn không phải kẻ thiếu tiền, nguyên lai hẳn thật đúng là người có tiền.

“Ngay cả chuyện Hạo Trạch ca là tổng tài tương lai của tập đoàn Lohr chị cũng không biết, vậy chị hẳn là cũng không biết anh ấy sắp tới sẽ về Mỹ tiếp quản vị trí tổng tài của cha đi.”

Anh ấy rất nhanh sẽ về Mỹ? Đường Tiểu Oánh khiếp sợ không thôi, vậy nàng làm sao bây giờ?

Trong khoảnh khắc này nàng nhận ra, thật ra thì mình nhận thức về Tôn Hạo Trạch so với Mẫn Tư Viện hoàn toàn bất đồng. Không phải, người đàn ông có nụ hôn nồng nhiệt của nàng không phải tổng tài tương lai..... Quá mức khiếp sợ làm đầu óc nàng nhất thời trống rỗng, cái gì cũng không nói nên lời.

“Chị rốt cuộc hiểu về Hạo Trạch ca được bao nhiêu? Hai người là người yêu thật sao?”

“Tôi.....” Nàng muốn trả lời bọn họ đương nhiên là người yêu, nhưng mà nàng lại chần chừ, bởi vì nàng phát hiện mình thật sự hiểu biết hẳn rất mơ hồ, chính mình cảm thấy thật xấu hổ.

“Hiện tại chị đã biết thân phận Hạo Trạch ca, cũng biết khoảng cách giữa chị và anh ấy lớn như thế nào. Tôi nghĩ chị ngay cả tư cách xách giày cho anh ấy cũng không xứng đâu.” Nữ nhân bình thường như Đường Tiểu Oánh hoàn toàn không xứng với Hạo Trạch ca, Hạo Trạch ca lại còn nói muốn kết hôn với chị ta, thật sự là buồn cười.

Đường Tiểu Oánh đầu óc rối loạn, tâm cũng đau. Nam nhân kia rõ ràng nói rất thích nàng, lại tặng ‘nhẫn’ cho nàng, nói muốn cưới nàng. Nàng lại nhìn ngón áp út của mình, vết cắn kia sớm đã tiêu tan.....“Chị có biết Hạo Trạch ca yêu chị tôi như thế nào không? Anh ấy là vì chị tôi mà ở lại Đài Loan, vì chị ấy từng nói muốn thành lập công ty áo cưới ở Đài Loan cho nên anh ấy đã lập thỏa thuận với cha mẹ sau sáu năm sẽ hoàn thành giấc mộng của chị tôi, đến hạn sẽ về Mỹ kế thừa gia nghiệp.”

Mẫn Tư Viện ném cho nàng cái nhìn khinh thường kiêu ngạo như thể chính mình là An Viện vậy.“Sao không nói câu nào? Bị dọa rồi sao?”

Có lẽ vậy a, nàng thật sự bị dọa ngây người không biết nên nói cái gì.

“Chị cái gì cũng không biết, vậy có muốn nghe tôi nói một sự kiện nữa không?” Mẫn Tư Viện cười nói.

Đường Tiểu Oánh lẳng lẳng nhìn nàng.

“Hạo Trạch anh ấy đã có vị hôn thê.”

“Anh ấy có vị hôn thê?” Nàng khiếp sợ không thôi, giống như sét đánh ngang tai.

“Chị nghĩ là tôi lừa chị sao? Tin tức này còn từng được đăng trên báo chí bên Mỹ a, chị không tin có thể tìm đọc hoặc là hỏi anh họ tôi cũng được.” Thật ra trong lòng Mẫn Tư Viện biết rõ ràng Tôn Hạo Trạch đối với người gọi là vị hôn thê kia căn bản không thèm để ý, cũng không có khả năng cùng đối phương kết hôn. Nàng nói ra chuyện này chỉ là muốn dọa cho Đường Tiểu Oánh chủ động rời khỏi Hạo Trạch ca.

Đường Tiểu Oánh cảm thấy đầu óc quay cuồng, người hơi lão đảo.

Tôn Hạo Trạch chẳng những là tổng tài tương lai của một đại tập đoàn mà hắn còn có vị hôn thê? Vậy mà nàng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hay..... Nàng không biết nên tiêu hóa câu chuyện của Mẫn Tư Viện như thế nào, đừng nói là đối mặt.

“Chị hoàn toàn không xứng với Hạo Trạch ca, cho nên hãy mau rời khỏi anh ấy.” Mẫn Tư Viện lặp lại một lần nữa.

Rời khỏi Hạo Trạch? Đúng vậy, khoảng cách giữa bọn họ chênh lệch thật sự quá lớn.

Tựa như con bướm bướm rối loạn phương hướng mà lạc đường, Đường Tiểu Oánh bối rối không biết nên nói câu gì. Hiện tại nàng nên làm gì bây giờ?

Đột nhiên trong đầu hiện lên câu nói của Tề Diệc Vĩ.

“Mặc kệ phát sinh chuyện gì tôi cũng không rời khỏi anh ấy, sẽ luôn bên cạnh anh ấy.....” Nàng hốt hoảng lặp lại từng từ trong câu nói của Tề Diệc Vĩ. Đúng, chính là như vậy, nàng sẽ không rời xa hắn, nàng muốn được bên hắn bởi vì nàng thật sự rất thích hắn. Cho dù biết hắn giấu nàng rất nhiều chuyện, nhưng là nàng vẫn rất thương hắn.....

“Chị nói cái gì?” Mẫn Tư Viện mở to hai mắt nhìn, không nghĩ mình nói nhiều như vậy mà đối phương vẫn cứng đầu quẩn quít lấy Hạo Trạch ca?

Đường Tiểu Oánh kiên định nói: “Tôi sẽ không rời xa Hạo Trạch, chỉ cần anh ấy cần tôi, tôi sẽ không buông tay.”

“Chị...”

“Trừ phi anh ấy muốn tôi rời đi, còn đâu tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Mẫn Tư Viện trừng to con mắt hận không thể làm gì. Nếu ánh mắt có thể giết người, Đường Tiểu Oánh có lẽ đã chết vài lần.

Đường Tiểu Oánh không quan tâm bị Mẫn Tư Viện đối xử như thế nào, cho dù chỉ có một ngày, nàng vẫn muốn bồi bên người hắn.

Nàng cho rằng hắn có lẽ là có nỗi khổ riêng, hoặc là sau này mới nói cho nàng. Đúng rồi, hắn không phải bảo buổi tối có việc muốn nói cho nàng sao? Có lẽ, hắn chính là định nói chuyện này.....

Mẫn Tư Viện hoàn toàn bị lời của Đường Tiểu Oánh chọc giận, nàng quyết định ra tuyệt chiêu cuối cùng: “Chị cho rằng chị ở bên cạnh Hạo Trạch ca là có thể gả cho anh ấy sao? Tôi nói cho chị biết, này là không có khả năng, bởi vì người mà Hạo Trạch ca thực sự yêu là tôi, anh ấy sẽ không cưới chị!”

“Cô nói sao?” Hạo Trạch yêu cô ta?

“Chị cho rằng tôi đứng đây để nói giỡn sao?” Mẫn Tư Viện đột nhiên rút ra tấm ảnh trong túi da. “Cho cô xem, đây là chị tôi.”

Đường Tiểu Oánh nhìn ảnh chụp, ánh mắt kinh ngạc.

“Thế nào, bị dọa sao? Ngoại hình chị em tôi có phải rất giống nhau hay không?”

Đúng vậy, chị em cô ta bộ dạng giống nhau tựa như song bào thai, cũng xinh đẹp như nhau, bất quá An Viện trong ảnh thoạt nhìn có vẻ là người cá tính hơn.

Mẫn Tư Viện cất ảnh chụp đi. “Hạo Trạch đối với tôi rất tốt. Anh ấy không những coi tôi như em gái mà anh ấy còn yêu tôi, chỉ là bản thân anh ấy không biết thôi. Dù tôi muốn cái gì, anh ấy đều đáp ứng.”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy tự tin kia, Đường Tiểu Oánh tuy rằng cảm thấy chuyện này thật vớ vẩn không thể tin, nhưng sau đó nghĩ lại ngày hôm qua Mẫn Tư Viện thân thiết ôm Hạo Trạch, vẻ mặt làm nũng, mà ánh mắt Hạo Trạch nhìn cô ta ôn nhu, ngữ khí cũng vậy. Vậy thì... lời cô ta nói cũng không hẳn là không đúng. “Tôi nghĩ Hạo Trạch chỉ coi cô là em gái.” Kỳ thật lời này nàng nói ra có chút mơ hồ.

“Vậy có muốn tôi chứng minh người Hạo Trạch yêu là tôi hay không? Trong lòng anh ấy, chị tôi chiếm vị trí thứ nhất, mà tôi là thứ hai, không có nữ nhân khác.” Ý tứ là không ai có thể vượt qua được cô ta.

Đường Tiểu Oánh bất an hỏi: “Vậy cô muốn chứng minh như thế nào?”

Chỉ thấy kia khuôn mặt tuyệt mỹ kia lộ ra ý cười, “Đến lúc đó chị sẽ biết.” « Xem Chap Cũ Hơn Xem Chap Mới Hơn »

15. Chương 8.1

Editor: Thù Nhi

“Em sao vậy, trong người không thoải mái sao?”

Bàn tay to ấm áp dán lên trán nàng. Đường Tiểu Oánh quay đầu lại mới phát hiện Tôn Hạo Trạch không biết khi nào đã đứng cạnh nàng, hơn nữa hắn như thế nào lại làm hành động thận mật như vậy ở văn phòng. Nàng kinh hãi nhìn về phía mọi người, thế này mới biết trong văn phòng đã không còn ai.

“Mọi người về hết rồi.”

“Nha.” Có vẻ như ban nãy có người chào tạm biệt nàng. (‘Nha’: như kiểu thốt lên.)

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Nghe nói Tư Viện đến tìm em, hai người đã nói những gì? ”Hắn cảm thấy nàng cả ngày đều có vẻ bồn chồn không yên. Trước khi tan sở Tiểu Lý đến nói riêng với hắn, buổi sáng Tư Viện đi tìm nàng.

“Đi theo anh.”

Tôn Hạo Trạch nắm tay nàng kéo vào văn phòng hắt, hai người ngồi xuống mặt đối mặt.

“Nói đi, em có gì muốn hỏi anh? ” Vừa nhìn đã biết nàng đang loạn nghĩ, hắt không biết Tư Viện cuối cùng là nói cái gì, bởi vậy hắt quyết định để nàng hỏi, như vậy có vẻ nhanh hơn.

Đối với thái độ trực tiếp của Tôn Hạo Trạch, Đường Tiểu Oánh tự nhủ không được suy nghĩ miên man nữa, đem nghi vấn trong lòng ra nói.

“Anh là tổng tài tương lai của tập đoàn Lohr?”

“Phải, có lẽ ngay từ đầu nên nói với em, nhưng vì anh cảm thấy thân phận của anh cùng với việc kết giao không quan hệ, mặc kệ bối cảnh của anh như thế nào, thứ mà em thích chính là con người anh. Bây giờ em biết thân phận của anh rồi, em vẫn là yêu anh, đúng không?”

“Vâng.” Anh ấy thật sự là có thể nói ra nha, làm nàng chỉ có thể gật đầu. Tuy rằng nàng cảm thấy sự tình có vẻ không phải như thế, nàng muốn..... Muốn thế nào nàng cũng không biết, cảm giác chính mình bị hắt nắm trong lòng bàn tay, bất quá như hắt nói mặc kệ hắt có thân phận gì nàng đều thương hắt.

Ngắm khuôn mặt tiểu nữ nhân đơn thuần đáng yêu, tuần nhan cười khê: “Tiếp tục hỏi.”

“Nghe nói anh sắp về Mỹ tiếp quản vị trí của cha, thật vậy chẳng? Vậy về sau anh sẽ không đến Đài Loan sao?” Kỳ thật nàng muốn hỏi là vậy thì nàng nên làm cái gì bây giờ? Nhưng mà nàng không có dũng khí hỏi toẹt ra như vậy.

“Đúng là sắp tới anh sẽ trở về.” Tôn Hạo Trạch không phủ nhận. “Sáu năm trước An Viện vì cứu anh mà chết, trước đó cô ấy nói qua rất muốn mở công ty áo cưới ở Đài Loan, vì thế anh quyết định dành sáu năm thay cô ấy thực hiện giấc mộng, sau đó sẽ trở về quỹ đạo cuộc sống ban đầu.”

“Vậy.....” Vậy còn nàng?

Đường như nhìn thấu tâm tư nàng, hắt kéo tay nàng vuốt vuốt ngón áp út: “Chúng ta đã trao nhẫn, mặc cho bệnh tật vui buồn, cả đời đều ở bên nhau. Cho nên anh đi đâu, em đương nhiên phải theo đó, không phải sao?”

Ý tứ của hắt là hai người cùng qua Mỹ?

Biết hắt cũng không muốn bỏ mình lại, nàng thật cao hứng, nhưng là.....“Anh không phải đã có vị hôn thê sao?”

Xem ra Tư Viện nói với nàng không ít chuyện. “Đó là chuyện làm ăn.”

“Chuyện làm ăn?”

“Một bá bá là bạn của ba anh có công ty buôn bán vận chuyển gặp chút vấn đề, cổ phiếu bị mất giá. Bởi vậy muốn lợi dụng tin tức hai nhà đính hôn để nâng giá cổ phiếu. Ba anh nguyện ý giúp ông ấy nên tung tin đó, mà anh ở Đài Loan lại không biết gì.”

“Cho nên chỉ là giúp bá bá kia mà làm đính hôn giả, không phải thật sự?”

“Đúng.”

Nguyên lai là giả. Đường Tiểu Oánh nhẹ nhàng thở phào, nhưng lại không nhận thấy con người đen thâm thúy kia hiện lên một chút khác thường.

Kỳ thật hắt còn chưa nói hết, lúc đầu hắt cũng tưởng là giả. Sau mới biết cha mẹ hai nhà là đùa thật, nhưng mẹ hắt lại hay mang theo “con dâu tương lai” thường xuyên công khai gặp mặt, hắt đoán bọn họ muốn biến giả thành thật đi.

Nhưng giả chính là giả, cho dù không xuất hiện Tiểu Oánh hôm nay hắt cũng tính khi về Mỹ liền đem chuyện vị hôn thê này rất nhanh xử lý.

Bất quá vẫn là chờ việc này được xử lý thỏa đáng sẽ nói với nàng, miễn cho nha đầu này suy nghĩ miên man.

Chuyện làm nàng phiền não cả một ngày nhanh như vậy được giải quyết? Đường Tiểu Oánh cảm giác có điểm bất khả tư nghị, tuy nhiên nàng tin tưởng hắt.

Chính là vấn đề đã được giải quyết nhưng vì sao ngực nàng như là có tảng đá lớn nén lại?

Nàng biết, trước đây đối mặt với hấn cảm giác tự ti, chênh lệch. Hấn bộ dáng suất (đẹp zai a ^^), tài hoa có thừa, lại là tổng tài tương lai của tập đoàn lớn, mà nàng thì sao? Diện mạo bình thường, xuất thân bối cảnh cũng vậy, tính tình nhất gan yếu đuối, cũng không có điểm gì đặc biệt.

Trách không được Mẫn Tư Viện nói nàng không xứng với hấn, đó là sự thật.

Nguyên lai khi ấy nàng cảm thấy so với hấn chênh lệch như là chung cư cao cấp với nhà trọ nhỏ, còn bây giờ quả thực giống như đại cá voihôn cá con.

“Em còn gì muốn hỏi nữa?”

“..... Không có.”

“Có!” Tôn Hạo Trạch hai tay áp lên mặt nàng, kéo lại gần mình: “Nói mau!” Nhìn ra được nàng bộ dáng bất an, nhưng hấn lại không biết nàng từ đâu mà bất an?

“Mẫn Tư Viện cô ấy..... Cô ấy có vẻ rất thích anh.” Nàng không nghĩ sẽ đề cập đến chuyện “Đại cá voi hôn cá con”, dù sao chuyện này cũng không thể thay đổi được, bởi vậy nhắc tới một chuyện khác mà nàng rất để ý.

Tôn Hạo Trạch buông tay, chân mày nhíu nhíu: “Anh không biết cô ấy nói gì với em, nhưng đối với anh Tư Viện chỉ như em gái, vì anh mà Tư Viện không có chị nên có chút áy náy, vì vậy mới quan tâm hơn một chút, chỉ như vậy thôi.”

“Chỉ là...em gái?” Nhưng là cô ta phi thường giống An Viện.

“Chính là em gái!” Hấn ngữ khí kiên định nhắc lại một lần nữa. “Được rồi, đi ăn tối. Ăn xong em còn muốn hỏi gì, muốn biết gì anh đều nói hết cho em.”

Nhưng khi bọn họ vừa bước ra khỏi cửa công ty, Tôn Hạo Trạch liền nhận được điện thoại của Mẫn Tư Viện.

“Em đang ở bệnh viện? Được, anh lập tức đến.”

“Mẫn Tư Viện cô ấy làm sao vậy?” Đường Tiểu Oánh cũng khẩn trương hỏi.

“Tư Viện được nhân viên khách sạn đưa đi bệnh viện, chúng ta đến bệnh viện trước rồi nói sau.”

.....

“Hạo Trạch ca, anh đã đến rồi!! Sợ quá, em còn nghĩ mình sẽ chết a.” Nửa nằm trên giường bệnh, Mẫn Tư Viện khóc đỏ hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ, hai tay gắt gao ôm Tôn Hạo Trạch.

“Đứa ngốc, đừng khóc, không có gì, đừng sợ.” Hấn vỗ vỗ lưng Mẫn Tư Viện trấn an.

Vừa mới nghe thấy Tư Viện bị mang đến bệnh viện hấn thật sự hoảng sợ, An Viện vì hấn mà qua đời, hấn không thể lại để Tư Viện xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Cô ấy không cẩn thận ngã xuống cầu thang, đầu bị đập. Cô ấy nói đầu choáng váng muốn nôn, nhưng theo kết quả chụp X quang thì không có vấn đề gì, bất quá vẫn là nên nằm viện quan sát một đêm.” Bác sĩ hướng Tôn Hạo Trạch nói rõ tình hình.

Hấn nghe xong mới nhẹ nhàng thở ra.

Quản lý khách sạn đưa Mẫn Tư Viện đến bệnh viện đứng một bên không ngừng giải thích,

“Chúng tôi thật sự không biết vì sao Mẫn tiểu thư ngã xuống dưới, thời điểm nhân viên bảo an phát hiện, cô ấy đã té xỉu trên mặt đất. Thực xin lỗi, hết thấy phí nằm viện, khách sạn chúng tôi sẽ bồi thường.”

Sau khi bác sĩ cùng quản lý khách sạn rời đi, Mẫn Tư Viện vẫn ôm chặt Tôn Hạo Trạch.

“Hạo Trạch ca, bác sĩ nói em phải nằm viện một đêm, em muốn anh ở cùng em.”

“Hảo, anh sẽ ở lại, để anh gọi điện thoại cho Diệc Vĩ.....”

“Không cần gọi cho anh họ, dù sao có anh ở đây là được rồi.”

“Diệc Vĩ sẽ lo lắng.”

Ngay khi Tôn Hạo Trạch gọi điện thoại cho Tề Diệc Vĩ, Mẫn Tư Viện nhìn Đường Tiểu Oánh từ đầu đến cuối vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh, bên môi nhếch lên nụ cười bí mật, giả tạo mang theo đắc ý.

Cô ấy.....đang cười? Đường Tiểu Oánh ngạc nhiên. Một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, chẳng lẽ cô ấy là đang giả vờ?

Nàng nhớ ra Mẫn Tư Viện từng nói qua muốn chứng minh cho nàng xem người Hạo Trạch yêu chính là cô ta. Chẳng lẽ đây là cái mà cô ấy gọi là chứng minh?

Lúc này Tôn Hạo Trạch thu lại tầm mắt, quay đầu nhìn Đường Tiểu Oánh: “Tiểu Oánh, em về nghỉ ngơi trước đi, anh ở lại bệnh viện bồi Tư Viện.”

“Có cần em ở lại cùng không?”

“Không cần, nơi này không cần hai người, anh ở lại là được rồi.” Chỉ là nằm viện quan sát thôi, hẳn ở lại là được. “Em đi về nghỉ ngơi trước, về nhà nhớ gọi điện cho anh.”

Đường Tiểu Oánh mắt nhìn Mẫn Tư Viện vẫn đang gắt gao ôm Tôn Hạo Trạch, cô ta rốt cuộc là bị thương thật hay giả đây?

“Được rồi, mau về thôi.”

“Àn, vậy em về trước, Mẫn tiểu thư tự mình bảo trọng.”

“Cám ơn đã quan tâm.” Mẫn Tư Viện yếu ớt đáp lại: “Hạo Trạch ca, có anh ở đây em sẽ không sợ nữa.”

“Em yên tâm, đã có anh. Trước hết nằm xuống nghỉ ngơi đã?”

“Hảo, nhưng người ta cầm tay anh mới hết sợ.”

“Được rồi, cho em cầm.”

Đường Tiểu Oánh đứng trước cửa phòng nhìn Tôn Hạo Trạch cẩn thận che chở Mẫn Tư Viện, kia đôi tay nắm chặt làm mắt cùng tâm nàng đau đớn. Nàng vẫn là không kìm được ghen tị a! Đầu cúi thấp, lẳng lặng quan sát ở cửa phòng.

Nàng không nên nghĩ lung tung, bởi vì Hạo Trạch đã nói qua, hẳn chỉ coi Mẫn Tư Viện như em gái thôi.

Nhưng vừa nãy, nàng cảm thấy bọn họ thân mật hoàn toàn không có chỗ cho nàng chen ngang.

Hôm sau...

Đến trưa vẫn không thấy Tôn Hạo Trạch, Đường Tiểu Oánh càng lúc càng lo lắng, rốt cục không nhịn được gọi điện thoại cho hắn.

“Anh vẫn còn ở bệnh viện, Tư Viện nói không thoải mái. Buổi sáng anh sẽ không đến công ty, buổi chiều anh qua một chút.”

“Nhưng là bệnh viện không phải có bác sĩ, y tá sao?”

“Anh không yên tâm, tóm lại nếu có chuyện gì thì điện thoại cho anh.”

Lo lắng sao? Nàng nhất thời cảm thấy tâm tình trở nên rất tồi tệ.

Có lẽ không nên ghen tuông với người đang nằm viện, nhưng mà nhớ tới tối hôm qua Hạo Trạch rất quan tâm cô ta, còn mình thì không thèm để ý.

“Cô gọi cho Hạo Trạch sao?”

Đường Tiểu Oánh xoay người lại, là Tề Diệc Vĩ: “Vâng.”

“Cậu ấy còn ở bệnh viện?”

“Ân.”

“Thật là, không biết cậu ta ở lại đó làm cái gì, nha đầu Tư Viện kia vừa nhìn đã biết là giả bộ ngã cầu thang, bằng không như thế nào chỉ mỗi đầu bị đụng, còn những nơi khác ngay cả vết trầy da đều không có?”

Tối hôm qua hẳn mới đến phòng bệnh, được tiếp chưa tới một phút đã bị nha đầu kia hạ lệnh trục khách (Diệp Vĩ ca bị đuổi về a ^0^), hẳn lập tức nhìn ra nàng là giả vờ bị thương, vì thế yên tâm rời đi.

Đường Tiểu Oánh giật mình mở lớn mắt, Tề tổng quan sát thật cẩn thận, hiện tại nghĩ lại Mẫn Tư Viện cô ta thật đúng là không có vết trầy xước nào a.

“Tề tổng cũng nhận ra là em họ anh đang giả bệnh?”

“Gì chứ, trăm phần trăm xác định nó đang giả trang, cũng không hiểu Hạo Trạch làm sao có thể không phát hiện, còn tùy ý kia nha đầu kia muốn làm gì thì làm.”

Nhận ra hình như mình nói hơi lớn, hẳn liền lấp liếm: “Tôi nói lung tung rồi, cứ coi như chưa nghe thấy gì hết a.”

Ngay cả Tề tổng đều nhìn ra được, vì sao Hạo Trạch không nhận ra?

Thấy Đường Tiểu Oánh tâm tình không tốt, Tề Diệp Vĩ đại khái đoán được nàng đang suy nghĩ gì.

“Tiểu Oánh, cô đừng nghĩ nhiều, Hạo Trạch ở lại bệnh viện chiếu cố Tư Viện, tôi dám cam đoan chỉ vì nó là em gái An Viện, mới có thể không nhận ra. Không có gì đâu, nếu nha đầu kia không phải em gái An Viện thì Hạo Trạch đã đá nó từ lâu rồi!” Đối với cô em họ bốc đồng này, hẳn thực đau đầu không thôi.

“Vậy sao?”

“Đừng quên cô mới là bạn gái Hạo Trạch.”

Nhớ tới tối hôm qua khi Hạo Trạch vừa nghe được Mẫn Tư Viện bị thương, khẩn trương đến mức không thể bay đến bệnh viện, cuối cùng kêu nàng về nhà một mình, làm lúc này nàng nhin không được muốn hỏi một vấn đề.

“Tề tổng, nếu tôi và em họ anh cùng rơi xuống biển một lúc, anh nghĩ Hạo Trạch sẽ cứu ai trước?”

Tề Diệp Vĩ nghĩ một lúc mới trả lời. “Tôi nghĩ, hẳn là..... Là cô.”

Không nghĩ tới Đường Tiểu Oánh sẽ hỏi loại vấn đề này. Cái này ở quán bar hẳn cũng thường bị nữ nhân hỏi nhưng cũng không giống lần này, làm hẳn bối rối cả người.

Không nghĩ tới Tề tổng này ngày thường nói chuyện trực tiếp sáng khoái, hôm nay lại khó xử như vậy.

Nguyên lai không phải riêng nàng, ngay cả Tề tổng cũng không biết đáp án.

Nàng cười cười, tỏ vẻ thoải mái nói: “Tề tổng, thật ngại quá, lại hỏi anh loại vấn đề này, anh đừng để bụng là tốt rồi, coi như là tôi nói giỡn đi.”

Làm sao có thể làm như không nghe thấy, Tề Diệp Vĩ cảm giác sự tình có chút không đúng.

“Tiểu Oánh, cô không vấn đề gì chứ?” Biểu tình của nàng căn bản là không giống nói giỡn.

Nàng cười khỏ nói: “Ta đã thấy ảnh của An Viện, chị em cô ấy bộ dạng rất giống nhau.”

Đường Tiểu Oánh vừa nói xong, Tề Diệp Vĩ đại khái đã hiểu nàng đang nghĩ gì. “Tiểu Oánh, ý cô là Hạo Trạch vì rất thích Tư Viện nên mới không nhận ra nó đang giả bệnh?”

Nàng gật đầu.

“Thực ra trước kia tôi cũng từng nghi ngờ như vậy, Hạo Trạch thật sự rất sủng kia nha đầu. Có hay không cậu ta đem tình yêu đối với An Viện yê chuyển lên Tư Viện, dù sao nha đầu kia càng lớn càng giống An Viện.”

Đường Tiểu Oánh không ngờ hẳn cũng có chung ý tưởng với mình.

“Nhưng rốt cuộc là không phải thế, đã qua nhiều năm như vậy, bọn họ nếu có cái gì thì đã sớm xảy ra rồi. Tôi nghĩ Hạo Trạch chỉ coi nó như em gái thôi chứ không phải yêu.”

“Có khi nào chính anh ấy cũng không biết, không biết mình chỉ coi cô ấy là em gái?”

Vấn đề này Tề Diệc Vĩ không biết đáp án, cũng không dám đoán đáp án.....

“Em với Tư Viện cùng ngã xuống biển, anh sẽ cứu ai trước? Đây không phải vấn đề nên hỏi Tề Diệc Vĩ, Bây giờ em lập tức đến bệnh viện anh nói cho em đáp án.”

Di động kia quả nhiên là người đó, nghe qua có vẻ rất tức giận, hấn rống xong thế nhưng lại trực tiếp cúp máy.

Nàng không trách việc Tề tổng đem chuyện bọn họ nói kể với hấn, chỉ là hiện tại nàng có điểm không muốn đến bệnh viện, nhưng nếu nói là không đi, Hạo Trạch hấn là lại tức giận đi?

Nàng nghĩ đại khái hấn sẽ nói rất nhiều, mà nàng khẳng định lại bị lời nói của hấn mềm lòng, sau đó chỉ có thể gật đầu. Nhưng mà, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng lớn, hấn cho dù nói nhiều đến mấy cũng vô pháp bỏ khuyết..... Do dự hồi lâu, Đường Tiểu Oánh đến bệnh viện. « Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

16. Chương 8.2

Editor : Thù Nhi

Khi Đường Tiểu Oánh vừa bước vào cổng bệnh viện liền bị nam nhân có vẻ chờ đã lâu nắm tay kéo đi một mạch đến sân, Tôn Hạo Trạch ấn nàng ngồi xuống ghế dài, còn mình đứng đối diện cúi xuống nhìn nàng.

“Đầu em rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì? Vì sao lại hỏi Diệc Vĩ vấn đề ngốc nghếch vậy? Em cho rằng đáp án của anh là gì?”

Tôn Hạo Trạch nghe sau khi nghe xong nội dung Tiểu Oánh nói chuyện với Tề Diệc Vĩ, không biết có bao nhiêu kinh ngạc, nàng tốt cùng là đang suy nghĩ cái gì. Ngày hôm qua không phải đã nói hấn chỉ coi Tư Viện như em gái sao?

Vấn đề ngốc nghếch? Đường Tiểu Oánh nhìn người trước mặt này khuôn mặt thoát nhìn phi thường khí, kỳ thực là nàng còn thật sự muốn hỏi, nhưng ngấm lại câu hỏi kia đối với hấn mà nói thật là ngớ ngẩn.

Nàng cười gượng: “Tề tổng không nói là em lúc ấy nói giỡn sao?”

“Đường Tiểu Oánh, em trả lời cho anh!”

Muốn nàng trả lời gì? Chính nàng cũng không biết, tâm tình hảo loạn, hảo mờ mịt a.

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Ngày hôm nay thật kì lạ, điểm này không giống em. Hiện tại anh đứng đây, em có vấn đề gì liền hỏi!” Hấn hôm nay nhất định phải nói rõ ràng với nàng.

Đường Tiểu Oánh nhìn hấn, cũng biết là mình không nên suy nghĩ miên man, nàng nên tin tưởng hấn.

Nhưng là.....

Thấy nàng không nói lời nào, hấn càng khí hơn.“Một Tư Viện thôi đã đủ làm anh lo lắng, em cũng không thể không làm anh hết lo lắng được sao? Sau này về Mỹ, anh mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, căn bản không có tâm tư đi ứng phó với suy nghĩ miên man của em. Nếu em vẫn như vậy, sẽ làm anh khó xử, em biết không?”

Không hiểu nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, làm cho Tôn Hạo Trạch có cảm giác vô lực. Thực ra hấn rất để ý nàng, nên không thể không để ý đến tâm tình của nàng, hấn hy vọng nàng có vấn đề gì thì có thể nói ra rõ ràng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn luôn thích cười kia từ hôm qua cũng không cười qua, hần không thích vậy.

Nhưng lời nói này vào trong tai, Đường Tiểu Oánh chỉ cảm thấy bọn họ trong lúc này khoảng cách chênh lệch càng lúc càng lớn.

Nàng vốn không thông minh, bản thủ bản cước (ý nói chân tay yếu đuối), yếu đuối vô dụng, ngay từ đầu liền làm cho hần lo lắng, không đúng sao? Tương lai cũng nhất định sẽ như thế.

Cho dù rất muốn ở cùng hần, nhưng nếu như vậy nàng cái gì cũng không làm được, lại phiền hần chiếu cố, gia tăng áp lực, làm cho hần tức giận thôi.

So với tương lai bị hần chán ghét, chính mình cũng khổ sở thương tâm, như vậy thừa dịp hiện tại hần còn chưa chán ghét nàng, có nên rời đi hay không?

Nàng đột nhiên cảm thấy không tin tưởng bản thân có thể dãi bên người hần.

“Nghĩ gì mà nảy giờ không nói?” Hần muốn biết nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

“Cái kia.....”

“Có chuyện gì hãy nói ra.”

“Hạo Trạch, chúng ta chia tay đi.”

“Cái gì? Chia tay?” Nghĩ thế nào cũng không đoán được nàng sẽ nói câu đó, làm Tôn Hạo Trạch kinh ngạc không thôi. Hần sầm mặt, đột nhiên kéo mạnh nàng đứng dậy: “Đường Tiểu Oánh, em có biết mình đang nói gì không?”

Nàng ông nói gà bà nói vịt, thốt ra một câu: “Anh hần là trước hết đi cứu Mẫn Tư Viện đi!”

“Cái gì?”

“Cô ấy đối với anh mà nói là thực đặc biệt, mà em cái gì cũng không giống, chân tay yếu đuối, chỉ biết không ngừng gây phiền phức cho anh, làm anh lo lắng, làm anh tức giận.” Không thông minh giống hần, nàng chỉ có thể nghĩ cái gì liền nói cái đó.

“Đường Tiểu Oánh, em là ngốc thật sao? Ai nói em không là gì hết?”

“Hạo Trạch ca, nguyên lai anh ở trong này. A.. đầu em thật choáng váng.”

Tôn Hạo Trạch quay đầu, nhìn thấy Mẫn Tư Viện té ngã trên mặt đất, hần lập tức chạy đến đỡ lấy.

“Tư Viện, có sao không?”

Mẫn Tư Viện ỉ ôi trong lòng hần: “Hạo Trạch ca, em đang nghĩ anh đi lâu như vậy sao còn chưa trở về nên ra ngoài tìm anh, chắc do đi bộ lâu quá làm đầu em choáng váng, nhưng giờ đỡ rồi, rất thoải mái nha.”

“Để anh đưa em về phòng bệnh.” Hần quay lại nhìn thấy Đường Tiểu Oánh khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc sửng sốt: “Đường Tiểu Oánh, em ngoan ngoãn đợi ở trong này cho anh, anh sẽ quay lại nói rõ ràng mọi chuyện sau.” Chia tay? Nàng đời này đừng nghĩ đến việc đó.

Nhìn Tôn Hạo Trạch đỡ Mẫn Tư Viện rời đi, Đường Tiểu Oánh vô lực ngồi xuống ghế, hốc mắt hồng hồng.

Đáp án rất rõ ràng, không phải sao?

Tề tổng nhìn ra, ngay cả ngốc như nàng cũng đều nhận ra được Mẫn Tư Viện đang giả bệnh, vì sao chỉ mỗi Hạo Trạch lại nhìn không ra?

Nàng nghĩ đáp án chỉ có một, đó là bởi vì hần thực thích cô ấy đi.....

Tôn Hạo Trạch đỡ Mẫn Tư Viện trở lại phòng bệnh, đặt nàng nằm xuống giường liền xoay người định quay lại tìm tiểu nữ nhân kia tính sổ, thật là một khắc không làm cho người ta lo lắng không được mà.

“Hạo Trạch ca, anh muốn đi ra ngoài?”

“Ừ, chờ chút anh sẽ trở lại.”

“Hạo Trạch ca, không phải là muốn đi tìm Đường Tiểu Oánh chứ, anh đừng đi.” Mẫn Tư Viện vội vàng nhảy xuống giường, ôm chặt lấy người Tôn Hạo Trạch. “Vừa nãy không phải chị ta muốn chia tay sao, anh còn muốn đi tìm chị ta làm gì?”

“Tư Viện?” Hắn xoay người, đôi mắt chăm chú nhìn Mẫn Tư Viện. “Em đang giả bệnh sao?” (TN: bingo =0= cuối cùng ca cũng nhận ra, cùi bắp a. Hạo Trạch ca: *lườm*. Thù Nhi: *chui vào mai rùa nấp*)

Ngày hôm qua kiểm tra kết quả không có trở ngại gì, sáng nay hắn lại nói bác sĩ kiểm tra toàn bộ cũng đều không có vấn đề, nhưng Tư Viện vẫn là kêu không thoải mái.

Vì sợ Mẫn gia sẽ mất đi đứa con gái duy nhất này, hắn không thể không lưu lại trấn an. Kết quả là Tư Viện lại có thể ở đây giả bệnh?

“Em.....” Mẫn Tư Viện biết hắn đi tìm Đường Tiểu Oánh giải thích, nên mới vì tình thế cấp bách nhảy xuống giường, nhất thời quên là mình đang giả bệnh.

Tôn Hạo Trạch đẩy nàng ra, nhìn nàng hỏi: “Diệp Vĩ nói em giả bệnh bởi vì không có dấu vết ngoại thương gì, nhưng là anh không tin, để em tùy ý lợi dụng tâm lý của anh đối An Viện, tùy ý lừa anh.”

“Em làm thế bởi vì, đó là bởi vì..... Ai bảo anh không để ý em, còn nói muốn kết hôn với Đường Tiểu Oánh, cho nên em mới..... em mới có thể làm như vậy.” Nàng kéo tay hắn làm nũng: “Hạo Trạch ca, anh đừng tức giận, em chỉ là vì muốn anh ở bên em thôi.”

“Sao em có thể lừa dối người khác như vậy?” Lòng quan tâm của mình như bị giẫm lên, Tôn Hạo Trạch trừng mắt nhìn Mẫn Tư Viện.

“Hạo Trạch ca, em không lừa dối anh.” Nhận ra hắn giống như thật sự tức giận, Mẫn Tư Viện vội giải thích: “Tất cả là do Đường Tiểu Oánh, em nói cô ta rời khỏi anh, cô ta cư nhiên lại... Đường Tiểu Oánh căn bản là không xứng với anh, ngay cả tư cách thay anh xách giày cũng không có, nói trắng ra là muốn làm tổng tài phụ nhân. Em tức giận, muốn chứng minh cho cô ta thấy người anh yêu là em chứ không phải Đường Tiểu Oánh.”

Lời của nàng làm cho Tôn Hạo Trạch chấn động, vẻ mặt cứng ngắc. “Em nói như vậy với cô ấy sao? Nói Tiểu Oánh ngay tư cách xách giày cũng không có?” Khó trách lại cảm thấy hôm qua hành động của nha đầu kia có vẻ kì quái, vừa nãy hắn còn nói nàng miên man suy nghĩ, làm hắn vì nàng lo lắng..... Khó trách nàng lại đột nhiên nói muốn chia tay, nhất định là bị những lời này ảnh hưởng, cho rằng bọn họ có khoảng cách phân biệt..... Nghĩ đến nàng dùng tâm tình này nói muốn chia tay, hắn liền đau lòng không thôi.

“Hạo Trạch ca, bây giờ việc này được chứng minh rồi, người anh yêu là em, không phải cô ta, khẳng định Đường Tiểu Oánh cũng biết cho nên mới muốn chia tay.” Mẫn Tư Viện gắt gao ôm hắn, “Hạo Trạch ca, tốt nhất là cô ta rời khỏi anh, anh đừng để ý nữa.”

Đầu óc Đường Tiểu Oánh cùng bộ dạng giống nhau đơn thuần, căn bản là nhìn không ra Mẫn Tư Viện giấu nhiều tâm cơ buộc nàng rời khỏi hắn. Xem ra hắn sẽ không bao giờ mang theo tâm trạng áy náy đối với Mẫn Tư Viện nữa, bởi vì kia chính là lòng quan tâm bị giẫm đạp, tức nhất là còn làm tổn thương người con gái hắn yêu.

Mẫn Tư Viện cũng không quản Tôn Hạo Trạch có phản ứng gì, cứ tự nhiên mà ôm lấy Tôn Hạo Trạch, tiến sát vào trong lòng hắn, không nhận ra tuần nhan có điểm lo lắng cùng phần nộ. “Hạo Trạch ca, hai ngày nay anh đối với em thật tốt, anh yên tâm, về sau em sẽ bên cạnh anh.” (TN: bà này tự kỉ thấy ghét)

“Mẫn Tư Viện, cả đời này, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!” (TN: xong, câu chốt hạ =))

Lời nói lạnh lẽo cơ hồ đóng băng người đối diện, làm Mẫn Tư Viện ngẩng đầu hoảng hốt, thế này mới phát hiện vẻ mặt tức giận của Tôn Hạo Trạch, bộ dáng giận giữ làm cho người ta thấp phần sợ hãi. Mẫn Tư Viện ngây dại, chưa từng nhìn thấy hắn như vậy bao giờ.

Tôn Hạo Trạch thô lỗ gỡ tay Mẫn Tư Viện ra.

“Hạo Trạch ca?”

“Về sau chúng ta coi như không quen biết.” Hắn nói xong xoay người rời đi.

“Đừng mà! Hạo Trạch ca, anh không thể đối với em như vậy.” Mẫn Tư Viện nắm chặt tay Tôn Hạo Trạch, nội tâm dâng lên một cỗ sợ hãi. Sợ nếu hấn rời đi, từ nay về sau sẽ không bao giờ được gặp lại.

(TN: nói đến câu ‘anh không thể đối với em như vậy’ làm ta lại nhớ tới 1 chuyện. Lúc ấy ta đang đi trên đường, gặp một đôi đi phía trên, đứa con gái ngồi sau liên tục đâm thùm thụp vào lưng người yêu, kêu “sao anh lại đối xử với em như thế”. Ta đi sau mà nghe tiếng đâm rõ to luôn. Thằng n.y chịu ko đc dừng xe kêu: “thế bây giờ mày muốn gì” =>)) đi sau mà cứ buồn cười. Nói nhảm rồi *cúi đầu* sr mọi người, đọc truyện típ thui)

“Em yêu anh, so với chị em giống nhau đều yêu anh. Nếu anh không để ý tới em, em sẽ chết, em sẽ chết giống chị em.”

“Đó là chuyện của cô, cô làm sao cũng không quan hệ tới tôi, tôi tuyệt đối sẽ không cảm thấy áy náy.” Hấn lạnh lùng đối mặt với uy hiếp của Mẫn Tư Viện.

“Hạo Trạch ca, anh làm sao có thể đối xử với em như vậy? Khi chị em qua đời, không phải anh nói sẽ thay chị ấy yêu thương em sao? Bây giờ sao anh có thể vô tình như vậy?”

“Từ đầu tôi vẫn giữ lời hứa, nhưng cô lại làm tổn thương người tôi yêu, vì thế từ nay về sau, chúng ta sẽ không gặp lại.”

“Nói cho cùng anh là vì Đường Tiểu Oánh!” Mẫn Tư Viện tức giận vừa khóc vừa kêu, “Cô ta thì có gì tốt? Hạo Trạch ca, anh nhìn kỹ em đi, em lớn lên rất giống chị em, anh không phải rất yêu chị em sao? Em có thể thay thế chị ấy, vĩnh viễn bên cạnh anh.”

“Cô với An Viện một chút cũng không giống!”

“Anh nói vậy, mọi người đều nói giống.”

“An Viện xinh đẹp thiện lương, cô ấy trước khi chết vì không muốn tôi có cảm giác tội lỗi đã để lại di ngôn muốn tôi sống hạnh phúc, so với thiên sứ giống nhau, mà cô tùy hứng, ích kỷ, không từ thủ đoạn để đạt mục đích. Cô xấu xí như vậy, làm sao có thể giống An Viện?”

“Em..... Đó là bởi vì em quá yêu anh, cho nên em mới làm như vậy.....”

“Cô yêu rồi, tôi sẽ chấp nhận sao?”

“Hạo Trạch ca, anh đừng đối với em như vậy, em sẽ sửa, cam đoan sẽ sửa. Em sẽ thiện lương giống chị em, anh đừng đi.”

“Đủ rồi! Mẫn Tư Viện, cho đến bây giờ, cô vẫn chưa hiểu rõ lòng mình sao?” Hấn nhin không được nói lớn: “Cô căn bản là không yêu tôi, chính là đem tưởng niệm chị mình chuyển dời lên người tôi, sợ người khác cướp đi. Nói trắng ra, cô chỉ là thay chị mình bảo hộ thứ cô ấy thích nhất, chỉ thế mà thôi.”

Mẫn Tư Viện ngạc nhiên, “Không phải, Hạo Trạch ca, em yêu anh, em thật sự yêu anh.....”

“Tóm lại, tất cả tôi đã nói rõ ràng, nếu cô còn nghĩ vậy tôi cũng không có biện pháp.” Loại sự tình này đành để Tư Viện từ từ nghĩ thông.

Tôn Hạo Trạch nhìn biểu tình ngạc nhiên của Mẫn Tư Viện, lời nói của hấn không phải là vô duyên vô cớ. Khi nam nữ thích nhau thể hiện rất rõ ràng, như là Tiểu Oánh hay ôm người hấn, nhưng Tư Viện chính là ôm tay, bộ dáng kia tựa như âu yếm món đồ chơi, không quan hệ tới tình yêu nam nữ. Hấn mở điện thoại gọi Tề Diệc Vĩ lại đây, đây là việc duy nhất mà Tôn Hạo Trạch hấn có thể làm bây giờ.

“Cái gì? Mọi chuyện biến thành như vậy, người bảo ta đi chiếu cố nha đầu kia, không phải muốn ta đi bệnh viện khám não chứ?” Bởi vì khẳng định sẽ đau đầu, nha đầu này bị quăng, không biết nháo như thế nào nữa.

“Thế nào cũng được, Tư Viện giao cho người.”

Hiện tại hấn phải đi xử lý một việc khác, người nào đó đáng bị đánh vào mông. Để xem hấn làm sao chính năng.

Tôn Hạo Trạch đi vào phòng chờ, cũng không gặp được tiểu nữ nhân kia.

“Lá gan thật sự rất lớn.”

Ngay khi hắn định gọi điện thoại cho Đường Tiểu Oánh thì chuông điện thoại vang lên, là Hoàng thư ký.

“Cái gì, cha tôi té xỉu? Tôi lập tức đáp máy bay về Mỹ.”

Tếp theo hắn gọi cho Đường Tiểu Oánh, gọi vài lần đều bị chuyển vào hộp thư thoại.

Tiểu nữ nhân kia, thật sự muốn mông bị đánh nở hoa sao? Quên đi, dù sao nàng cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, cứ để nàng ở Đài Loan một thời gian, bởi vì về sau nàng sẽ không còn cơ hội nữa. (TN: vì anh sẽ đem chị sang Mỹ, hí hí)

Tôn Hạo Trạch đầu tiên nghĩ mình rất nhanh sẽ trở về đón Đường Tiểu Oánh, nhưng không ngờ sau khi về Mĩ, hắn bắt đầu bận rộn công tác, mà làm việc duy nhất này cũng đã qua nửa năm.« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

17. Chương 9.1

Editor: Thù Nhi

Một quán trọ nhỏ ở Tân Trúc tên “Thì Y” (thời gian tốt đẹp), ý tứ là khách nhân tới đây đều có thể trải qua một đoạn thời gian tốt đẹp.

Bà chủ quán trọ tên Kỉ Lôi, tuổi chừng ba mươi, là người ở địa phương này nhưng sinh sống ở thành phố khác. Hai năm trước được kế thừa nhà trọ có từ mấy đời này của cha, liền cùng trượng phu (ông xã a) trở lại cô hương kinh doanh nhà trọ, vợ chồng mới có đứa con được hai tháng tuổi.

Bảy tháng trước, Kỉ Lôi giữ lại Hà Hương Dục bộ dáng đau thương. Không để nàng có thời gian thương tâm khổ sở, sau một đợt huấn luyện thần tốc, một đóa hoa kiều diễm đã xuất hiện ở quầy bar khiến không ít khách nhân từ địa phương khác đến nơi đây mua đồ uống, vì thế lợi nhuận của quán trọ tăng không ít.

Một tháng sau lại thu lưu bạn của em họ nàng-Đường Tiểu Oánh, đồng dạng với Hương Dục thất tình khóc sướt mướt. Kỉ Lôi đành đem mảnh vườn sau nhà trọ giao cho nàng chăm sóc các loại rau dưa, giảm bớt phí bên ngoài mà khách nhân ăn cũng an tâm, ăn vừa bổ vừa không sợ bị ngộ độc, mỗi ngày ở nhà trọ đều chật ních. (TN: sao ta có cảm tưởng cái nhà trọ này dành cho những ai thất tình đi dạt thế nhỉ *ngoáy mũi*)

“Tiểu Oánh, Tiểu Oánh, mau đến ăn cơm.”

“Hảo.”

Đường Tiểu Oánh vội vàng rửa tay, đi vào nhà ăn thấy cả nhà đang chờ nàng ăn cơm.

Bình thường nhà trọ chia làm hai, ba gian, bởi vậy đoàn người đều tụ họp một chỗ ăn cơm. Ở đây nửa năm nàng đã quen với lối sinh hoạt này.

Nửa năm trước nàng không ngoan ngoãn chờ Tôn Hạo Trạch, trực tiếp từ bệnh viện về công ty, còn tưởng rằng nam nhân kia sẽ về công ty tìm nàng tính sổ, nhưng là mãi đến tan tầm hắn cũng không về công ty.

Hôm sau, Tề tổng vội vàng đến công ty chỉ để làm một việc, đó là nói cho nàng biết Tôn Hạo Trạch hôm qua đã lên máy bay về Mĩ, mà Tề tổng bây giờ cũng phải đưa em họ về, vài ngày nữa sẽ không đến công ty.

Hạo Trạch hôm qua đã về Mĩ?

Nhìn bộ dáng Tề tổng có vẻ bận rộn, nàng cũng không hỏi nhiều, bất quá nàng đoán nam nhân kia hẳn là không nhờ Tề tổng nhấc nàng cái gì. Nếu có, Tề tổng tất sẽ nói.

Vậy... bọn họ cứ như vậy chia tay?

Có lẽ nàng không nên khổ sở thương tâm, bởi vì là chính nàng đưa ra đề nghị chia tay, không phải sao?

Chia tay xong, hấn lập tức trở về Mĩ. Không phải là hấn rất giận nàng chứ? Hay là kỳ thật hấn cũng đang muốn cùng nàng chia tay?

Nàng không biết nguyên nhân, nhưng cũng không có truy cứu rõ ràng. Có lẽ do trong lòng quá đau thương, đến công ty thấy cảnh lại thương tâm, mà nàng không muốn yếu đuối khóc lóc trước mặt mọi người, cho nên nàng gặp chủ nhiệm nhân sự đưa đơn từ chức. Đúng lúc ấy Hương Dục gọi điện thoại mời nàng đến nhà trọ chơi, kết quả nàng chơi xong liền ở lại.

Cuộc sống nơi này thực đơn thuần, mọi người đều rất nhiệt tình hiếu khách, làm cho tâm tình của nàng dần dần bình tĩnh trở lại.

“Này, nam nhân kia bộ dạng hảo suất nha.” Kỉ Lôi nhìn tivi, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

“Chị Lôi à, em cũng thấy hấn suất ngây người.” Hà Hương Dục nói phụ họa.

Lúc này tivi đang chiếu tin tức nhân vật đình đám trong năm, là Tôn Hạo Trạch-tổng tài tập đoàn Lohr-Newyork, hấn diện mạo anh tuấn làm cho hai nữ nhân nhìn chăm chăm vào màn hình tivi không dời mắt.

“Uy, bà chủ à, chị làm gì mà nhìn mê mẩn vậy, hấn cùng lắm là bề ngoài đẹp mà thôi.” Người nói chuyện là đầu bếp A Cường, tuổi ba mươi, đồng thời cũng là bạn trai Hương Dục.

Hương Dục khi mới tới đây được A Cường dạy chuyện bếp núc, một thời gian sau lửa gần rơm, hai người bắt đầu kết giao. A Cường biết nàng từng bị một tên không ra gì khi dễ, cho nên đối nàng thập phần yêu thương, cũng đã định rõ hôn ước.

“Hình như có người đang ghen.” Kỉ Lôi cười nói, nhìn qua thấy Đường Tiểu Oánh biểu tình có chút quái dị.

“Tiểu Oánh, em sao vậy? Làm gì có người nào xem tivi mà con mắt muốn lòi ra ngoài. Hay là cũng nghĩ tổng tài tập đoàn Lohr rất tuấn tú?”

Đường Tiểu Oánh nở nụ cười cứng ngắc, cúi đầu ăn nhanh, trong lòng tim đập không thôi.

Hấn trở về Đài Loan? Nhưng lại dùng thân phận tổng tài tập đoàn Lohr hiện thân.

Lúc này thấy hấn trên tivi nàng thật sự hoảng sợ, nàng cứ nghĩ sẽ không còn được gặp lại hấn nữa.

Nửa năm không gặp hấn càng trở nên đẹp mắt hơn, mặc vào tây trang lại anh tuấn mị lực mười phần.

Bất quá hấn suất hay không suất đều không liên quan đến nàng.

“Tôn tổng tài, ngài nói ngài đã kết hôn?”

“Đúng.”

Hấn đã kết hôn? Nghe thấy MC hỏi như vậy Đường Tiểu Oánh nâng mắt kính ngạc, vẻ mặt bị thương nhìn chăm chăm tivi. Chẳng lẽ hấn cùng Mẫn Tư Viện kết hôn?

Ngày hôm sau khi hấn về Mĩ, Tề tổng và Mẫn Tư Viện cũng đi Mĩ. Tề tổng đi một mạch nửa tháng, ngay cả lúc nàng xin nghỉ việc vẫn chưa trở về, chẳng lẽ là vì tham gia hôn lễ?

Vốn tưởng rằng chính mình đã quên, không còn thương tâm, nhưng giờ phút này nghe thấy hấn nói đã kết hôn, như trước làm cho nàng đau lòng.

“Nhưng sao không thấy ngài đeo nhẫn cưới?”

“Tôi có đeo.”

“Đeo? Ở đâu?” MC nhìn trên tay hấn tìm kiếm ‘nhẫn’.

“Có nghe qua ‘Bộ đồ mới của vua’ chưa? Tôi là đang đeo nhẫn của vua.”

Đường Tiểu Oánh hô hấp cứng ngắc.

Nhìn hấn đang vuốt bàn tay trái, không lẽ nhẫn cưới là chỉ ‘cái kia’? Vậy lão bà của hấn không lẽ...

“Nhẫn của vua? Ha ha, Tôn tổng tài, ngài thật sự vui tính.”

“Tôi không nói giỡn, thật sự tôi đang đeo nhẫn, hơn nữa nhẫn này là bà xã tự tay đeo cho, hơn nữa phương bằng thức rất đặc biệt.”

“Như thế nào gọi là đặc biệt?”

Trong nháy mắt, Đường Tiểu Oánh đã quên cả hô hấp. Không phải hần sẽ nổi ra chứ?

“Xin lỗi chuyện này không thể công khai, đây là bí mật của chúng tôi.”

“Tôn tổng tài, ngài có vẻ rất yêu vợ mình a.”

“Cô ấy càng yêu hơn.”

“Nào có chuyện đó!”

Đường Tiểu Oánh kêu lên, mọi người trên bàn cơm nhất thời dừng tất cả mọi hoạt động, người đang gấp thìa, người thì há mồm nhai, tất cả đều ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

Phát hiện ra ánh mắt của mọi người, Đường Tiểu Oánh mặt ửng đỏ, vội giải thích: “Ách, là em thấy nam nhân kia dường như quá mức tự tin đi, lại còn nói bà xã hần so với hần chỉ có hơn chứ không kém.”

“Kia là chuyện của vợ chồng người ta, em thay người ta trả lời cái gì?” A cường hỏi.

“Cái kia..... em.....” Đường Tiểu Oánh ấp úng.

“Người ta thường nói diễn quá nhập tâm, không nghĩ đến xem tivi cũng vậy nha, ha ha a, Tiểu Oánh, em thật thú vị.” Kỉ Lôi cảm thấy rất buồn cười.

Nàng xấu hổ không thôi. “Em no rồi, em ra quầy bar trước.” Nàng buông bát đĩa nhanh rời đi, miễn để mọi người nhận ra cái gì.

Vừa đến quầy bar, nàng rót một cốc nước mát, tim còn đập không thôi.

Hần nói đã kết hôn, nhưng lại nói đeo ‘nhẫn’ do nàng đeo, đây là có chuyện gì?

Bất quá vừa nãy may mắn hần không đem chuyện trao nhẫn nói ra, nếu không nàng cả đời cũng không dám gặp người nữa.

Nhưng mà nàng làm sao có thể là vợ hần được, đừng nói bọn họ chưa kết hôn, ngay cả nửa năm qua bọn họ hoàn toàn không có liên lạc. Nàng còn đang tưởng hần đã quên nàng a.

Hần nói đã kết hôn có lẽ không phải nàng mà là một người khác, có lẽ bọn họ cũng từng trao đổi nhẫn như vậy..... Không nên nghĩ nữa, không phải nói đã quên sao?

Mấy ngày nay Hương Dục vẫn hay giới thiệu Tiểu Cường- đệ đệ của A Cường cho nàng, nhưng đều bị nàng cự tuyệt, bởi vì nàng vốn ái ngại Tiểu Cường. Nghe cái tên đó liền cảm thấy là lạ, hơn nữa nàng biết chính mình còn chưa quên được Tôn Hạo Trạch, hoặc là nói căn bản là không quên được, nàng có lẽ không thể yêu thêm ai nữa.

‘Nhẫn’ ? Nàng không tự chủ vuốt ngón áp út của chính mình, tựa hồ còn có thể cảm nhận được cảm giác bị hần cắn lúc ấy.....

Lúc này có khách đến mua đồ uống, Đường Tiểu Oánh thu tâm, tiếp đón khách nhân.

“Tề Diệc Vĩ, ta thật sự là tin lầm người, ba ngày qua không thấy Tiểu Oánh đâu?”

Tại nhà trọ, Tôn Hạo Trạch tức giận hỏi.

Vài ngày trước hần trở lại Đài Loan vốn muốn trực tiếp đi tìm Đường Tiểu Oánh, hần biết nàng đang ở Tân Trúc, nhưng Tề Diệc Vĩ lại nghĩ ra một cái mưu ma chước quỷ, muốn hần đi phỏng vấn trên tivi, nói cái gì mà Đường Tiểu Oánh sau khi xem xong nhất định sẽ cảm động mà chủ động trở lại bên người hần.

Kết quả a?

Ba ngày qua, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Nửa năm trước hấn vội vàng trở lại Mĩ, Cha hấn mặc dù không có trở ngại gì, nhưng là nên hảo hảo tĩnh dưỡng, bởi vậy hấn trực tiếp tiếp quản sự nghiệp. Từ trước đến nay hấn vốn vẫn liên lạc với Hoàng thư ký, cho nên chuyện của công ty hấn đều nắm rõ, công việc cũng không gặp trở ngại gì.

Chính là liên tiếp nhân mấy dự án đầu tư lớn làm cho hấn bận đến mỗi ngày ngủ không quá vài giờ, còn phiên Tề Diệc Vĩ đến Mĩ phụ giúp, cho đến khi bên Điền Á không có người không có người lãnh đạo không được mới thả hấn về Đài Loan.

Về phần Tư Viện, nghe nói nàng hiện tại trọ ở trường, mỗi ngày trôi qua bình thường. Hấn thật tâm chúc phúc cho Tư Viện tương lai có thể gặp được người đàn ông chân chính, có được đoạn tình yêu mỹ mãn.

Mấy ngày hôm nay, hấn mấy lần định gọi điện cho Tiểu Oánh, nhưng mà mọi chuyện nói qua điện thoại đều không tiện. Vô luận như thế nào vẫn là gặp mặt có vẻ tốt hơn, cho nên hấn thường gọi điện nửa chừng liền cúp máy.

Mặt khác hấn cũng đem chuyện vị hôn thê giải quyết gọn gàng, dù sao hấn không đáp ứng thì cha mẹ hấn cũng không có cách, lại nghe hấn nói đã kết hôn ở Đài Loan, đương nhiên chỉ có thể đáp ứng lập tức giải trừ hôn ước.

Gần đây hấn cuối cùng cũng sắp xếp được một tuần nghỉ để về Đài Loan đón nàng. Nửa năm không gặp, nàng có khỏe không?

Nhớ tới tiểu nữ nhân kia dám to gan nói chia tay làm hấn tức giận không thôi, hấn muốn nàng ngoan ngoãn chủ động trở lại bên hấn bởi vậy mới đáp ứng cái mưu kế kia của bạn tốt.

“Kỳ quái, bình thường không phải là rất cảm động sao?” Tề Diệc Vĩ hoang mang nói: “Người tự mình đến Đài Loan tìm cô ấy, hơn nữa xem tivi xong, ta cũng không biết khóc hết mấy cái khăn tay, chẳng lẽ cô ấy không xem tivi?” Nhưng là báo chí đều đăng tin rất nhiều.

“Không đợi nữa, ta trực tiếp đi tìm cô ấy.”

Nữ nhân kia đầu óc rất đơn thuần, có khi làm việc nếu phải nghĩ nhiều, nàng sẽ giống như lạc đường. Có khi nàng không hiểu được ý tứ của hấn, hấn là nên trực tiếp đi tìm nàng thì hơn.

Hấn thật sự rất muốn biết, sau khi nàng thấy hấn sẽ có biểu tình gì? Khẳng định rất kinh ngạc đi.

Cho dù là nửa bận không gặp, cũng không liên lạc, nhưng hấn vẫn tin tiểu nữ nhân kia còn yêu hấn, giống như cảm giác của hấn đối với nàng vẫn như cũ không đổi, còn có nhớ nhung.

Tình cảnh bọn họ trong lúc đó giống như trò chơi trốn tìm, rốt cuộc không nổi phải đem trái tim nắm chặt, bất kể thiếu đối phương không thể sống được.

(TN: đoạn này hơi lỏm khỏm, hic. *tự vả miệng*)« Xem Chap Cũ HơnXem Chap Mới Hơn »

18. Chương 9.2- Hoàn

Editor: Thù Nhi

Thật sự quá kinh ngạc!

Sau nửa năm không gặp, khi Tôn Hạo Trạch một lần nữa nhìn thấy Đường Tiểu Oánh thì điều khiến hấn không ngờ chính là người kinh ngạc lại là mình, bởi vì nàng trong tay đang ôm một đứa bé con.

“Trời ạ, nó là con của chúng ta?? Nhưng Diệc Vĩ chưa từng nói em sinh đứa nhỏ a?”

Đường Tiểu Oánh như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ gặp Tôn Hạo Trạch ở quán trọ nhỏ này.

Lôi tỷ bề bộn nhiều việc mà Tường Tường (tên đứa nhỏ Tiểu Oánh bé a) thì vẫn đang khóc. Sợ âm ỹ đến khách nhân, nàng đành phải ôm nó ra ngoài dỗ.

Thấy hần hiểu lầm Tường Tường là đứa nhỏ của bọn họ, nàng nhất thời đỏ mặt.

“Đừng nói bậy, nó không phải con anh.”

“Không phải của anh?” Tuấn nhan lập tức sầm xuống, lớn tiếng hỏi: “Bằng không nó là con ai?”

“Oa.....” Thật vất vả Tường Tường mới yên tĩnh một lúc, lập tức lại khóc lớn.

“Anh không cần lớn tiếng như vậy, dọa đứa nhỏ sợ.” Đường Tiểu Oánh vỗ lưng trấn an tiểu bảo bảo.

Tiếng khóc của Tường Tường truyền tới mẹ nó: “Tiểu Oánh, chị xong việc rồi, đưa Tường Tường cho chị.....Nha, trời ạ, cậu không phải là đại tổng tài anh Tuấn Tôn Hạo Trạch trên tivi đấy chứ?” Kỉ Lôi vốn định bế con, nhưng thấy nam nhân đứng bên cạnh Đường Tiểu Oánh không khỏi kinh hỉ kêu to.

“Chị Lôi à, Tường Tường.....”

“Tiên sinh à, cơn gió nào dẫn cậu đến nhà trọ nhỏ của chúng tôi vậy? để tôi đi lấy máy chụp ảnh, sau đó post lên mạng.” Nàng vui vẻ chạy về phòng.

“Chị Lôi.....” Tường tường còn đang khóc nha.

Đường Tiểu Oánh đặt Tường Tường vào trong xe đẩy, tính vừa đi vừa dỗ nó.

Tôn Hạo Trạch nhìn nàng, lý giải: “Nhóc này là con của nữ nhân kia?”

Bởi vì vừa mới nhìn đã thấy nàng ôm đứa nhỏ, vẻ mặt dịu dàng dỗ dành, làm hần lầm tưởng nàng là mẫu thân đứa bé, nhưng tính ngày ra thì bọn họ cho dù có con cũng không có khả năng sinh ra sớm như vậy.

“Àn.”

“Em ở đây làm việc này?” Sắc mặt hần lại trầm xuống.

“Àn?” Vậy thì sao? Nàng còn chưa hỏi vì sao hần lại xuất hiện trong này, hần liền mặc danh kỳ diệu thẩm tra nàng.

“Em làm việc ở đây chứ không phải làm bảo mẫu, làm chi lại giữ đứa nhỏ cho người ta? Bà chủ kia xem ra thực nhân, mau đem đứa nhỏ trả lại cho cô ấy.” Nửa năm không gặp, cá tính của nàng vẫn không thay đổi, người ta kêu nàng làm cái gì nàng liền làm cái đó.

“Không phải, vừa nãy mọi người đều.....” Đột nhiên Đường Tiểu Oánh cảm thấy chính mình vì sao phải giải thích với hần? Nàng liền chuyển đề tài: “Sao anh lại ở đây?”

“Em không biết sao?” Tôn Hạo Trạch nghiêm mặt hỏi lại.

Hần thoát nhìn giống như đang tức giận, vì sao vậy? Chẳng lẽ là vì chuyện nửa năm trước, nhưng là đều đã qua nửa năm nha, nào có ai giận lâu như vậy.

Lúc này Kỉ Lôi cầm máy ảnh dẫn đầu đoàn người chạy đến, mọi người đều ngạc nhiên nhìn Tôn Hạo Trạch, không nghĩ tới đại nhân vật nổi tiếng này sẽ đến nhà trọ của bọn họ.

“Tôn tổng tài, để tôi giúp cậu chụp ảnh.” Kỉ Lôi cao hứng nói, đây là cơ hội nổi tiếng hiếm có.

Hần gật gật đầu: “Giúp tôi chụp với lão bà.” (TN: ta thấy gọi là lão bà rút tình cảm nga :>)

“Lão bà?”

Thấy Tôn Hạo Trạch dời tầm mắt về phía Đường Tiểu Oánh, mọi người hoàn toàn ngây người. “Tiểu Oánh là bà xã cậu?”

“Không phải.....” Đường Tiểu Oánh lắc lắc tay vịn vàng phủ nhận, nàng làm sao có thể là lão bà của hần?

“Em đã trao nhẫn rồi còn dám phủ nhận!”

“Đó là.....” Nam nhân này, hần biết rõ bọn họ trong lúc đó là đùa giỡn mà thôi.

Nàng nhìn hấn, nhớ lại hấn trên tivi nói mình đã kết hôn, vậy...cái kia thật là nói nàng?

Hội Duẫn Hàm từng đến đây chơi, bởi vậy việc hấn biết nàng ở trong này cũng không có gì kỳ quái. Chính là, hấn thật sự đến tìm nàng? Nàng tìm không khỏi đập nhanh hơn.

“Tiểu Oánh, người đeo ‘nhẫn’ cho Tôn tổng tài là cậu sao?” Hà Hương Dục rất kinh ngạc, không nghĩ tới bạn tốt trước đây là cùng Tôn Hạo Trạch yêu đương.

“Vậy cái ‘nhẫn’ kia là mang vào như thế nào? Nghe nói phương thức mang rất đặc biệt, là như thế nào vậy?” Kỉ Lôi bắt đầu truy vấn, nàng hảo muốn biết nha.

“Em..... Em.....” Nhớ lại ngày hôm ấy, Đường Tiểu Oánh đương trường đỏ mặt.

Mà lúc này Tôn Hạo Trạch lại kéo tay nàng. Nàng tưởng hấn sẽ trao ‘nhẫn’ trước mặt mọi người, vừa then vội kêu to “Không nên, Hạo Trạch, đừng.....”

Kết quả hấn thực là đeo nhẫn cho nàng, bất quá không phải phải là ‘nhẫn’ kia, mà là một chiếc nhẫn kim cương lóe sang xinh đẹp ngay ngắn lồng vào ngón áp út nàng, nhất thời làm cho Đường Tiểu Oánh đầu óc choáng váng.

Tôn Hạo Trạch hôn lên hai má cái người còn đang sững sờ kia. “Đường Tiểu Oánh, nhân tiện có nhiều người làm chứng ở đây, dù cho bệnh tật khổ đau, em có nguyện ý trở thành vợ Tôn Hạo Trạch này không?”

Nhìn nhẫn trên tay, Đường Tiểu Oánh nội tâm dâng đầy cảm động mà quên luôn chuyện bọn họ đã chia tay. Đôi mắt chan chứa lệ quang, nàng gật đầu cười ngọt ngào, “Em nguyện ý.”

Hiện trường vang lên một tràng vỗ tay hoan hô lớn.

“Đến lượt em trao nhẫn.” Tôn Hạo Trạch nói.

“Nhẫn của anh đâu?” Nàng nhìn hấn muốn nhẫn.

“Không có, anh chỉ mua của em.”

Nàng sửng sốt: “Vậy chúng ta trao đổi nhẫn như thế nào đây?”

“Em có thể dùng ‘nhẫn’ kia.” Hấn cười đến tà mị, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

“Cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng nhiễm hồng.

“Thật muốn biết ‘nhẫn của hoàng đế’ mang như thế nào nha?”

Kỉ Lôi kêu lên, kéo theo mọi người ồn ào, “Nhanh chút mang! Nhanh chút mang! Nhanh chút mang!”

Hấn thật sự muốn ở trước mặt mọi người trao ‘nhẫn’ sao? Đường Tiểu Oánh thực sự khó xử, nhưng nhìn mọi người đều ánh mắt chờ mong, hấn cũng vậy, nàng tựa hồ rất khó cự tuyệt..... Đường Tiểu Oánh vươn tay then thùng không thôi. Nhưng khi nàng vừa mới kéo tay hấn, cả người liền lập tức bị bế lên. “Hạo Trạch?”

“Anh nhớ rồi, nhẫn đặt ở trong xe, chúng ta đi lấy.” Tôn Hạo Trạch vừa nói vừa đi nhanh về phía trước.

“Không cần đi lấy, trực tiếp trao nhẫn không phải nhanh hơn sao?”

“Đúng rồi, bọn tôi muốn nhìn nhẫn kia đeo như nào a.”

Tôn Hạo Trạch không thèm để ý tới mọi người. Đùa sao, bộ dáng tiểu nữ nhân đáng yêu trao nhẫn làm sao có thể để người khác xem? Cái đó chỉ riêng mình hấn mới được nhìn thôi.

Kỳ thật nhẫn ở trong túi áo hấn, vừa mới chính là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, bởi vì hấn còn giận nàng chuyện chia tay nửa năm trước.

Nhưng khi thấy nàng nắm tay hấn định trao nhẫn, hấn thật sự rất cảm động. Hấn biết nàng là người then thùng cỡ nào, xem ra nàng thực sự thương hấn a.

Mà hấn cũng vậy.

Hắn cho nàng biết đáp án muộn của câu hỏi nửa năm trước: “Em và Tư Viện cùng rơi xuống biển một lúc, anh sẽ cứu Tư Viện trước, bởi vì đó là hứa hẹn với An Viện sẽ hảo hảo chiều cổ người nhà cô ấy. Nếu không kịp cứu em, anh sẽ đi theo em, đây là đáp án của anh.” Đủ trực tiếp, đủ rõ ràng đi!

Đường Tiểu Oánh thủ gât ôm trụ cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cảm động chôn ở ngực hắn, thanh âm nghẹn ngào, “Thực xin lỗi.”

Nàng thật sự đáng giận. Hắn vẫn đối nàng tốt lắm, vẫn đối nàng thực ôn nhu, nàng rõ ràng biết nhưng lại chỉ vì suy nghĩ miên man mà hỏi hắn loại vấn đề bốc đồng này.

May mắn là hắn còn tìm nàng.

“Em yêu anh, thật sự thật sự yêu anh.” Nàng ngay cả câu này cũng chưa nói một lần, bởi vì không giống hắn nói ra những lời ngon tiếng ngọt.

Tôn Hạo Trạch trong lòng dâng lên một trận ngọt ngào, khoe miệng gior cao. Mỗi khi cùng một chỗ với nàng sẽ làm cho hắn có cảm giác hạnh phúc, tựa như bây giờ đây, rõ ràng còn có điểm tức nàng nhưng là khi nghe thấy thổ lộ của nàng, bức mình phiền chán kia liền vút lên tận chín tầng mây.

“Về Mĩ với anh”

“Hảo.”

Hắn dùng thái độ cường ngạnh ôm nàng đi thì nàng còn dám nói không sao?

Thật đúng là phong cách dã thú nha.

Nhìn hắn, Đường Tiểu Oánh cảm thấy mình lúc trước để ý cái gì mà thân phận với địa vị thật sự là ngốc đến không chịu được, cái này không quan hệ, yêu nhau thật lòng là tốt rồi.

Về sau bọn họ sẽ cả đời bên nhau, vĩnh viễn không xa rời

.....

Kết thúc

Một ngày nọ, Tôn Hạo Trạch về Đường gia báỉ phỏng cha mẹ Đường Tiểu Oánh, thỉnh cầu bọn họ đáp ứng đem nữ nhi gả cho hắn.

“Anh nên cẩn thận một chút, ba em nói sẽ không dễ dàng đáp ứng, còn nói cho dù anh đứng ngoài cửa ba ngày ba đêm, ba vẫn không đáp ứng.”

“Anh biết, em không cần lo lắng.”

Vừa dứt lời tiến vào cửa, liền gặp ba Đường trừng mắt nhìn Tôn Hạo Trạch, trong lòng hắn liền khẩn trương một chút.

Đường phụ nhìn Tôn Hạo Trạch không chút hoà nhã, lúc trước không thấy con gái nói có bạn trai, hiện tại đột nhiên bảo muốn kết hôn nhưng mà lại phải sang Mĩ. Ô...con gái đáng yêu của ta, vợ chồng bọn họ vốn định gả nàng ở gần đây a.

“Cậu thật sự muốn lấy Tiểu Oánh làm vợ?”

“Vâng.”

“Cậu thích nó chỗ nào? Ta nói cho biết, nha đầu kia từ nhỏ rất sợ phiền phức, lại nhát gan, hơn nữa cái gì cũng không giỏi, quan trọng nhất là nó không thông minh, bản thủ bản cước. Như vậy, cậu còn muốn cưới nó sao?”

“Ba!” Nghe thấy cha mình nói như vậy làm nàng có cảm giác thật không tốt.

Mẹ Đường một bên thật sự nghe không nổi nữa, tuy rằng bà biết chồng mình là vì luyến khi phải đem con gái gả sang Mĩ đi, nhưng nói thế kia cũng hơi quá.

“Mình à, sao ông lại nói Tiểu Oánh thành như vậy. Tuy rằng đó là sự thật, nhưng ông cũng không nên nói hết vậy, đúng rồi, ông còn quên một sự kiện, nó trước đây thực hay dài dầm.” (TN: =)) Đường bá phụ à, ko dc nói như vậy nga, mà phải phát huy như Bá mẫu kia)

“Mẹ!”

“Bất quá đó là ngày xưa.” Mẹ Đường cười nói.

Nguyên lai là di truyền nha! Tôn Hạo Trạch cười khẽ, người nhà bọn họ thật sự đều rất đơn thuần.

“Bác trai, bác gái, khuyết điểm của Tiểu Oánh cháu đều biết. Khi Tiểu Oánh là cấp dưới của cháu, bởi vì bản thủ bản cước mà bị cháu mắng, cũng vì không thông minh, lại hay miên man suy nghĩ làm cháu tức giận, còn có nhát gan, sợ phiền phức, cái này cháu đều biết hết.”

Tiếng nói trầm thấp hữu lực làm cho người ta không thể không chuyên chú lắng nghe, ngay cả ba Đường là một đại nam nhân cũng phải ngậm ngẩn cả người.

“Nhưng Tiểu Oánh phi thường đáng yêu, tuy rằng đôi khi có chút mơ hồ, nhưng cá tính ôn nhu thiện lương, cho dù ai muốn giúp đỡ cái gì, cô ấy luôn cười nói hảo, chưa bao giờ cự tuyệt một ai. Nhìn Tiểu Oánh ở trong công ty chạy tới chạy lui, so với cấp trên như cháu còn muốn gần gũi hơn. Cháu thật sự cảm thấy Tiểu Oánh rất tốt, lại làm cho người ta cảm thấy đau lòng, rất muốn bảo vệ, yêu thương, không ai có thể khi dễ cô ấy.” Chỉ có hần mới được. (TN: câu mẫu chốt a)

Cha mẹ Đường thoáng chốc tất cả đều đỏ hốc mắt, bọn họ cảm nhận được hần là thiệt tình yêu thương Tiểu Oánh, hơn nữa sẽ hảo hảo đối tốt nàng.

“Khi Tiểu Oánh tươi cười sẽ khiến người ta có cảm giác hạnh phúc. Cho dù có không thông minh cũng không vấn đề gì, cháu chỉ muốn cô ấy bên cạnh để khi quay đầu lại có thể thấy nụ cười của cô ấy. Như vậy là đủ, chỉ như vậy cháu đã cảm thấy thực hạnh phúc, khoái hoạt.”

Đường Tiểu Oánh nghe được cảm động không thôi, thưởng cho hần một cái mỉm cười, thấy hần cũng đáp lại bằng nụ cười thập phần anh tuấn, tim nàng đập nhanh hơn, rốt cuộc là ai tươi cười làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc a?

“bác trai, bác gái, cháu yêu Tiểu Oánh, cháu cam đoan sẽ nắm tay Tiểu Oánh cho đến khi già, bởi vì nụ cười của cô ấy chính là hạnh phúc của cháu.”

“Ồ.....”

Mẹ Đường òa khóc, ba Đường tuy rằng không khóc nhưng hốc mắt cũng ẩm ướt, tiểu tử này thật sự có thể nói tốt nha, hơn nữa đều nói đến tâm lý bọn họ.

“Không cần nói nữa, ta đồng ý cho hai đứa kết hôn, mau đem nó đi thôi.”

“Ta cũng đồng ý.” Mẹ Đường gật đầu.

Cho dù bọn họ không muốn đem con gái đáng yêu gả sang nước ngoài, nhưng nhìn ra được tiểu tử trước mắt này là thật thực lòng. Hạnh phúc chung thân của nữ nhi là quan trọng nhất. Vợ chồng bọn họ giống như hần nói, mãi cho đến khi già vẫn bên nhau.

Không cần ba ngày ba đêm, Tôn Hạo Trạch liền cầu hôn thành công, bởi vì cha mẹ Đường đều phi thường đơn thuần, rất dễ tín nhiệm người— đương nhiên, hần tuyệt đối là thật tâm.

Tiểu Oánh cùng cha mẹ khóc thành một đoàn. Hần kỳ thật còn chưa nói xong, nếu bọn họ đồng ý, hần rất sẵn lòng đón hai vị sang Mĩ, bất quá cái này chắc phải đợi một lát mới nói được.

Lớn lên tại gia đình đơn thuần như vậy khó trách Tiểu Oánh của hần lại đáng yêu thiện lương. Nàng đơn thuần, khi sinh đứa nhỏ cũng nhất định đơn thuần đáng yêu. Hần có thể đoán được nhà của hần tương lai sẽ là cỡ nào hạnh phúc ấm áp a.

[Toàn văn hoàn] « Xem Chap Cũ Hơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ac-ma-xau-xa-lao-dai>